1

Geamurile maşinii lui Adam erau aburite de căldura respiraţiei lor. Era răcoare, în amurg, iar aerul avea parfumul primăverii timpurii – o seară perfectă să lase geamurile în jos şi să se bucure de adiere în timp ce se sărutau. Dar Cassie insistă să rămână închise, ca să aibă intimitate. În plus, îi plăcea senzaţia de a sta înghesuită într-un spaţiu aşa de mic cu Adam, geamurile aburite izolându-i de lumea înconjurătoare. Aveau să întârzie la întâlnire, dar, în interiorul acestui nor, ei nu-i păsa.

— Ar trebui să intrăm, spuse ea fără entuziasm.

— Încă cinci minute. Nu pot să-nceapă fără tine.

Corect, se gândi Cassie, pentru că eu sunt conducătoarea. Un motiv în plus să nu întârzii pentru că mă giugiulesc cu iubitul meu.

Iubit. Noţiunea asta încă o făcea să se simtă buimacă, chiar şi după toate aceste săptămâni. Admira felul în care soarele care apunea scotea în evidenţă şuviţele multicolore din părul încurcat al lui Adam – nuanţe de roşu burgund şi oranj – şi scânteile limpezi din ochii lui albaştri.

El se aplecă şi o sărută uşor pe gât pe Cassie, chiar sub ureche.

— Bine, zise ea. Încă trei minute.

Primul lor sărut de când erau un cuplu schimbase totul pentru Cassie. Însemna ceva. Buzele lui Adam atingându-le pe ale ei – un fapt deliberat şi important, ca un acord, iar trupul ei devenise conştient de acest lucru. Asta era dragoste, îşi dăduse ea seama.

Cassie se gândea că senzaţia va fi mai puţin intensă pe măsură ce zilele aveau să treacă, că sărutul lor o să devină o rutină, o obişnuinţă, dar nu fusese aşa. Dimpotrivă, intensitatea creştea cu timpul. Parcaseră chiar lângă vechiul far de pe faleză, iar Cassie ştia că ar fi trebuit să termine cu sărutatul, dar nu putea. Şi nici Adam nu putea. Respiraţia lui precipitată şi gestul său insistent de a o ţine strâns de şolduri erau dovezi clare.

Dar n-ar fi dat bine să întârzie la prima întrunire la care ea participa în calitate de conducătoare a Cercului.

— Chiar trebuie să intrăm, zise ea, retrăgându-se şi punându-i lui Adam o mână pe piept, ca să-l oblige să nu se mişte.

El inspiră adânc şi expiră pe gură, încercând să-şi revină.

— Ştiu.

Împotriva voinţei sale, o lăsă pe Cassie să se retragă din

îmbrăţişarea lui şi să-şi aranjeze ţinuta. După alte câteva respiraţii profunde şi un gest rapid de a-şi netezi părul sălbatic, o urmă înăuntru.

Traversând pajiştea cu iarbă înaltă care ducea la vechiul far, Cassie nu reuşi să se abţină să nu fie uluită de frumuseţea lui rustică, uzată. Melanie le spusese că data de la sfârşitul anilor 1700, iar vârsta i se citea în înfăţişarea ruinată. Turnul fusese construit din piatră cenuşie şi cărămizi, având aproape treizeci de metri înălţime, dar la baza lui se afla o căsuţă de lemn care stătea să se prăbuşească adăpostul în care locuise cândva paznicul farului. Fusese construit pentru copiii şi nevasta paznicului, pentru ca aceştia să-i poată fi aproape atunci când el îşi vedea de îndatoririle lui, sus. După spusele lui Melanie, căsuţa fusese locuită de mai multe generaţii până când farul fusese în cele din urmă dezafectat, la începutul anilor 1900. De-atunci, se purtau discuţii să fie convertit într-un muzeu, dar rămăsese abandonat zeci de ani.

Adam îi zâmbi, iar ei i se tăie răsuflarea. Cassie descuie uşa căsuţei şi intră, urmată de Adam. Cu un Ooo…! aproape audibil, membrii Cercului îşi îndreptară atenţia către ea – o apariţie remarcabilă, tardivă.

Deveni imediat evident faptul că cei doi îi lăsaseră pe membrii Cercului să-i aştepte foarte mult şi că aceştia ştiau exact ce făcuseră ea şi Adam până atunci. Cassie le studie feţele, conştientă de reacţiile lor diferite şi de acuzaţiile tăcute.

Ochii de obicei reci ai lui Melanie exprimau acum căldură şi nerăbdare, iar Laurel chicoti cu timiditate. Deborah, care stătea pe marginea băncii de lemn din colţ, părea gata să comenteze dispreţuitor, dar, înainte să apuce să facă asta, Chris şi Doug Henderson – care, aflaţi lângă fereastră, îşi aruncau unul altuia o minge de tenis – spuseră la unison:

— Ei bine, chiar că era timpul!

Stând pe podea, cu spatele sprijinit de zid, Nick se uita la Cassie având în ochi o durere subtilă, care o obligă pe tânără să-şi întoarcă privirea.

— Adam, zise Faye, cu vocea ei leneşă, aspră, eşti murdar de gloss pe buze.

În încăpere explodară râsete incontrolabile, iar Adam se înroşi. Diana privi fix în podea, umilită pentru ei sau, poate, pentru ea. Se purtase binevoitor când fusese vorba să fie cei doi împreună, dar poate

că era mai mult decât putea să îndure o fată.

— Declar şedinţa deschisă, zise Diana revenindu-şi. Vă rog să luaţi loc cu toţii.

Diana vorbi de parcă râsetele încetaseră, dar încă mai era gălăgie şi dezordine.

— Prima problemă, continuă ea, este ce să facem cu Instrumentele Supreme.

Aceste vorbe îi făcură pe cei din grup să amuţească. Instrumentele Supreme – diadema, brăţara şi jartiera de piele – aparţinuseră sabatului originar al lui John cel Negru. Fuseseră ascunse sute de ani până când Cassie le descoperise în şemineul din bucătăria bunicii ei. Cercul folosise Instrumentele ca să-l înfrângă pe John cel Negru, dar de-atunci amânaseră orice decizie în ceea ce le privea. În seara asta, venise timpul să le hotărască soarta.

— Corect, zise Cassie alăturându-se Dianei, în mijlocul camerei. Acum avem cu adevărat putere. Şi trebuie să…

Ce? Ce trebuia? Cassie se întoarse spre Diana. Ochii ei verzi şi părul lucios radiau chiar şi la lumina fantomatică a lămpii din vechea căsuţă. Dacă ştia cineva ce trebuia să facă în continuare Cercul, atunci acea persoană era Diana.

— Eu cred că ar trebui să distrugem cumva puterea Instrumentelor Supreme, zise Diana cu vocea ei limpede, muzicală. Pentru ca nimeni să nu le mai poată folosi.

Pentru un moment, nimeni nu spuse nimic. Erau cu toţii prea şocaţi de această propunere. Apoi, Faye rupse tăcerea.

— Cred că glumeşti, rosti ea. Tu şi Adam v-aţi petrecut jumătate din viaţă căutându-le.

— Ştiu, răspunse Diana. Dar, după toate prin câte am trecut şi după ce l-am învins pe John cel Negru, mă simt de parcă atât de multă putere nu e bună pentru noi şi nici pentru oricine altcineva.

Cassie era la fel de surprinsă ca Faye. Cuvintele astea nu păreau deloc să fie rostite de Diana – sau, cel puţin, nu de acea Diana pe care o cunoştea Cassie.

Şi Adam părea surprins, dar rămase tăcut. Conducătorii vorbeau primii. Astea erau regulile.

Cassie simţi că atenţia grupului era îndreptată spre ea. Acum formau un triumvirat, ceea ce însemna că puterea ei era egală cu a Dianei şi a lui Faye. Voia să-şi folosească şi ea autoritatea, să-şi declare

deschis şi limpede părerea, dar nu voia să fie împotriva Dianei.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă ea.

Diana îşi încrucişă braţele subţiri la piept.

— Oamenii îşi schimbă tot timpul părerile, Cassie.

— Ei bine, zise Faye, fixând-o pe Diana cu ochii ei de culoarea mierii, sunt totalmente împotrivă. Ar fi o mare pierdere să nu folosim Instrumentele. Ar trebui măcar să facem experimente cu ele. Zâmbi crud. Nu eşti de acord, Cassie?

— Hm… făcu ea.

Era ciudat. Cassie era într-un fel de acord cu Faye în această privinţă, ceea ce însemna că ar fi fost pentru prima dată când erau de aceeaşi părere. Şi nu voia să fie de partea sa, împotriva Dianei, dar cum să distrugă

Instrumentele, pur şi simplu? Dacă John cel Negru se întorcea? Astea erau singurele lor mijloace de apărare. Îşi dorea ca Diana să fi discutat înainte cu ea despre asta.

— Am putea să vorbim cu Constance să ne ajute să le eliminăm, sugeră Diana. Dacă decidem să facem asta.

Constance, stră-mătuşa lui Melanie, îi ajutase pe cei din Cerc cu magia lor. Din iarna trecută, de când îşi scosese la iveală puterile şi o îngrijise pe mama lui Cassie până ce îşi recăpătase sănătatea, devenise dornică să le împărtăşească toate vechile ei cunoştinţe.

— Constance probabil că ştie o vrajă pe care s-o putem folosi, continuă Diana. Iar cum John cel Negru a dispărut o dată pentru totdeauna, pun pariu că va fi şi ea de acord că e timpul să lăsăm Instrumentele în pace.

Cassie îşi dădea seama că Diana credea puternic în ce spunea. La fel şi Faye – În trăsăturile ei ascuţite se strecurase familiara ei furie aprinsă.

— Ar trebui să votăm, strigă o voce puternică.

Era a lui Nick, care rareori vorbea la întrunirile Cercului. Cassie era surprinsă să-l audă exprimându-şi părerea pe această temă.

— Nick are dreptate, zise Melanie. Ar trebui ca toţi să avem ceva de spus într-o decizie atât de importantă.

Diana încuviinţă din cap.

— Sunt de acord.

Faye îşi flutură spectaculos unghiile roşii prin faţa celor din grup.

— Atunci să votăm, spuse ea, cu încrederea cuiva care câştigase deja.

Melanie se ridică în picioare şi se îndreptă spre mijlocul încăperii. Ea striga întotdeauna votul pentru cei din Cerc, observase Cassie.

— Toţi cei care sunt pentru distrugerea Instrumentelor Supreme, rosti ea, să ridice mâna!

Diana ridică prima mâna, urmată de însăşi Melanie, apoi de Laurel. După o pauză care dură o secundă, ridică şi Nick mâna şi, în cele din urmă, Adam.

Lui Cassie nu-i venea să creadă. Adam vota de partea Dianei, dar ea ştia că el ar fi pus mai degrabă Instrumentele la încercare.

— Toţi cei care sunt pentru păstrarea Instrumentelor, zise Melanie, să ridice…

— Staţi puţin, le ceru Cassie.

Distrasă, pierduse ocazia de a fi de partea Dianei.

Faye râse.

— Dacă dormi, pierzi, Cassie. Iar un vot împotriva Dianei este un vot în favoarea mea.

— Greşeşti! rosti Cassie, surprinzându-se până şi pe sine prin ceea ce spusese. Este un vot pentru mine.

Tăcu şi se uită la Adam, constatând că acesta zâmbea plin de mândrie.

— Propun o a treia opţiune, zise ea. Să păstrăm Instrumentele, în caz că vom avea nevoie de ele. Să nu le distrugem puterea, dar nici să nu le punem la încercare.

— În acest caz, zise Faye, aş fi fericită să păstrez eu Instrumentele în siguranţă până când vom avea nevoie de ele.

— În niciun caz! interveni Adam.

Cassie ridică mâna.

— N-am terminat. Se uită la Faye, apoi la Diana. Propun ca fiecare conducătoare să ţină ascuns câte unul dintre ele, astfel încât să nu poată fi folosite decât dacă întreg grupul ştie despre asta.

Toată lumea amuţise, fiecare reflectând profund asupra acestei noi posibilităţi.

Era o idee bună, iar Cassie ştia acest lucru. Ceea ce nu ştia era cum de-i venise ideea asta chiar acolo, pe loc. Când preluase controlul asupra adunării, nu avusese nici cea mai vagă idee ce urma să spună.

Diana vorbi cea dintâi.

— Pare un compromis corect, zise ea. Melanie, îţi cer să votăm din nou.

— Şi eu cer să votăm a doua oară, rosti galant Nick.

Melanie ridică din sprâncene.

— OK. Toţi cei care sunt pentru… ideea lui Cassie să ridice mâna.

Ridicară cu toţii mâna, cu excepţia lui Deborah, Suzan şi Faye.

— Atunci, s-a hotărât! concluzionă Melanie.

Faye se ridică în picioare şi rămase perfect nemişcată. Niciun muşchi nu-i tresărea, dar o umbră întunecată i se aşternu pe chip.

Suzan ţâşni din scaunul ei.

— Oh, ei bine, făcu ea. Presupun că asta e! Mor de foame. Acum putem merge să mâncăm?

— Da, hai să mergem să ne luăm tacos, propuse Sean.

Unul câte unul, se ridicară şi începură să-şi adune lucrurile, stabilind să se întâlnească mai târziu acasă la Constance, stră-mătuşa lui Melanie, ca să exerseze invocaţiile. Diana stinse lumânările suflând în ele şi închise lămpile. În tot acest timp, Faye rămase nemişcată.

— Hei, tu! zise ea.

Instinctiv, Cassie făcu un pas înapoi, deşi Faye era în partea cealaltă a camerei.

— Nu fi prea mândră de tine! Se-ndreptă spre Cassie şi se aplecă mai aproape de ea. Cassie simţea parfumul ei puternic, care o ameţea. Poate că ai câştigat bătălia, continuă Faye. Dar… ei bine, ştii tu.

Cassie se îndepărtă de Faye. Frica încă punea stăpânire pe ea de fiecare dată când Faye o ameninţa. Dacă Faye era sau nu cu adevărat mai puternică era irelevant. Se concentra asupra unui singur scop, ca un sociopat, şi era complet lipsită de conştiinţă. Cu Faye nu te puteai înţelege, iar asta o făcea periculoasă.

— Suntem de aceeaşi parte, spuse slab Cassie. Vrem acelaşi lucru.

Faye îşi miji ochii de culoarea mierii.

— Nu chiar, o contrazise ea. Nu încă, în orice caz. Suna a ameninţare, iar Cassie ştia că Faye nu ameninţa niciodată gratuit.

Pe drumul cu maşina înapoi spre casă, Adam şi Cassie nu vorbiră aproape deloc. Ea încă era tulburată de cuvintele lui Faye, iar Adam, simţind acest lucru, o ţinea de mână în tăcere, în timp ce

conducea.

Ea deschise radioul ca să găsească ceva agreabil s-o distragă şi învârti de buton până dădu de un cântec care să-i placă. Nu reuşea să-şi aducă aminte titlul melodiei, dar îi stârnea în inimă un sentiment de nostalgie, amintirea unor vremuri în care viaţa ei era mai simplă decât acum. Stătea în New Salem de mai puţin de un an, dar părea că se afla aici dintotdeauna.

În loc să privească pe geam la seara de primăvară care se lăsa, Cassie închise ochii. Se lăsă pătrunsă de muzică şi încercă să-şi aducă aminte de felul în care se simţea când nu era vrăjitoare, ci doar o fată oarecare.

Apoi deschise ochii ca să-i arunce o privire lui Adam. Era frumos. În lumina palidă a lunii, părul lui era castaniu, iar ochii, întunecaţi până la o nuanţă de bleumarin care se potrivea cu cerul nopţii. Cum fusese posibil ca acest băiat să se îndrăgostească de ea şi numai de ea? Cassie cea de anul trecut n-ar fi crezut una ca asta.

Aruncă o ocheadă către propria-i reflexie în oglinda laterală a maşinii. Nu arăta ca pe vremea când era în California. În trecut, se simţise întotdeauna atât de mediocră! De o înălţime medie, având o constituţie medie, cu păr şaten obişnuit. Dar acum Cassie observă multele lucruri atrăgătoare pe care le avea şi cât de mari şi rotunzi erau ochii ei de un albastru cenuşiu. Şi, cel mai important, îşi dădea seama cât de mult se maturizase şi cât de puternică era. Era încrezătoare într-un fel pe care nu şi-l imaginase niciodată.

Când ajunseră la numărul doisprezece, ultima casă de pe faleză, Cassie îşi aduse aminte cum fusese prima dată când o văzuse, cât de înspăimântătoare şi de veche i se păruse, cu acoperişul ei în pantă şi cu faţadele acoperite de şindrilă cenuşie, bătută de vreme. Era un lucru bun că se obişnuise atât de mult cu această clădire şi cu toate celelalte case vechi de pe Crowhaven Road? Tot ce i se păruse ca fiind ciudat sau cam înfricoşător devenise normal pentru ea – devenise viaţa ei.

Adam opri motorul şi se întoarse spre Cassie, privind-o cu înflăcărare:

— Pur şi simplu, trebuie s-o ignori, zise el.

— Pe cine?

Pe Faye. Ce a spus despre faptul că ai câştigat o bătălie, dar că ea o să câştige războiul – nu te lăsa copleşită de asta. Aşa zice ea mereu despre orice. Dacă ar fi existat o păpuşă Faye, când îi învârteai cheiţa

ar fi zis… Şi Adam imită vocea aspră a lui Faye: Câştigi bătălia, pierzi războiul.

La asta, Cassie râse.

Adam îi luă mâinile într-ale lui, evident mulţumit că reuşise s-o facă să zâmbească.

— Ai propus o soluţie grozavă pentru Instrumentele Supreme, continuă el. Cum de ţi-a venit ideea?

— Nu ştiu. E ciudat, răspunse Cassie. Pur şi simplu, mi-a venit din senin.

— Nu chiar din senin, spuse Adam. Ci de-aici! El arătă spre inima ei. Şi de-aici! adăugă, arătând către fruntea ei. De-asta te-am ales cu toţii să fii conducătoare. Când o să te obişnuieşti cu asta, Cassie? Eşti specială!

În acel moment, Cassie era atât de recunoscătoare că-l avea pe Adam de partea ei! Desigur, mai devreme, el votase de partea Dianei, dar când Cassie luase cuvântul, el o sprijinise, şi asta conta! Ea se aplecă spre el să-l sărute pe buzele-i pline şi roşii.

Nu se sătura niciodată să-l sărute. Dar, de data asta, el interpretă sărutul ei dulce de la revedere ca pe o invitaţie la încă o sesiune de săruturi. În grabă, el îşi desfăcu centura de siguranţă şi o aruncă într-o parte.

— Nu, spuse Cassie. Nu din nou.

Adam ridică din sprâncene ca un căţeluş trist.

— În living e lumina aprinsă. Cassie îi ciufuli părul, după care îl împinse. Ceea ce înseamnă că, probabil, mama se uită la noi chiar în clipa asta.

Adam o îmbrăţişă în joacă, cu neastâmpăr în privire.

— Într-o bună zi, dragostea mea, o să-ţi pese mai puţin de ceea ce cred oamenii.

Ea îl sărută pentru o ultimă oară pe obrazul fin şi, înainte să se răzgândească, alergă în casă.

Odată intrată, Cassie o găsi pe mama ei şezând la masa mare de mahon din living. În camera luminată obscur era o căldură mângâietoare. De data asta, Cassie aprecie vechea instalaţie electrică făcută de bunicul ei, aşa demodată cum era ea. Pereţii de culoarea porumbului auriu ar fi arătat galbeni în lumina modernă, neiertător de strălucitoare.

Mama ei îşi ridică fruntea – părul ei era întunecat – şi-i zâmbi

larg, surprinsă. Se părea că nu-i urmărise deloc în maşină, slavă Domnului!

— Cassie, nu te aşteptam acasă aşa de devreme, zise mama ei. Vrei să mă ajuţi?

Cassie se uită lung la teancurile de hârtie de mătase colorată împrăştiate pe masa mare.

— Ce-i cu astea?

Mama ei îşi ridică mâinile a neputinţă.

— Narcise şi cocori. Decoraţiuni pentru Festivalul Primăverii. M-am oferit voluntar, dar nu am idee de ce. Acum sunt copleşită de hârtie de mătase.

După ce o văzuse pe mama ei atâta vreme bolnavă la pat, noapte după noapte, privind-o pe Constance, stră-mătuşa lui Melanie, cum îi dădea ierburi vindecătoare şi o frecţiona şi-i punea cataplasme medicinale, era o plăcere acum s-o găsească agitându-se ca să îndeplinească o sarcină atât de neimportantă! Şi era bine s-o vadă implicată în evenimentele comunităţii. Cassie voia ca mama ei să se simtă acasă aici, în New Salem, şi să aibă prieteni, mai ales acum, când bunica nu mai era prin preajmă.

— Cu ce să-ncep? întrebă Cassie când i se alătură mamei ei la masa regală.

Adunase teancuri de hârtie galbenă şi verde, închipuindu-şi că narcisele se făceau mai uşor decât cocorii. În timp ce se apuca să îndoaie şi să înfoaie hârtia de mătase în petale, îşi zise în gând: Probabil că există o cale magică prin care toate astea se pot face mai repede. Dar se simţea atât de fericită şi de uşurată s-o aibă pe mama ei înapoi, aşa cum era înainte, încât n-o deranja, chiar dacă asta avea să-i ia toată noaptea.

— Aşadar, zise mama ei, fixând-o în cele din urmă pe Cassie cu privirea. Ce face Adam?

Cassie simţi că obrajii îi iau foc.

— E bine.

— Şi prietenii tăi?

— Şi ei sunt bine.

Mama ei aruncă deoparte cocorul argintiu cu care se lupta şi-i studie chipul lui Cassie.

— Ştii, chiar sunt mândră de tine, zise ea. Te-ai refăcut atât de repede după…

Se opri.

— După toată tragedia?

— Tragedie, da, cred că poţi să-i spui şi-aşa, continuă mama ei şi încercă să zâmbească.

Cassie ezită doar pentru un moment, suficient însă ca să-i atragă atenţia mamei sale.

— E ceva în neregulă, rosti ea. Ce este?

Neliniştea o invadă pe Cassie. O bucura acest moment de conexiune şi nu voia să-l strice. Dar mama ei părea cu adevărat deschisă la discuţii în seara asta. Pentru prima dată în viaţa ei, lui Cassie i se părea că toate secretele dintre ele erau în sfârşit dezvăluite, iar relaţia lor cunoştea un nou început. Un nou început, se gândi Cassie. Asta sărbătoreau, nu? La urma urmei, pentru asta erau toate acele narcise şi cocori stupizi.

Cassie inspiră adânc şi se uită cu precauţie în ochii mamei sale.

— M-am tot gândit la tata, spuse ea.

Mama ei se crispă imediat. Cassie observă că avea maxilarele încordate; apoi, o văzu cum soarbe o gură mare de ceai. Ceaşca îi tremura aproape imperceptibil în mână. Lui Cassie îi păru instantaneu rău că spusese asta. Dar când mama ei puse ceaşca de ceai la loc pe masă, părea să-şi fi revenit din şocul întrebării. Sau, cel puţin, încerca să pară că-şi revenise.

Când vorbi în cele din urmă, cuvintele-i erau preţioase, dar rostite cu răbdare şi bunătate.

— Sunt fericită să-ţi spun tot ce vrei să ştii, zise ea. Tot ce trebuie să faci este să mă întrebi.

Umerii lui Cassie se relaxară. Ea îşi dădu seama cât de mult timp continuaseră grijile şi întrebările s-o ţină foarte tensionată. Se îndemnă singură să vorbească.

— Ştiu că el… adică John cel Negru… era rău, spuse Cassie. Dar este o parte din mine. Şi este o parte pe care simt nevoia s-o înţeleg. Poţi să-mi povesteşti ceva despre el?

Iată. O rostise. Ieşise la lumină.

Mama ei se concentră cu greu la cocorul de hârtie pe care-l avea în mână.

— Ai perfectă dreptate, aprobă ea, dar fără să răspundă la întrebare şi fără s-o privească pe Cassie când zisese aceste vorbe.

Cassie se uită la mama ei, tăcând cu precauţie. Se concentra prea

mult asupra cocorului argintiu pe care-l ţinea în mâini, pliindu-l întruna.

— Problema este că hârtia asta e prea subţire şi prea fragilă, zise ea. Se rupe în clipa în care o atingi.

Chiar sub ochii lui Cassie, mama ei se sustrăgea din discuţie. Dar Cassie era hotărâtă să nu se lase bătută aşa de uşor, iar după câteva minute în care se uită intens la mama ei, aceasta încetă s-o ignore şi îşi ridică rapid privirea spre ea.

— E ceva ce vrei să mă întrebi chiar acum? rosti ea cu falsă nonşalanţă.

Ochii mamei ei erau plini de o teamă pe care Cassie nu o mai văzuse la ea de când căzuse bolnavă. Faţa îi devenise palidă ca a unei fantome, de parcă în ultimele cinci secunde în care tăcuse îmbătrânise cu douăzeci de ani. Şi – observă Cassie – hârtia argintie pe care o ţinea în mâini se încreţise şi se rupsese din pricina tensiunii din degetele ei, de parcă ar fi ţinut-o strâns, cu disperare.

Era prea mult pentru Cassie ca să facă faţă. Mama ei tocmai dădea semne că se simţea mai bine. De-abia începuse să revină la viaţă. Cassie nu-şi putea permite să strice toate astea din pricina unei întrebări egoiste. Mama ei era fragilă, cu mult mai fragilă decât fusese Cassie vreodată.

— Nu e nicio problemă, zise Cassie. Putem vorbi cu altă ocazie despre toate astea. Avem o grămadă de treabă de făcut aici.

Întotdeauna fusese aşa. Cassie trebuise mereu să fie adultul în această relaţie, cea care să-şi păstreze întrebările pentru ea, deoarece mama ei nu suporta răspunsurile – sau adevărul. Era o prostie să creadă că putea fi vreodată altfel.

Primăvara se simte în aer, zise Melanie către Cassie şi Laurel, închizându-şi pentru o clipă ochii cenuşii şi inspirând adânc. Aproape că poţi să-i percepi mirosul, nu-i aşa?

Cassie trânti uşa dulăpiorului şi inspiră, dar nu simţi decât izul specific holului de la şcoală – transpiraţie, hârtie şi amoniac.

— A fost o iarnă aspră, zise Laurel. Cred că are legătură cu asta. Se gătise în dimineaţa asta în mod adecvat, cu o rochie cu imprimeu floral. Festivalul Echinocţiului de Primăvară o să fie grozav anul ăsta!

În jurul lor izbucni o agitaţie entuziastă – vocile păreau mai stridente, paşii mai rapizi, toată lumea arăta mai vioaie şi mai animată; sufereau cu toţii de astenie de primăvară. Apoi Cassie îşi aduse aminte

că la adunarea de dimineaţă era prezentat noul director. Poate că de-aici provenea toată acea nouă energie din aer? Era nerăbdătoare să-l întâlnească pe bărbatul care avea să răspundă de şcoala lor, mai ales după ce fostul lor director se dovedise a fi John cel Negru deghizat. Dar probabil că Melanie şi Laurel aveau dreptate – de fapt, Festivalul Primăverii din weekendul care venea era cel care entuziasma pe toată lumea. Colegii lor de şcoală plănuiau ce ţinute să poarte şi dezbăteau pe cine să-şi aleagă drept partener. Nimănui nu-i păsa cine era noul director.

— E un semn bun, zise Melanie. Sărbătorirea unui nou început este exact ce-i trebuie orăşelului nostru.

Cassie şi-ar fi dorit să fie la fel de entuziasmată precum ceilalţi în legătură cu venirea primăverii, dar îşi simţea inima grea. Încercarea dezastruoasă de a vorbi cu mama ei, cu o seară în urmă, încă o apăsa.

Exact atunci, Chris şi Doug Henderson trecură pe lângă ea, pe patine cu rotile, râzând şi croindu-şi drum prin mulţimea de pe hol. Cum înaintau rapid, pletele blonde, lăsate libere, le fluturau spre spate, lăsând să li se vadă ochii albaştri-verzui identici. Încetineau doar cât să le înmâneze flori în formă de stea fetelor drăguţe pe lângă care treceau. Suzan – care căra un coş de răchită plin de flori – alerga în spatele lor ca să le furnizeze marfă.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Cassie.

— Chionodoxa luciliae, răspunse Laurel.

Melanie îi dădu un ghiont lui Laurel.

— Nu denumirea ştiinţifică!

— Scuze. Laurel zâmbi. Florile alea albastre… se numesc steluţele-zăpezii. Sunt unele dintre primele semne de primăvară.

Cassie îşi dădu seama că până şi gemenii Henderson, care îşi pierduseră sora, pe Kori, chiar în toamna care trecuse, se bucurau de noul anotimp. Ar fi putut şi ea să se străduiască un pic mai mult să aibă o atitudine mai pozitivă.

— Cred că am mai văzut flori de-astea, zise ea. Sunt în grădina de roci din spatele sălii de sport.

— Nu şi acum, acum nu mai sunt, comentă Sean, râzând tare.

El se îndreptă spre ele cu un buchet de flori albastre, întinse mâna lui subţire şi, ezitând, i le oferi lui Cassie.

— Mulţumesc, Sean, spuse Cassie, dar înainte de a apuca să ia florile, Faye păşi între ei şi-i smulse buchetul din mână lui Sean. Ea

mirosi bobocii, după care îi împinse în piept lui Sean.

— Du-te înapoi la adunare şi găseşte altă fată penibilă să-i dai astea, zise ea. Apoi se întoarse spre Cassie: Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Faye era îmbrăcată toată în negru, aşa cum făcea deseori, dar vestimentaţia ei de azi era mai strâmtă şi dezvăluia mai mult decât de obicei. Cassie dădu din cap spre Melanie şi Laurel.

— E-n regulă, le asigură ea. Luaţi-o înainte spre amfiteatru. Ne vedem acolo.

Îşi promisese că nu va mai da dovadă de teamă faţă de Faye orice-ar fi. Nu-şi putea permite să se teamă când rămânea singură cu ea, mai ales la şcoală, unde era destul de probabil să fie protejată de orice abuz din partea lui Faye.

Faye, desigur, nu pierdu deloc timpul şi intră direct în subiect.

— Ştiu că eşti o conducătoare nouă şi aşa mai departe, îi spuse ea lui Cassie. Dar până şi tu trebuie să recunoşti că nu vei fi capabilă să joci corect prea mult timp.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Faye se strâmbă, de parcă şi-ar fi călcat pe mândrie să-i explice.

— N-o face pe nevinovata cu mine, Cassie! Nu-ţi merge!

Cassie se uită într-o parte şi într-alta pe holul pustiu şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Dacă ai într-adevăr ceva să-mi spui, Faye, atunci spune-mi! Dar dacă doar încerci să mă intimidezi, nu ai cum să reuşeşti!

— Mincinoaso!

Faye întinse mâna să-i îndepărteze uşor lui Cassie şuviţele de păr care îi căzuseră în ochi, dar Cassie sări înapoi.

Faye zâmbi.

— Asta am vrut să-ţi spun. Puterea generează întotdeauna duşmani. Desparte oamenii în două tabere: buni şi răi. Dacă vrei cu adevărat să fii conducătoarea acestui Cerc, atunci trebuie să alegi de partea cui eşti.

Cassie îşi aduse aminte că Diana spusese cândva că puterea era doar putere – nu era bună sau rea. Doar felul în care o folosim este bun sau rău, susţinuse ea. Dar până şi Diana îşi schimbase părerea în legătură cu acest fapt.

— Am ales deja de partea cui sunt, zise Cassie.

Rubinul de la gâtul lui Faye sclipi. Avea aceeaşi culoare ca rujul

ei.

— Nu, nu ai ales, insistă ea. Este ceva în tine care arată că eşti fetiţa lui tăticu'. Simţi acest lucru în interiorul tău. Ceva întunecat. Ştiu că poţi simţi asta.

Cassie strânse şi mai tare cărţile la piept.

— Nu ştii nimic!

— Nu e extenuant să te străduieşti aşa de mult să o imiţi pe Diana, când, de fapt, eşti exact ca mine?

— Nu! Pentru că nu sunt ca tine!

Faye râse – grav, gutural – şi făcu un pas înapoi. Obţinuse ceea ce-şi propusese. Cassie era vizibil tulburată.

— Mai bine te-ai grăbi, zise ea. Nu vrei să întârzii la adunare! Scoase un ruj din geantă şi-şi mai accentuă un pic culoarea de pe buze. Vrei şi tu? îi întinse rujul lui Cassie. Cred că e o nuanţă care ţi se potriveşte.

Fulgerată de mânie, Cassie se gândi să-i dea una lui Faye peste mână, să-i arunce rujul. Dar asta însemna că reacţiona exact aşa cum dorea Faye. Încerca s-o facă pe Cassie să aibă impulsurile cele mai josnice, să fie la fel de obraznică şi de nesăbuită ca ea.

Dar Cassie n-avea să facă asta. N-o să-i dea lui Faye această satisfacţie. În schimb, îi întoarse spatele, iar când făcu acest gest, văzu cu coada ochiului pe cineva pe care nu-l mai văzuse înainte. Un tip. Şi Faye îl observă.

Amândouă îl observară mergând pe hol. Era înalt şi musculos, avea părul şaten-deschis şi probabil că tocmai îşi terminase exerciţiile fizice, pentru că era îmbrăcat în trening şi încălţat cu tenişi. Căra o geantă sport într-o mână, iar în cealaltă, o crosă de lacrosse.

— Tipul ăsta e superb! Faye puse capacul la ruj şi îi dădu drumul în geantă. Ştii cât de mult îmi plac sportivii transpiraţi.

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

Faye se apropie imediat de el, să-i ţină calea.

— Te-ai rătăcit? strigă ea. Pot să te ajut să găseşti drumul.

El îşi ridică fruntea când înţelese că vorbea cineva cu el. Cassie observă că avea ochii verzi, ca nişte smaralde, la fel de frumoşi că ai Dianei.

— Nu, mulţumesc, răspunse el cu o voce în acelaşi timp aspră şi încrezută. Ştiu încotro mă îndrept.

— Mergi la adunarea aia plictisitoare? Faye nu era pregătită să

se dea bătută aşa de uşor. În acest caz, pot să te ajut să te rătăceşti.

Asta îl făcu să zâmbească, dar către Cassie.

— Salut, zise el. Eu sunt Max.

— Ea e Faye, spuse Cassie întorcându-i zâmbetul. E bucuroasă să te cunoască.

Max aruncă geanta sport pe podea şi-i strânse mâna lui Faye într-un fel care arăta că era evident obişnuit ca fetele să-i dea târcoale.

— Cassie, zise Faye, încă strângând mâna mare a lui Max. Nu te aşteaptă Adam la adunare? Probabil că ar trebui să pleci.

Cassie încuviinţă din cap.

— Are dreptate. Ar trebui să plec.

În timp ce le întorcea spatele, Cassie îl auzi pe Max strigându-i:

— Ne vedem acolo!

Cassie intră în amfiteatru exact la timp pentru ceremonia de bun venit. Era uşurată să-l găsească acolo pe Adam, făcându-i semn cu mâna de pe ultimul rând. Amfiteatrul era mai aglomerat ca niciodată. Grupuri de elevi se înghesuiau în spate şi pe toate rândurile de la ieşirile de urgenţă. Zumzăitul entuziast pe care Cassie îl auzise pe holuri venea de-aici, unde se înălţa precum o apă nărăvaşă, ţinută în frâu de un dig. Dar odată ce domnul

Humphries bătu uşor în microfon, ca să liniştească mulţimea şi să facă nişte anunţuri, energia şi agitaţia se calmară până la nivelul plictiselii. Adunările erau întotdeauna distractive până când începeau.

Cassie îşi plimbă ochii peste mulţime. O descoperi pe Diana pe un loc din faţă, stând lângă profesoara ei de engleză. Melanie şi Laurel li se alăturaseră lui Suzan, Sean şi fraţilor Henderson, pe mijlocul unui rând de pe la jumătatea sălii. Iar Deborah şi Nick erau la doar câteva rânduri în spatele lor. Cassie observă că niciunul dintre ei nu părea îngrijorat. Arătau la fel de plictisiţi şi de apatici ca toţi ceilalţi din şcoală. Oare doar ea era încă ameţită de la ultima adunare la care îi uraseră bun venit directorului? Sau doar se prefăceau cu toţii, afişându-şi cele mai bune feţe? Sau toată lumea se pricepea mult mai bine să meargă mai departe decât Cassie?

Sally Waltman şi Porţia Bainbridge se aflau în grupul lor de majorete. Părul ruginiu al lui Sally ieşea în evidenţă printre prietenele ei blonde, aşa că era uşor de zărit în mulţime. Râdea de ceva ce-i spunea Porţia, probabil că se amuzau pe seama cuiva, aşa cum făceau întotdeauna. Cercul ajunsese la un armistiţiu temporar cu Porţia şi

fraţii ei, dar lui Cassie tot nu-i plăcea încă de ea.

— Eşti bine? o întrebă Adam pe Cassie când ea se aşează. Arăţi de parc-ai spune tocmai-am-avut-o-ciocnirecu-Faye.

— Sunt bine. Faye mi-a ieşit înainte, dar a trecut pe-acolo un tip mişto şi ea a uitat de mine.

— Aşa-i Faye a noastră. Adam îi luă mâna lui Cassie într-a lui şi i-o strânse. Şi cine era tipul ăla?

— Nu ştiu, cineva nou. Îl cheamă Max.

Cassie se uită prin amfiteatru după Faye şi o descoperi stând într-un colţ şi vorbind cu Max – mai bine zis, ea vorbindu-i lui. El stătea aplecat, cu ambele mâini pe crosă, de parcă ar fi dat să se prăbuşească de plictiseală dacă nu s-ar fi sprijinit în ea.

Cassie îşi îndreptă atenţia către bărbatul care se presupunea că era noul director şi care aştepta într-o parte. Purta un costum închis la culoare şi bine croit şi avea părul grizonant. Era înalt, cu umeri largi, iar mâinile şi le ţinea împreunate la spate. Era arătos, în felul în care domnul Brunswick arăta bine.

Se auziră aplauze vagi de bun venit, iar el înaintă pe scenă.

— Mulţumesc, spuse el, potrivind microfonul. Eu sunt domnul Boylan şi este o plăcere să vă cunosc.

Vocea îi era mai gravă decât se aşteptase Cassie. Înfăţişarea sa era îngrijită şi elegantă, însă tipul avea o voce de tăietor de lemne – avea în ea asprime, asperităţi şi o uşoară urmă de accent pe care nu-l putea recunoaşte.

Se înfioră.

Nu, se gândi Cassie. Eşti paranoică. Doar pentru că domnul Brunswick s-a dovedit a fi rău nu înseamnă că şi domnul Boylan este la fel. Îşi zise că poate suferea de vreun şoc posttraumatic, la fel cum soldaţii care se întorceau de la război tresăreau la fiecare zgomot mai puternic – dar inofensiv – pe care-l auzeau.

Însă în timp ce domnul Boylan continua să vorbească, fiecare muşchi din trupul lui Cassie se încorda, în defensivă. Îi aruncă o privire lui Adam, ca să vadă dacă şi el simţea ceva în legătură cu directorul, dar el se uita calm pe scenă, fără vreo expresie alarmată pe chip.

— Vă mulţumesc tuturor pentru amabila primire pe care mi-aţi făcut-o, adăugă domnul Boylan. Sper că veţi face la fel şi cu fiul meu, care, de asemenea, este elev aici.

Arătă către un colţ îndepărtat, unde Max încă stătea aplecat

peste crosa de lacrosse, uitându-se drept înainte.

Adam şi Cassie se priviră în acelaşi timp. Niciunul dintre ei nu trebuia să mai spună nimic.

Desigur. Noua obsesie a lui Faye era fiul directorului.

Faye mustăcea în spatele lui, privindu-i ceafa de parcă ar fi putut să-l ardă cu dorinţa ei. Când o văzu pe Cassie uitându-se la ea, îi trimise o bezea. Apoi scoase limba, simulând că linge ceafa lui Max.

— Chestia asta nu poate fi de bine, comentă Cassie.

În acea după-amiază, în timp ce se întorcea de la şcoală, Cassie avu în sfârşit un moment de singurătate ca să poată să se gândească. Diana şi câţiva dintre ceilalţi mergeau în oraş să-şi cumpere haine pentru Festivalul Primăverii. Ai nevoie de o rochie primăvăratică pentru Festivalul Primăverii, insistase Suzan când Cassie spusese că se simţea prea obosită ca să meargă la cumpărături. Iar Diana intervenise în numele lui Cassie, spunând că, dacă era obosită, era cel mai bine să se odihnească.

Asta însemna că Diana chiar nu voia ca ea să meargă? Cassie şi-ar fi dorit să aibă mai multă încredere în prietenia ei cu Diana, dar nu părea să funcţioneze prea bine, la fel ca restul lucrurilor.

Cassie se hotărî să meargă acasă pe drumul mai lung şi mai pitoresc, pe Cherry Hill Road, pe unde şirurile de cireşi japonezi şi cireşi pitici erau pe punctul să înflorească. Era o zi de martie cu vânt, iar şuierul acestuia printre copaci era sunetul ei favorit. Se opri pentru o clipă ca să privească frunzele, să le vadă legănându-se şi dansând deasupra creştetului ei, până când simţi că ameţeşte.

— Ăsta e domeniul meu, auzi o voce în spatele ei.

Se uită împrejur şi zări o jachetă neagră de piele şi nişte jeanşi negri.

— Nick, zise ea. Am luat-o pe-aici ca să fiu singură, aşa că poate tu eşti pe domeniul meu. Încerca să fie sarcastică şi jucăuşă. Apoi strică imediat totul adăugând: Dar îmi pare bine că am dat de tine.

Observă că el se foia, incomodat de acest comentariu prostesc, dar ea continuă să bolborosească aceleaşi chestii:

— Doar că… n-am prea mai vorbit în ultima vreme. Şi n-am mai ieşit deloc împreună.

Chipul lui Nick părea rece. Niciun zâmbet, nici măcar unul vag. Cu siguranţă că el nu se simţea la fel ca ea. Privi în depărtare şi-şi pipăi buzunarul jachetei, căutându-şi ţigările. Apoi îşi aduse aminte că se

lăsase, aşa că se opri din acest gest şi rămase nemişcat.

— Mi-e dor de tine, Nick, se auzi Cassie rostind.

După care îşi dori imediat ca vorbele sale să nu fi sunat atât de imperios şi de patetic.

Nick fusese aşa – rece şi distant – de când Cassie şi Adam erau împreună. Raţional, ea ştia că el era în defensivă pentru că se simţise rănit, dar cealaltă latură a minţii ei, iraţională, o făcea să nu-i pese de asta, ci pur şi simplu să-l dorească înapoi în viaţa ei.

Atinse pielea moale a jachetei lui şi întrebă, atât de nevinovat pe cât îi stătea în putere:

— Ţie nu îţi este deloc dor de mine?

O tresărire de durere îi traversă faţa lui Nick, de parcă ea i-ar fi înfipt un cuţit ascuţit în stomac.

— Cassie… rosti el.

Era pe cale să-i spună ceva important. Ea îşi dădu seama de asta din tonul blând al vocii lui şi din felul în care el se lupta să găsească cele mai potrivite cuvinte. Îi era atât de greu să-şi exprime emoţiile, încât acum, uitându-se la el cât de tare se chinuia, Cassie simţi că inima i se topeşte. Asta era partea sensibilă a lui Nick, la care nu mulţi oameni aveau acces.

— Cassie, ascultă-mă, reluă el.

Dar chiar atunci apăru Adam cu maşina şi-i claxonă.

— Hei, voi doi! le strigă el. Mergeţi la o plimbare?

Uau! Ce sincronizare teribilă! Ea şi Nick erau pe cale să ajungă să-şi spună ceva în cele din urmă.

Dar momentul era pierdut. Nick – care se deschisese preţ de o clipă – se închisese din nou, având faţa crispată şi mai impenetrabilă decât un seif.

— Vrei să te ducem acasă? zise Cassie încet.

S-o vadă cu Adam era ultimul lucru de care Nick avea nevoie, iar Cassie ştia asta.

— Nu, mersi, răspunse el cu cea mai rece voce pe care-o putea avea. Dar ar fi mai bine să plecaţi, adăugă el când observă că ea ezita. Trăsura te aşteaptă.

Cassie era copleşită. Pentru o miime de secundă, îşi imagină alternativa a ceea ce ar fi urmat – dacă Adam n-ar fi apărut, ea şi Nick ar fi discutat pe tot drumul lung către casă, pe sub bolta de coroane ale copacilor. Nu voia să piardă această ocazie. Dar ştia că nu trebuia să-l

forţeze prea mult pe Nick. La urma urmei, ea trebuia să-i fie loială lui Adam şi întotdeauna avea să fie aşa.

Nick se îndepărtă ezitând, în direcţia opusă casei. Cassie alergă după el să-l prindă din urmă şi-i şopti la ureche:

— N-am de gând să te las să scapi aşa de uşor.

Apoi fugi înapoi spre maşina lui Adam, deschise portiera şi urcă.

În maşina lui Adam mirosea întotdeauna la fel. Era izul dulce de mosc al frunzelor de toamnă şi de benzină, de piele dată cu ulei şi cauciuc – şi întotdeauna o făcea pe Cassie să se simtă apăsată.

Adam se uită la ea analizându-i fiecare părticică a chipului, cu ochii săi albaştri, scrutători.

— Am crezut că ieşi cu fetele la cumpărături, să-ţi iei rochie.

— N-am avut chef.

El îşi puse mâna caldă pe genunchiul ei.

— Cassie, eşti sigură că e totul OK?

Ea se uită pe geam şi nu-i răspunse.

— Nick te-a făcut să te simţi prost când v-aţi întâlnit?

— Poftim? Nu, sigur că nu. Dacă veni vorba, eu sunt cea care l-a făcut să se simtă prost, încercând să-l conving să fim iar prieteni.

Adam îşi retrase mâna şi apucă din nou volanul, atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiră.

— Are nevoie de timp.

— Ştiu.

Cassie se uită cum străzile banale ale New Salem-ului duceau spre Crowhaven Road şi se hotărî să schimbe subiectul.

— N-ai avut un sentiment ciudat azi, legat de noul director? îl întrebă ea.

— Nu, de ce? Tu ai avut?

— Oarecum, dar nu sunt sigură, spuse ea cu sinceritate. Cred că aş întreba-o pe Constance despre asta. Poate ştie ea vreo vrajă sau ceva de genul ăsta care să ne arate natura lui adevărată.

Adam încercă să-şi reţină un zâmbet.

— Cred că-ncepi să fii un pic paranoică, Cassie. Pe bună dreptate de altfel, după toate prin care am trecut. Dar, sincer, singurul lucru care mi s-a părut aiurea în legătură cu directorul a fost faptul că lui Faye i-a căzut cu tronc fiul lui.

— Ştiu, probabil că ai dreptate.

Cassie îşi întoarse din nou privirea spre geam. Observă un sedan

negru în spatele lor şi se strădui să-şi dea seama dacă nu era vreunul dintre prietenii lor. Nu erau prea multe maşini care să aibă motiv s-o ia pe Crowhaven Road.

— Cassie, zise Adam. Ascultă-mă! John cel Negru nu ne mai bântuie. Nu mai e. Am câştigat.

În ciuda sensibilităţii lui Adam, pe Cassie o deranja că el încă trecea peste faptul că John cel Negru, întruchiparea răului, era tatăl ei. De câte ori menţiona numele lui, era mereu ceva de genul: A dispărut, a dispărut pentru totdeauna – ceea ce, desigur, era un lucru bun, dar Adam ar fi putut cel puţin să priceapă că moartea lui John o făcea să fie confuză.

— Cred că aş vrea totuşi să merg s-o văd pe Constance, insistă ea. Poţi să mă laşi la ea, te rog?

Adam amuţi, ceea ce însemna că îşi dăduse seama că spusese ceva care o supărase pe Cassie.

Tocmai se aflau în dreptul casei lui Constance, aşa că el ridică piciorul de pe acceleraţie, încetini şi opri. Cassie observă că şi maşina neagră din spatele lor oprise. Apoi întoarse descriind un U strâns şi se îndreptă înapoi către drumul principal. Ciudat, se gândi ea.

Prima dată, nu răspunsese nimeni când ea ciocănise la uşă, dar apoi Cassie zări părul cenuşiu al lui Constance apărând la fereastră. Îi făcu semn cu mâna ei care semăna cu gheara unei păsări, după care deschise uşa.

— Ai trecut s-o vezi pe Melanie? întrebă ea. Nu-i acasă, încă n-a ajuns de la şcoală.

— De fapt, mătuşă Constance, am venit să vorbesc cu tine.

— A! Ce s-a întâmplat?

O conduse pe Cassie spre salon – podeaua din lemn de esenţă tare era perfect curată –, unde lua ceaiul.

Cassie prinsese drag de această casă de când mama ei stătuse aici, cât fusese bolnavă. Semăna foarte bine cu propria ei casă, dar era într-o stare mult mai bună. Pereţii fuseseră recent zugrăviţi, argintăria fusese lustruită şi lucea şi nu era nicăieri niciun fir de praf. În salon mirosea a soluţie de curăţat lemnul.

Constance îşi umplu din nou ceaşca de ceai, pe care erau desenate sălcii, şi-i turnă o ceaşcă şi lui Cassie. Apoi se aşeză din nou pe balansoarul ei mare.

— Ce ai de gând? întrebă ea.

— De fapt, nimic, spuse Cassie. Cred că am venit mai degrabă ca să-ţi cer un sfat.

— În legătură cu ce?

Constance era subţire şi avea o postură regală, însă arăta mai mult ca o copilă, legănându-se în scaunul ei, înainte şi înapoi.

— În ultima vreme, parcă nu prea m-am simţit în apele mele, spuse Cassie.

Constance încetă să se mai legene şi rămase cu tălpile lipite de podea.

— Ar trebui să-mi spui ceva mai concret, draga mea, dacă vrei un sfat de la mine.

— Mă crezi sau nu, chiar încerc. Cassie lăsă jos ceaşca de ceai. Cred că, pe de-o parte, ştiu că ar trebui să fiu fericită. Cercul l-a învins pe John cel Negru, iar mama mea este din nou bine. Plus că îl am pe Adam, care mă iubeşte foarte mult.

— Dar?

— Dar se pare că nu reuşesc să mă relaxez. Cassie se aplecă mai aproape de Constance şi începu să-i vorbească mai încet. Ca de exemplu azi, când ne-a fost prezentat noul director. Am început să tremur toată, chiar acolo, unde ne adunaserăm. Ştiu că nu din cauza lui, dar de unde ştiu şi cum îmi pot da seama… Oh, nu ştiu!

— Cum poţi să faci deosebirea dintre instinct şi anxietate? zâmbi Constance.

Cassie încuviinţă din cap.

— Nu există decât o cale, continuă Constance. Ani de practică. Una dintre cele mai mari provocări ale previziunii este tocmai asta.

Se rezemă din nou de spătarul scaunului şi, pentru un moment, păru pierdută în propriile-i gânduri. Apoi, buzele-i roşii schiţară un zâmbet.

— Şi bunica ta era la fel, spuse ea. Ceea ce poţi numi neliniştită. Dac-ai şti de câte ori m-a trezit din somnul meu profund, plângându-se de vreun semn rău care se dovedea apoi a fi indigestie… Constance începu să râdă atât de tare, încât la colţurile ochilor îi apărură lacrimi. Luă un şerveţel şi le şterse, după care continuă: îmi pare rău, nu vreau să spun că e ceva neimportant. Dar, cu timpul, o să-ţi fie mai uşor, Cassie, poţi fi sigură de asta.

— Deci îmi spui că nu există nicio cale magică să ştiu sigur cine este bun şi cine este rău, nu există nicio vrajă de testare a adevăratei

naturi a directorului?

Constance rezistă nevoii imperioase de a începe din nou să râdă.

— Draga mea, dacă ar exista o asemenea vrajă, ar fi fost prima pe care ţi-aş fi dezvăluit-o. Se uită la Cassie cu mult drag. Din păcate, nu există nicio scurtătură ca să-ţi dobândeşti liniştea.

Când Cassie nu dădu nicio replică, Constance se încruntă.

— Exersează-ţi zilnic meditaţiile şi invocările, continuă ea. Cultivă liniştea cât de bine poţi.

Era un sfat simplu, dar Cassie părăsi casa lui Constance simţindu-se un pic mai uşoară.

Când Cassie sosi la vechea primărie, soarele strălucea, luminând locul unde avea loc sărbătoarea, în timp ce erau montate chioşcuri şi mese pentru festivităţile din acea seară. O căută pe mama ei printre voluntari, ca s-o ajute să agaţe decoraţiile pe care terminaseră în cele din urmă să le facă în seara trecută, până târziu.

Vechea primărie era una dintre cele mai vechi clădiri municipale din New Salem. Pe vremea când fusese în uz, adăpostise birourile federale ale oraşului. Zona dimprejur era destinată unei pieţe în aer liber, dar în prezent era folosită mai ales ca un spaţiu public dedicat artei şi, desigur, găzduirii festivalurilor care aveau loc la începutul primăverii şi toamnei.

— Salut, Cassie. Laurel apăru cu o tavă de bulbi de lalele care era aproape de două ori cât ea. O lăsă pe o masă din apropiere şi-şi dădu la o parte de pe faţa ei ca de spiriduş câteva şuviţe de păr ude de transpiraţie. Eşti pregătită pentru festivalul de diseară?

— Sigur, răspunse Cassie, neconvingător.

— Ei bine, ar trebui să fii, zise Laurel. Echinocţiul de primăvară este important pentru noi, vrăjitoarele.

Se uită în stânga ei, apoi în dreapta, ca să fie sigură că nimeni nu o auzise. După care, aşa cum Cassie se şi aştepta, se lansă într-o lecţie de istorie. Lecţiile de istorie şi de botanică erau aproape obligatorii de câte ori stăteai de vorbă cu Laurel. Fie o iubeai pentru asta, fie simţeai nevoia să-i acoperi imediat gura ca să tacă, dar acum Cassie îi cântă în strună.

— Ca multe alte tradiţii din New Salem, originea Festivalului Primăverii are rădăcini păgâne, explică Laurel. Acest festival obişnuia să se numească Festivalul Ostarei, fiind o sărbătoare care o celebra pe Zeiţa care se trezea din somnul iernii. Într-o vreme, strămoşii noştri

cinsteau echilibrul tuturor lucrurilor, fizice şi spirituale. Vechile cărţi spun că acum e vremea plantării seminţelor în grădină, precum şi vremea plantării seminţelor pentru manifestările dorite.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Cassie.

— Înseamnă că e vremea să începi noi proiecte şi să transpui în fapte noi planuri. Laurel luă mormăind tava şi se îndepărtă. E ceva care trebuie să te entuziasmeze, adăugă ea peste umăr.

Cassie îşi lăsă privirea să rătăcească peste piaţă. În fiecare chioşc era câte un negustor de-al locului care oferea mostre de mâncare sau băutură ori şansa de a face o ofertă pentru vreo licitaţie. Formaţii locale îşi montau echipamentele pe o scenă improvizată. Întregul eveniment devenise pur şi simplu fundalul pentru începutul sezonului turistic. Şi totuşi, Cassie se gândi că ar trebui să se alăture şi ea. Era o celebrare oarecare.

Cassie o găsi pe mama ei în capătul opus al pieţei, prinzând cu cleme narcisele pe o platformă de lemn. În faţa ei, Cassie le văzu pe Melanie şi pe Constance aranjându-şi chioşcul de bijuterii. Melanie îşi strânsese ordonat la spate părul drept, castaniu, în timp ce coama cenuşie a lui Constance flutura nebuneşte în vânt. Chiar că făceau o pereche; Melanie era înaltă, frumoasă, atrăgătoare, iar Constance era ridată şi trecută, dând dominatoare ordine, arătând cu degetul ei zbârcit. Dar dragostea şi compasiunea dintre ele două erau palpabile, iar bijuteriile create de ele erau produsul fizic al acestei iubiri dintre ele. Melanie îi spusese lui Cassie că localnicii nu înţelegeau cu adevărat cristalele, dar că asta nu avea importanţă. Bijuteriile lor erau concepute ca nişte piese drăguţe care stimulau conversaţiile, iar mătuşa Constance aprecia cu adevărat banii câştigaţi astfel în plus.

Cassie îi făcu de departe semn cu mâna lui Melanie, iar apoi o zări pe Diana. Era îmbrăcată toată în alb, iar felul în care soarele cădea pe părul ei blond îl făcea să pară şi el aproape alb. Dumnezeule, se gândi Cassie, Diana sclipeşte literalmente ca un înger. Şi, coincidenţă, anul acesta ea ajuta la tombola de caritate. De fapt, chiar o organizase. Uneori, Cassie se întreba dacă exista ceva ce Diana nu putea să facă.

Cassie îi făcu mamei sale un semn ca s-o înştiinţeze că era acolo, după care se îndreptă spre masa de tombolă, ca s-o salute pe Diana. În ultima vreme, se simţise atât de distantă de ea, că acum se gândi că ar fi fost un gest frumos să treacă pe-acolo. Poate chiar un prim pas în eliminarea tensiunilor dintre ele.

Cassie considera că distanţa se datora faptului că zilele-astea ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu Adam. Cum ar fi putut ca acest lucru să nu pară ciudat, când nu cu prea mult timp în urmă Diana era cea care obişnuia să-şi petreacă vremea cu Adam?

Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, când Diana o zări pe Cassie venind, o primi cum nu se putea mai bine. Îşi lăsă carneţelul pe masă şi alergă prin piaţă, întâmpinând-o pe Cassie la jumătatea drumului.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici! spuse ea. Decoraţiile făcute de mama ta arată fantastic.

— Mulţumesc, zise Cassie, după care ezită. Nu credea că avea să facă asta, dar momentul părea potrivit: Putem sta de vorbă? o întrebă ea.

Fără să aştepte vreun răspuns, o apucă strâns de mână pe Diana şi o conduse într-o parte a pieţei unde se afla o bancă lungă de piatră pe care puteau sta, fără să rişte să tragă cineva cu urechea la conversaţia lor.

— Am ceva să-ţi spun, zise Cassie.

Îngrijorată, Diana îşi miji ochii verzi, dar se aşeză, aşa cum fusese îndemnată. Cassie luă loc lângă ea, mângâind nervoasă cu degetele suprafaţa de piatră a băncii.

— M-am simţit atât de prost! spuse ea. Pentru toate stângăciile…

Diana zâmbi larg.

— Ca de exemplu, chiar acum?

Mda. Cassie simţi cum roşeşte. Cred că mă simt oarecum stânjenită chiar acum. Pentru că pur şi simplu ştiu cât de apropiată ai fost de Adam şi ce sacrificiu ai făcut şi…

Diana o întrerupse pe Cassie în mijlocul frazei.

— Cassie, ştiu. Chiar ştiu. Iar câteodată a fost greu, dar cred că ne-am obişnuit mai repede decât tine.

Îşi puse mâinile pe umerii lui Cassie şi o scutură un pic.

— Nu-ţi port pică. Serios, tu îţi îngreunezi singură situaţia.

Ochii lui Cassie se umplură de lacrimi şi îşi dădu seama că Diana avea dreptate. Îngreunase lucrurile fără să fie nevoie. Ăsta se presupune că era un nou început. Toată lumea din jurul ei, toţi oamenii erau de partea schimbării, numai ea continua să se agaţe de vechi răni şi temeri trecute.

— Asta înseamnă că putem ieşi mai mult împreună? întrebă ea.

— Aşa sper, desigur! o îmbrăţişă Diana, iar când Cassie închise ochii, totul i se păru cât se poate de corect.

Un nou început, se gândi ea. Acum era sigură că se putea bucura de festival.

Împreună, ea şi Diana porniră prin piaţă, braţ la braţ, înapoi către masa de tombolă. Cassie ar fi vrut ca momentul lor de apropiere să nu se încheie, dar avea treburi de făcut.

— Mai bine mă duc s-o ajut pe mama, spuse ea, şi era cât pe ce să se îndepărteze, când o fată se apropie de ea.

Fata avea valuri lungi de păr roşu strălucitor şi purta cizme negre înalte, care-i ajungeau până la poalele rochiei subţiri, cu bretele.

— Scuză-mă, zise aceasta. Caut un hotel bed-andbreakfast care se presupune că e pe-aici, pe undeva.

Avea aproximativ aceeaşi înălţime şi constituţie ca a lui Cassie, iar ochii-i erau de un căprui foarte întunecat, aproape negri.

Diana arătă către apus.

— E la două minute de mers pe jos.

Fata luă de mâner valiza supraîncărcată şi rămase uitându-se aiurea la ele, de parcă spera la mai mult.

— Eu sunt Scarlett, zise ea, întinzând spre Diana mâna-i liberă.

Diana o prezentă pe Cassie, după care întrebă:

— Vii în vizită din afara oraşului?

— Nu sunt în vizită. M-am mutat aici. Scarlett îşi roase o unghie ruptă, dată cu ojă neagră. Deocamdată o să stau la hotel… dacă o să-l găsesc vreodată.

Diana ridică din sprâncene.

— Să te muţi într-un alt oraş şi să ai doar o valiză… asta-i foarte impresionant.

Scarlett râse jenată, ca şi când nu era sigură dacă Diana o tachina în glumă sau chiar râdea de ea, nepoliticos. Nici Cassie nu ştia clar ce să creadă. O cunoştea destul de bine pe Diana ca să-şi dea seama că avea garda ridicată în preajma acestei străine.

— O să mergi la liceul din New Salem? o întrebă Diana.

Scarlett clătină din cap.

— Am absolvit deja. O să lucrez la docuri în timpul verii.

— Înţeleg, spuse Diana, arătând de parc-ar fi cugetat profund.

Aşa reacţiona uneori Diana în preajma străinilor. Cassie ştia că nu voia să pară nepoliticoasă; de fapt, probabil că nici nu era

conştientă c-o face. Era o siguranţă de sine inconştientă, care provenea din faptul că se ştia a fi specială. Dar Cassie înţelegea cum era să fii obişnuit, doar şi ea fusese cândva nou-venită în oraş. Rezona cu starea de-acum a lui Scarlett, care se simţea probabil groaznic şi străină.

— Ei bine, mulţumesc pentru informaţii, spuse Scarlett. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Stai puţin! Cassie simţi imperios nevoia să repare primirea lipsită de ospitalitate pe care i-o făcuse Diana. Ar trebui să vii diseară la festival. Se ţine chiar aici, nu ai cum să-l ratezi.

Scarlett chicoti într-un fel care o făcu să pară o fetiţă, iar Cassie nu se putu abţine să nu i se alăture. Avea în ea ceva revigorant.

— De-abia ne-am cunoscut şi deja ştii ce simţ de orientare prost am. Apoi expresia feţei îi deveni caldă. Mi-ar plăcea să vin, mulţumesc.

— Minunat! rosti Cassie. Atunci, ne vedem mai târziu.

Cassie se uită după Scarlett cum se îndepărta, iar Diana îşi luă carneţelul de pe masă.

— Eşti foarte ospitalieră, comentă ea.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu. Diana se uită cu atenţie pe lista cu lucrurile pe care le avea de făcut, răsfoind mai multe pagini. Sociabilă, de gaşcă.

— Ştiu ce înseamnă ospitalieră, dar ce vrei să spui?

Diana lăsă carneţelul jos, învârtind pixul între degete, în timp ce îi analiza chipul lui Cassie.

— Ai văzut ceva în ea, nu-i aşa? Ce anume?

Cassie ar fi trebuit să ştie că nu-i putea ascunde nimic Dianei niciodată. Era adevărat, văzuse ceva în Scarlett, dar nu ştia sigur ce.

Cassie simţi un fior pe şira spinării şi apoi în braţe, până în vârful degetelor. Era un entuziasm pe care nu-l putea explica.

— Nu ştiu clar ce este. Dar cred că e ceva de bine.

— Ei bine, măcar avem parte şi de veşti bune, spuse Diana.

— Mie-mi zici.

Poate că părul ei vopsit te-a atras.

— Nu fi rea! zise Cassie.

— Nu sunt rea, zise maliţioasă Diana. Pe mine m-a făcut să-mi doresc să beau un pahar de suc de cireşe sălbatice. Îmi place la nebunie băutura asta.

Apoi izbucniră amândouă în râs, fără reţineri, aşa cum obişnuiau ele s-o facă.

Deasupra lor, luna era ca o seceră din ceară de un alb strălucitor, iar cerul era senin. Cassie şi Adam stăteau lângă arminden, mână-n mână, ea simţindu-se grozav în rochiţa galbenă cu bretele pe care i-o alesese prietena ei. O găsise în sufragerie de dimineaţă, devreme. Suzan i-o lăsase acolo împreună cu un bilet pe care scrisese cu litere buclate: Rochia asta strigă numele tău!

De asemenea, Suzan cumpărase cravate pentru toţi băieţii, iar ei arătau bine, însă fetele străluceau şi mai şi în rochiile lor. Melanie purta şifon verde, iar Laurel, voal roz ca de garoafa de grădină. Suzan, voluptuoasă ca-ntotdeauna, alesese o rochie cu bretele, mulată, de culoarea aramei, care forţa limita indecenţei. Diana purta o tunică de mătase ivorie.

Deborah, care rareori se îmbrăca în rochie, era gătită în stilul ei. Purta jeanşi albi, mulaţi, un tricou alb şi o jachetă de piele violet.

— Ai văzut-o pe Faye? îi întrebă ea pe Cassie şi Adam.

Adam ridică din umeri, dar îi răspunse Sean:

— A ieşit să-l caute pe Max.

Deborah rosti pe un ton dispreţuitor:

— Încă nu s-a dat bătută? Tipul a evitat-o toată săptămâna.

Sean clătină din cap.

— Nicio şansă, zise el. Faye nu dă niciodată înapoi atât de uşor.

— Dar Nick? întrebă Cassie. L-aţi văzut?

La această întrebare, chipul lui Deborah se crispă. Când era vorba de Cassie, era extrem de protectoare cu vărul ei.

— Nu cred că vine.

— De ce să nu vină? o întrebă Cassie.

— Pentru că nu vine!

Deborah încercă s-o intimideze pe Cassie privind-o fix, dar aceasta o ignoră. Deborah considera că făcea ce era corect, să-l păzească pe Nick să nu mai fie rănit aşa cum fusese deja, dar ea nu pricepea că intenţiile lui Cassie erau bune. După ce rezolvase tensiunile cu Diana, se simţise mult mai bine. Spera să se întâmple la fel şi cu Nick, diseară.

Diana se încruntă la Deborah într-un fel care dezvăluia faptul că era de partea lui Cassie.

— Nick s-ar putea să apară. E imprevizibil – dacă putem spune ceva despre el.

Urmă un moment de linişte, timp în care Cassie privi

armindenul. Admiră ghirlandele multicolore şi panglicile care curgeau din vârful lui. Apoi, Diana zise:

— Hei, Cassie, uite-o pe Scarlett!

Scarlett le zărise şi-şi croia drum prin mulţime în direcţia lor. Purta o rochie largă, imprimată cu albăstrele, iar părul lung şi roşcat era strâns sub o pălărie cu boruri mici, din fetru, cafenie. Făcu semn cu mâna când privirile i se intersectară cu ale lui Cassie şi grăbi pasul.

— Cine e? întrebă Adam.

Cassie simţi în vocea lui o urmă de curiozitate fascinată.

— O, îmi place pălăria ei, comentă Suzan.

Deborah încuviinţă din cap. Aprecia întotdeauna stilul unei fete de a purta cu succes, în ciuda riscurilor, un articol de îmbrăcăminte masculin.

— Şi cizmele-s mortale! adăugă ea.

Scarlett era plină de veselie şi încredere în timp ce Cassie o prezenta celorlalţi din grup. Ochii ei întunecaţi îi priviră pe rând, pe fiecare-n parte, salutându-i cu afecţiunea unui vechi prieten.

Dar nu doar talentul pentru modă fascina la Scarlett, observă Cassie. Era felul ei de-a fi; se simţi imediat în apele ei cu ei toţi. Şi era drăguţă. Lui Sean aproape că îi atârna limba din gură când îi strânse mâna lui Scarlett.

Ea se retrase din strânsoarea lui chicotind, apoi se întoarse spre Diana.

— Îmi pare bine să te revăd, rosti ea.

— Mda, răspunse Diana într-un fel care o intimidă pe Cassie.

Dar Scarlett arboră un zâmbet deschis, care dădea de înţeles că refuza să pună la suflet indiferenţa Dianei.

— Începe aruncarea ouălor, anunţă Sean cu entuziasm, încercând să-i capteze din nou atenţia lui Scarlett. Ar trebui să mergem să-i încurajăm pe Chris şi Doug. Marele premiu este un cec de cinci sute de dolari de cheltuit la Magazinul de dulciuri al lui Pete, iar ei sunt hotărâţi să-l câştige.

Scarlett scrută numeroasele chioşcuri şi rulote cu vânzători ambulanţi.

— De fapt, zise ea, mie mi-e foame. Şi mor după o frigăruie cu chorizo.

— Merg şi eu cu tine, spuse Cassie.

Era nerăbdătoare să afle mai multe despre Scarlett şi, dacă

stătea să se gândească, îi era destul de foame şi ei.

Grupul se împărţi în două – cei mai mulţi se îndreptară către pajiştea unde avea loc concursul de aruncare a ouălor, iar Adam şi Diana porniră să le facă o vizită lui Melanie şi Constance la chioşcul de bijuterii.

Cassie şi Scarlett îşi cumpărară câte o frigăruie şi se chinuiau să nu vorbească având gura plină în timp ce mergeau către zona unde avea loc festivalul.

— Deci stai la hotel? întrebă Cassie pe un ton cât mai inocent posibil.

Scarlett încuviinţă din cap, mestecă şi înghiţi.

— Părinţii tăi unde sunt?

— Mama mea a murit, spuse abrupt Scarlett, ca şi cum voia să scape cât mai repede de informaţia asta.

— Oh, îmi pare rău.

— A crescut aici, continuă Scarlett. De-asta am vrut să vin în New Salem, ca să mă conectez într-un fel cu ea, cu trecutul meu.

Apoi se uită în altă parte, parcă temându-se că spusese prea mult.

Cassie se chinui să găsească cel mai potrivit lucru pe care să-l zică.

— Cred că e un lucru grozav! Adică, cred că e chiar un lucru curajos. Chiar dacă e dureros.

Scarlett dădu aprobator din cap.

— Cred că pur şi simplu încerc s-o iau iar de la capăt.

— Înţeleg ce vrei să spui, o asigură Cassie.

— Acum povesteşte-mi şi tu ceva despre tine.

Lui Cassie gândurile-i zburau. Încercă să găsească ceva mai puţin complicat de spus, dar i se părea că orice chestie potrivită şi interesantă pe care voia s-o dezvăluie implica de asemenea Cercul, aşa că rămase fără cuvinte. Pentru prima dată de când se mutase în New Salem, înţelegea de ce era o provocare atât de mare să fii prieten cu un străin.

— Ei bine, rosti ea, uite-o pe mama acolo, vinde bilete la tombolă.

Dar când arătă spre mama ei, îi văzu cu coada ochiului pe Diana şi Adam, împărţind amândoi un cornet de îngheţată cu vanilie. Râdeau pentru că Adam avea îngheţată pe nas şi pe barbă şi, deşi se străduia să

şi-o şteargă, mai rău se mâzgălea.

Cassie simţi un junghi în stomac. Dar de ce? NU era altceva decât un cornet de îngheţată. O gustare împărţită între prieteni nu avea de ce s-o supere. Nu trebuia decât să li se alăture. O conduse pe Scarlett în direcţia lor şi atunci o observă pe Faye apropiindu-se din direcţia opusă.

Faye purta o rochie simplă şi neagră care-i venea ca un corset. La câţiva paşi în spatele ei mergea Max, care, chiar şi în tricoul polo lejer pe care-l purta, arăta ca scos dintr-un catalog Abercrombie.

De îndată ce îi zăriră pe Cassie şi pe ceilalţi venind spre ei, Adam şi Diana încetară să mai râdă, preluând controlul situaţiei îngheţatei lor.

Faye li-l prezentă pe Max, după care o măsură din priviri pe Scarlett.

— Tu cine eşti? întrebă ea.

— Ţi-o prezint pe Scarlett, spuse Cassie. E nouă în oraş, la fel ca tine, Max.

Max dădu din cap către Scarlett, dar se vedea limpede că atenţia îi era atrasă de Diana.

— Te-am văzut la adunarea de vineri, zise el. Erai singura atentă la cuvântarea plictisitoare a tatălui meu.

Diana păru să roşească.

— M-ai văzut? rosti ea, după care adăugă: Nu a fost plictisitor.

— Nu? Sigur?

El o privi glumeţ până când ea cedă.

— OK, poate un pic.

— Mulţumesc pentru sinceritate. Max o prinse pe Diana de mână, strângându-i-o cu degetele lui groase. Acum putem fi prieteni.

Diana roşi, iar Cassie observă că Adam se foia stânjenit.

— Tatăl meu e pe-aici, pe undeva, spuse Max, continuând să i se adreseze doar Dianei. Dacă dai de el, ar trebui să-i spui ce mare orator crezi că este.

Faye avea maxilarele atât de încordate, încât Cassie se temea să nu-i explodeze capul.

— Am s-o fac, promise Diana. Dar acum te rog să mă scuzi, tocmai voiam să mergem să-i încurajăm pe prietenii noştri.

După care arătă spre pajiştea unde avea loc concursul de aruncat ouă.

Max păru un pic dezamăgit.

— Mda, iar eu ar trebui să merg să-l caut pe tata, spuse el.

Faye era cât pe ce să-l însoţească, dar el o opri.

— Ne vedem mai târziu, rosti el, după care dispăru în mulţime.

Adam, care tăcuse până atunci, avea pe faţă o expresie de dezgust.

— Ei bine, asta a fost ciudat…

— Adam, se încruntă Diana. Nu făcea altceva decât să încerce să se integreze. Asta fac toţi oamenii când sunt nou-veniţi într-un loc. Fac orice ca să te impresioneze.

Scarlett privea în pământ, presupunând că era o critică la adresa ei. Cassie deschise gura să spună ceva, dar înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, Faye plecă nervoasă.

— Max nu s-a chinuit deloc s-o impresioneze şi pe ea, zise Adam.

— Faye îl hărţuieşte sexual din momentul în care el a sosit aici, comentă Diana, ridicând glasul. Aşa că el nu trebuia să mai facă niciun efort în ceea ce o priveşte.

Cassie şi-ar fi dorit ca Scarlett să nu fie martoră la acest moment ciudat de tensiune. Era cu adevărat jenant, prietenii ei trebuie că arătau tare meschini.

— Hai să mergem, îi zise ea lui Scarlett. Ne prind ei din urmă.

Traversară amândouă pajiştea.

— De regulă, Adam şi Diana nu sunt aşa, o asigură ea. S-a întâmplat să-i prinzi într-un moment ciudat.

— Am înţeles, zâmbi Scarlett. În cupluri sunt gelozii, certuri.

Deodată, Cassie se simţi din nou rău.

— Adam e iubitul meu, spuse ea liniştită. Nu al Dianei.

— Oh! Scarlett îşi muşcă buzele. Am spus o prostie, nu mi-am dat seama…

— Nu, e-n regulă. E de înţeles de ce ai crezut asta. E destul de complicat.

Când li se alăturară celorlalţi din grup, adunaţi la capătul galeriei, Cassie se simţi uşurată că avea ocazia să schimbe subiectul. Concursul ajunsese la Chris şi Doug şi o echipă formată din frate şi soră, care nu păreau să aibă mai mult de unsprezece ani.

— Chiar le plac bomboanele, îi spuse Cassie lui Scarlett, de parcă asta era o explicaţie rezonabilă.

— Îmi dau seama, răspunse Scarlett. Şi mie-mi plac bomboanele. O dată am mâncat aşa de multe Skittles, încât trei zile am strănutat numai în culorile curcubeului.

Era o glumă stupidă, dar Cassie înţelese de ce o spusese. Scarlett încerca să detensioneze lucrurile, s-o facă să se simtă mai bine, iar ea aprecia asta. Străină sau nu, îi plăcea de fata asta.

Chiar atunci, se auzi un strigăt de ajutor din partea de nord a pieţei şi toată lumea îşi îndreptă atenţia într-acolo. Toţi ochii căutară sursa ţipătului care-ţi îngheţa sângele în vine, dar cei din grup îşi dădură imediat seama că era glasul lui Melanie. Se năpustiră către chioşcul de bijuterii. Până şi Chris şi Doug lăsară baltă ouăle şi alergară în ajutor.

Când Cassie ajunse la chioşc, se împinse printre oameni şi o găsi pe Constance, mătuşa lui Melanie, prăbuşită la pământ. Melanie striga să cheme cineva o ambulanţă. Câţiva localnici pricepuţi în domeniul medical îngenunchează lângă Constance, încercând să-i evalueze semnele vitale, cerându-le celorlalţi să se ţină la distanţă, pentru ca bătrâna să aibă aer. Unul dintre ei o ţinea pe Melanie, care îl insulta şi se agita, până când Diana şi Laurel o prinseră de braţe şi o traseră într-o parte.

O femeie care tocmai cumpărase un lănţişor de la Constance spuse:

— Se simţea bine, pentru ca în clipa următoare să aibă o privire plină de panică, după care s-a prăbuşit.

Adam scrută mulţimea, în căutarea cuiva suspect. Cassie analiză masa de feţe străine ca s-o găsească pe mama ei, dar nu reuşi. Poate că plecase să ceară ajutor. Sau poate că s-o vadă pe Constance prăbuşită la pământ fusese prea mult pentru ea. În momentele de criză, mama ei avea tendinţa să cadă, nu să devină mai tare. Pe Cassie n-ar fi surprins-o dacă plecase în goană spre casă.

Paramedicii sosiră, iar Cassie se uită în altă parte cât timp ei făcură manevrele de resuscitare cardio-pulmonară pe trupul lipsit de viaţă al lui Constance. Cei din grup o îmbrăţişară pe Melanie, în timp ce Adam o luă strâns în braţe pe Cassie. Ea îşi îngropă capul în umărul lui.

Era imposibil de ştiut cât timp trecuse de când paramedicii o resuscitau pe Constance. Cassie continuă să se gândească la faptul că nu putea să fie decât o glumă. Ha, ha, ţi-am jucat-o, şi-o imagină Cassie pe Constance spunându-i de-acolo, de jos, de unde se afla. Constance

încerca întotdeauna să le aducă aminte de fragilitatea vieţii şi de echilibrul delicat al lucrurilor. Poate că asta nu era altceva decât o lecţie în plus. Dar apoi paramedicii se opriră din împins şi tras şi pompat şi icnit. Nu mai existau guri de aer de dat sau de primit şi nu mai exista speranţă. Paramedicul-şef se ridică în picioare pentru a trage concluzia la care duseseră eforturile lor. O declară moartă pe mătuşa Constance. Decedată fusese cuvântul pe care-l folosise şi care o izbi pe Cassie ca fiind incredibil de crud.

— Probabil, un anevrism cerebral, îi spuse el ajutorului său, după care îşi exprimară condoleanţele faţă de Melanie. Am făcut tot ce s-a putut, domnişoară, adăugă el.

Cassie n-o mai văzuse niciodată pe Melanie atât de pierdută ca acum. Îşi ţinuse întotdeauna firea în orice situaţie grea – mai ales în public. Dar asta era pur şi simplu prea mult. Căzu în genunchi, suspinând. S-a zis cu noile începuturi, se gândi Cassie.

Toată lumea din jurul nostru moare, spuse Cassie. Indiferent ce-am face.

Scena era reluată iar şi iar în mintea ei – strigătul lui Melanie şi imaginea lui Constance prăbuşită la pământ. Nu se putea opri din tremurat. Cu toate lămpile şi lumânările care pâlpâiau în jurul ei, îi era frig în far.

Laurel voia să ţină o ceremonie de întărire care s-o ajute pe Melanie în următoarele câteva zile. Adunaseră toate ierburile şi cristalele necesare, dar când să-nceapă, grupul se trezi că nu reuşeau decât cu greu să facă ceva într-un mod organizat. Toţi se simţeau pierduţi în propria lor ceaţă, traumatizaţi.

Adam aşeză o pătură pe umerii lui Cassie, dar ea o simţi tot rece şi umedă pe trupul ei. Nu se putea opri din tremurat.

— Are nevoie de ceva care s-o ajute să se calmeze, zise Adam, iar Diana căută rapid în sertarul de sus al unui dulap metalic mare, unde avea depozitate ierburi şi rădăcini medicinale.

Luă de-acolo o sticluţă şi o pipetă.

— Aici e tinctură de rădăcină de valeriană, spuse ea, ridicând pipeta spre gura lui Cassie. Ajută la calmarea nervilor. Ar trebui să luăm cu toţii câte-un pic.

Faye o smuci pe Cassie înainte ca picăturile să-i ajungă pe limbă.

— Nu încerca s-o sedezi împotriva adevărului, Diana. O cuprinse pe Cassie cu braţul pe după mijloc. Ce a spus Cassie este corect. Toată

lumea din jurul nostru moare. Şi are dreptate să simtă că-şi cam pierde minţile în legătură cu asta. Faye se uită la fiecare dintre membrii grupului, după care zăbovi asupra Dianei. Dar mă întreb dacă şi în acest caz e nevoie de-aşa ceva.

Diana lăsă tinctura pe masă.

— Ce vrei să spui?

Faye se duse în centrul încăperii.

— Acum avem Instrumentele Supreme. Cele mai puternice instrumente pe care le poate avea o vrăjitoare. Ar trebui să fim capabili s-o aducem înapoi pe Constance.

Diana rămase mută, dar Laurel ţâşni de la locul ei.

— Faye are dreptate. Constance ne-a învăţat atât de multe despre puterile noastre, iar ăsta nu era decât începutul uceniciei noastre. Avem nevoie de ea.

Deborah încuviinţă din cap.

— O vrăjitoare atât de puternică cum era ea ar trebui să fie uşor de adus înapoi.

Diana, deja palidă la faţă, părea să se albească şi mai mult.

— Nu ştiu, zise ea. Vreau s-o salvez pe Constance, dar să eliberăm o asemenea magie întunecată poate fi periculos. Nu ştim care vor fi repercusiunile.

— Aţi înnebunit cu toţii? întrebă Cassie. Tu chiar crezi că poţi anula o moarte?

— De fapt, interveni Adam, nu e cine ştie ce chestie. Ştiu că toate astea încă sunt noi pentru tine, Cassie, dar necromanţia a fost folosită încă din secolul al treilea.

— Există un termen clar pentru asta?

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Vine din greacă, spuse Laurel. De la nekos, care înseamnă moarte, şi manteia, care înseamnă divinaţie.

Cassie se uită la Diana ca să-i confirme, iar aceasta aprobă din cap.

— Pentru greci însă, necromanţia însemna coborârea în Hades, continuă Diana. Se obişnuia asta, ca o cale de a-l consulta pe cel mort. Nu avea drept intenţie întoarcerea mortului înapoi în sfera muritorilor.

— Dar… zise Adam, ştim cu siguranţă că a fost folosit astfel de propriii noştri predecesori. De fapt, Diana, tu nu ai…

Ochii verzi ai Dianei îl străfulgerară pe Adam, semn să tacă. Dar Faye, întotdeauna vigilentă, îşi dădu seama.

— Diana, tu nu ai… ce?

Diana îşi puse ambele mâini pe masa Pembroke din faţa ei. Ca să nu se prăbuşească – Îşi imagină Cassie. Apoi vorbi cu precauţie:

— În Cartea Umbrelor există o vrajă de resuscitare, spuse ea. Adam şi cu mine am descoperit-o acum câţiva ani.

Faye scoase un murmur de satisfacţie pură.

— Ştiam eu!

— Hai s-o facem! insistă Deborah. Avem puterea şi avem şi vraja.

Suzan era de acord.

— Cel puţin, trebuie să încercăm.

Adam tăcea, dar Cassie observă un tremur de nelinişte în expresia lui neutră. Îşi dorea asta – să-şi testeze limitele puterii. Era partea din Adam de care Cassie uita mereu. Dincolo de aparenţa că era un om de încredere şi responsabil, în inima lui se ascundea un aventurier.

Diana, încă precaută, spuse:

— Cred că merită o încercare. Atâta vreme cât suntem extrem de grijulii. Dar ar trebui să supunem la vot.

Laurel i se alătură lui Faye în mijlocul încăperii.

— Mă ocup eu de onoruri în absenţa lui Melanie, se oferi ea. Toţi cei care sunt pentru salvarea lui Constance să ridice mâna.

Toţi ridicară mâinile, cu excepţia lui Cassie. Laurel se uită la ea, surprinsă că votul nu era unanim.

— Aş vrea, zise Cassie. Sigur că aş vrea. Doar că… mi-e teamă.

— Nu putem face această vrajă dacă nu participă întreg Cercul, preciză Diana. Ori toţi, ori niciunul.

Vocea lui Laurel avu un ton de implorare.

— Vorbim aici despre familia lui Melanie. Despre singura persoană din familie pe care o mai are.

Dar Diana era fermă.

— Nu o putem obliga pe Cassie să facă o vrajă de o asemenea importanţă împotriva voinţei ei.

Cassie simţi cum toţi cei prezenţi în cameră îşi îndreptară atenţia către ea.

— Am s-o fac, declară ea înainte ca vreunul să apuce să spună

ceva. Nimeni nu mă obligă. Constance a fost familia noastră pentru noi toţi şi vreau s-o fac.

Faye îşi împreună mâinile şi începu imediat să dea ordine.

— Trebuie să lucrăm repede, zise ea. Şi avem nevoie de Instrumente. Mă duc să aduc jartiera.

Apoi arătă către Cassie şi Diana.

— Iar voi două duceţi-vă şi aduceţi diadema şi brăţara de unde le-aţi ascuns. Tu, Diana, nu uita de Cartea Umbrelor. Voi, ceilalţi, mergeţi şi aduceţi-o pe Melanie.

Tăcu.

— Şi cadavrul, adăugă ea.

— Cadavrul? întrebă uimit Sean. Vrei să spui că trebuie să-l aducem aici?

Faye îi dădu un ghiont.

— Unde în altă parte sugerezi să-l resuscităm? Acum, mergeţi!

Cassie se duse către masa la care stătea Diana, în timp ce ceilalţi porniră la treabă.

— Am ascuns diadema la mine în cameră, spuse cu solemnitate Diana. Trebuie să mergem amândouă?

Cassie încuviinţă din cap.

— Se pare că Faye şi-a atins ţelul până la urmă. A vrut să folosească Instrumentele şi iată că o vom face.

Diana se întinse să-şi ia geanta.

— Încă mai poţi să te răzgândeşti, dacă nu te simţi în regulă să faci asta.

— Tu te simţi în regulă? o întrebă Cassie.

— Vreau să fie Constance în viaţă, răspunse Diana. Odată ce terminăm vraja, vom pune fiecare relicvă la locul ei, în ascunzătoare.

— Dar ai spus că pot exista repercusiuni.

Pentru un moment, Diana rămase nemişcată, după care vorbi cu grijă.

— Orice magie are repercusiuni, Cassie. Puterea are întotdeauna consecinţe.

Apoi se întoarse de parcă această declaraţie nu însemna nimic şi scotoci prin geantă după chei.

— Hai să mergem să luăm Instrumentele. Conduc eu.

Bucătăria era umbrită şi liniştită când Cassie intră. Mama ei nu era acasă, iar ea era bucuroasă. Nu voia să fie nevoită să-i explice de ce

trebuise să scoată cărămizi din cămin. Mai în susul străzii, Diana lua diadema şi celelalte materiale de care mai aveau nevoie ca să încheie vraja de resuscitare. Şi un pic mai încolo pe Crowhaven Road, restul grupului încerca s-o convingă pe Melanie să le permită să ia trupul strămătuşii sale şi să-l ducă la far. Până anul ăsta, Cassie nu mai văzuse niciodată un cadavru, iar acum avea să atingă unul şi să încerce să-l readucă la viaţă.

Şemineul nu era un loc aşa de secret în care să ascundă brăţara, Cassie ştia acest lucru, însă dacă atâţia ani fusese de folos cu succes, de ce să încerce să se gândească la un altul? în interior, adânc, în gura lui de piatră, găsi cutia argintie exact acolo unde o lăsase. Şi când dădu la o parte capacul ei vechi, înăuntrul acesteia strălucea brăţara, de parcă ar fi sărbătorit faptul că fusese scoasă brusc şi surprinzător la lumină.

Cassie îşi acordă un răgaz de numai o secundă să admire frumuseţea brăţării. Îşi trecu degetele pe modelul complicat, pe suprafaţa de argint masiv, după care îi simţi greutatea în mână. Dar de-afară o strigă Diana.

— Vin imediat! îi răspunse ea şi o luă la goană pe scară ca să se schimbe repede în rochia albă de ceremonial.

După ce se îmbrăcă, fiind gata, o găsi pe Diana aşteptând-o în faţa porticului, ţinând într-o mână un sac de bumbac şi legănându-l. Se schimbase şi ea în ţinuta de ceremonial, dar Diana avea un calm la care Cassie nu putea decât să aspire. Chiar şi cu tot acest stres, Diana se controla.

Cassie o luă de mână, sperând că un pic din puterea Dianei îi va fi transmisă şi ei prin această atingere a pielii. Şi, cumva, aşa se întâmplă. Doar câteva momente în care o simţi pe Diana aproape o liniştiră.

— Facem ceea ce trebuie, spuse Diana. Avem nevoie de Constance.

Cassie îşi aduse aminte ce refugiu fusese Constance pentru ea de când îşi pierduse bunica. Şi de toate după-amiezile pe care şi le petrecuse la ea în salon, învăţând noi vrăji şi studiind ritualurile ancestrale. Constance era singura legătură cu vechile căi ale Cercului.

— Ştiu, spuse Cassie cu cea mai curajoasă voce de care era în stare. Sunt gata să mergem!

— OK, să începem!

Diana goli sacul de bumbac pe masă de îndată ce ajunseră la far,

după care începu imediat să citească indicaţiile din Cartea Umbrelor.

Pe Cassie n-o surprindea deloc cum, în asemenea momente, toată lumea se întorcea către Diana – În momentele care contau cu adevărat. Ea fusese întotdeauna conducătoarea cu cel mai mult har dintre ele, indiferent despre ce era vorba.

— Trupul trebuie acoperit în întregime cu pânză albă, în două straturi, îi citi Diana cu glas tare lui Adam. Iar capul, inclusiv faţa, trebuie învelit în tul.

Arătă către o grămadă de ţesătură albă şi fină de pe masă.

Adam încuviinţă.

— O să mă îngrijesc eu de asta, zise el.

Nick, Chris şi Doug împinseră la perete toată mobila din încăpere. Melanie îngenunche în mijlocul camerei, lângă trupul acoperit. Cassie o ajută pe Diana să astupe ferestrele cu bucăţi de olandă violet.

Diana se apropie de Faye ducând două cădelniţe de aur.

— Trebuie să ardem în cameră salvie şi tămâie, spuse ea.

Faye se schimbase în costumul alb de ceremonial şi deja purta jartiera verde de piele, cu cele şapte catarame de argint ale sale. Luă cădelniţele de la Diana şi-l strigă pe Sean ca să preia neplăcuta sarcină.

— Unde e diadema? întrebă ea.

Diana dădu din cap către Melanie, care stătea, cu un aer solemn, cu diadema pe cap.

— Ea este cea care trebuie să poarte instrumentele în seara asta, spuse Diana. Ea va face invocaţia. Noi ceilalţi doar o vom sprijini.

Nici măcar Faye nu putea să nu fie de acord cu faptul că Melanie trebuia să fie cea care să conducă vraja, dar, cu toate astea, smulse cu furie jartiera de pe piciorul ei şi se îndreptă spre Melanie să i-o dea. Cassie o urmă îndeaproape şi, în timp ce mergea, îşi scoase brăţara de la mână.

În câteva minute, camera era pregătită cu tot ce trebuia, iar Diana declară că ritualul putea să înceapă.

— Faye şi Cassie, vreţi voi să faceţi onorurile, formând cercul conform instrucţiunilor mele? Iertaţi-mă dacă citesc prea lent – textul ăsta chiar că e greu de deslușit –, dar o să mă străduiesc s-o fac cât mai bine. E toată lumea gata?

Cassie privi în jur, în camera luminată vag. Nu era singura care se simţea neliniştită, dar acum nimeni nu mai putea să dea înapoi.

Melanie părea să fie ameţită, cu un aer ceţos în privire, dar era mai frumoasă decât o văzuse Cassie vreodată, acum că purta Instrumentele Supreme.

Diana îşi drese glasul şi începu să citească tare.

— Un cerc magic trebuie format pe pământ, cu negru de fum şi cu vin tare. Un al doilea cerc trebuie format la o distanţă de cincisprezece centimetri în interiorul celui dintâi.

Împreună, Cassie şi Faye formară cercurile în jurul lui Melanie şi Constance, folosind potirul cu negru de fum pregătit de Diana.

— Iar în interiorul lor, continuă Diana, formaţi un triunghi în centrul căruia va fi locul de odihnă pentru trupul neînsufleţit şi pentru vrăjitoarea principală.

Cassie şi Faye formară triunghiul în interiorul cercurilor, înconjurându-le pe Melanie şi Constance.

— Toată lumea să păşească în interior, spuse Diana. Iar apoi închideţi cercul din exterior cu patru straturi de protecţie.

Repede, grupul se aranjă cum trebuia, îngenunchind în perimetrul cercului din exterior, în timp ce Diana invoca elementele.

— Puteri ale Aerului, protejaţi-ne! strigă Diana. Puteri ale Focului, protejaţi-ne!

Cassie închise ochii şi ascultă.

— Puteri ale Apei, protejaţi-ne! Diana accentua cu precizie fiecare silabă. Şi în sfârşit, spuse ea, chem puterile Pământului ca să ne protejaţi!

Diana se alătură apoi cercului, venind lângă Cassie şi continuând să citească din Cartea Umbrelor.

— Pentru a începe, vrăjitoarea trebuie să aprindă o lumânare albă şi s-o treacă de şapte ori pe deasupra trupului neînsufleţit, strigând numele spiritului care trebuie invocat.

Toţi ochii se întoarseră de data asta către Melanie. Cassie se întrebă dacă ea avea puterea să facă asta. Dar Instrumentele străluciră, iar Melanie îşi îndreptă spatele în timp ce aprindea lumânarea, după care o trecu peste pânza albă, rostind:

— Stră-mătuşă Constance, Constance Burke, ne auzi?

Diana continuă:

— Apoi, din potirul de aur cu flori de amarant uscate, presară trupul şi locul dimprejurul său.

În timp ce Melanie răspândea florile, Diana zise:

— Melanie, repetă după mine: „Tu, care eşti îndoliată, vezi acum care este natura acestui doliu”.

Iar Melanie repetă:

— „Tu, care eşti îndoliată, vezi acum care este natura acestui doliu”.

Cassie îşi simţi ochii plini de lacrimi în timp ce Diana incanta:

Aceasta este vraja pe care o intonăm.

Came pentru came, oase pentru oase.

Forţă pentru forţă, vână pentru vână.

Constance va fi din nou completă.

Se concentrau cu toţii din răsputeri, adunându-şi puterile laolaltă. Cassie simţea energia ţâşnind din mijlocul triunghiului, îndreptându-se către fiecare membru din grup şi legându-i pe toţi laolaltă într-un labirint de lumină.

Diana citi cu glas tare:

— După un moment de tăcere şi concentrare, descoperă faţa decedatei. Apoi invocă din nou spiritul, cu blândeţe. Spune: „Bine ai venit!”

Cu mâinile tremurându-i, Melanie descoperi uşor faţa mătuşii sale.

— Strămătuşă Constance, spuse ea. Bine ai venit!

— Trupul se va agita, citi Diana. Ochii se vor deschide, apoi dorinţa se va trezi.

În cameră se auzi scăpărând energia. Cassie o simţi şuierând şi rotindu-se în spirale în jurul ei, însă nu-i mai era frică. Aerul din jurul lor se încălzi, iar Cassie văzu viaţa străfulgerându-i din nou chipul lui Constance, încet, precum un soare care răsare.

Apoi, o formă începu să ia fiinţă. Cassie o observă întâi vagă, lucind pe fruntea lui Constance, dar crescând apoi tot mai mare şi mai luminoasă, până când se înălţă ca o ardere fluorescentă. Era în mod clar un simbol, un prim semn vizibil care semăna cu două litere U formând un hexagon. Apoi totul se întunecă. Lumina care ajunsese pe faţa lui Constance, simbolul, lumânările iluminând camera – toate dispărură, de parcă o pătură grea ar fi căzut peste ele din tavan, suflând moarte în încăpere.

Diana aprinse lanterna pe care o ţinea deasupra chipului crispat de durere al lui Melanie. Strămătuşa Constance încă era moartă. Iar acum trebuia să treacă din nou prin moartea ei.

— Vraja n-a mers, spuse Laurel.

Dar mergea, zise Diana scrutând grupul. Nu aţi simţit?

— Ba da, desigur, recunoscu Adam. Nu înţeleg ce a mers prost.

Faye era tăcută, dar părea tot la fel de confuză ca şi ceilalţi.

Adam vorbi din nou.

Mai trebuie ceva în afară de vrajă, Diana? Mai spune şi altceva în carte?

Diana se uită în josul paginii pe care o citea, apoi dădu foaia, după care o întoarse la loc.

— E aproape ininteligibil, zise ea. Dar e un rând mâzgălit aici, jos.

Duse lanterna mai aproape de cuvintele mici de pe pagina cărţii.

— Spune că „Dacă nu rezultă nimic, iar vrăjitoarea a fost adevărată…" şi atât. Restul este şters.

— Şters? Faye înhăţă cartea din mâinile Dianei ca să arunce ea însăşi o privire. Cum se poate să fie şters ceva atât de important?

— E o carte veche de trei sute de ani, zise Adam în apărarea Dianei. Nu e chiar aşa de greu de crezut.

Cassie se întrebă dacă ea era singura care vedea simbolul apărut pe fruntea lui Constance. Sau doar şi-l imaginase ea? Având în vedere ecoul suspinelor lui Melanie, ştia că nu era chiar momentul potrivit să pună întrebarea asta. O pierduseră pe Constance pentru totdeauna.

Se făcuse târziu când Cassie se întoarse acasă, însă mama ei era trează încă, lungită pe sofa, în halat. Se ridică în capul oaselor de îndată ce Cassie intră.

— Eşti bine? o întrebă ea.

— Da, o asigură Cassie, încuind uşa în urma ei.

— Ce face Melanie?

— E mai bine.

Cassie se înfăşură mai tare în jachetă, nedorindu-şi ca mama ei să vadă că purta costumul alb.

— Şi Constance?

Cassie ezită. Îşi dădu seama că mama ei se uita la brăţara Supremă, pe care o purta la încheietura mâinii stângi.

— Atunci, ştii, spuse Cassie. De vraja de resuscitare.

Mama ei încuviinţă din cap şi-i făcu lui Cassie semn să i se alăture pe sofa.

— Pur şi simplu, mi-am imaginat, continuă ea. A mers?

Mai întâi, Cassie doar clătină din cap, scoţându-şi haina. Dar ar fi vrut să poată să-i spună totul mamei ei, chiar şi despre simbolul pe care-l văzuse luminând fruntea lui Constance. Şi, de data asta, aşa făcu, fără să ascundă nimic mamei sale.

Aceasta o surprinse ascultând-o – ascultând-o cu adevărat. Nu schimbă subiectul, nu se simţi copleşită de teama că fata trebuia să-şi facă mai multe griji pentru ea decât pentru sine.

Până când pomeni de simbolul care apăruse pe fruntea lui Constance.

— Simbolul, spuse Cassie, arăta a ceva primar. Ca două U-uri într-un hexagon. Cassie remarcă privirea alarmată care străfulgeră faţa mamei sale. Ce este?

Mama ei clătină din cap.

— Nu două forme în U, spuse ea. Una. Un W.

Cassie nu înţelese ce auzea.

— W ca în Vrăjitoare, zise mama ei.

Cassie rămase fără răsuflare. Mama ei închise ochii pentru un moment şi, când îi deschise din nou, arătau la fel de întunecaţi ca două bucăţi de cărbune.

— Ştiu ce nu a mers bine cu vraja, spuse ea. Există o cale prin care o vrăjitoare poate fi ucisă astfel încât să nu mai fie niciodată readusă la viaţă. Dar numai un anumit tip de persoană poate face asta.

— Cine? întrebă Cassie. Ce tip de persoană?

— Un vânător de vrăjitoare, răspunse mama ei.

Vânătorii de vrăjitoare existau de tot atâta vreme de când existau şi vrăjitoarele. La fel cum Cassie provenea dintr-un lung şir de strămoşi puternici, şi vânătorii de vrăjitoare aveau ascendenţa lor. Asta îi spusese mama ei lui Cassie în timp ce mergeau pe Crowhaven Road, spre casa lui Melanie.

Merseră umăr la umăr, mama ei ducând o caserolă cu mâncare şi Cassie ţinând câteva ierburi aromate din grădină. Cassie îşi simţi părul răvăşit de vântul sărat venind dinspre ocean şi se uită la copacii printre care bătea aceeaşi briză. Păsările care-şi aveau cuibul în ei începură să cânte şi un soi straniu de linişte o invadă.

— Simbolul pe care l-ai văzut pe fruntea lui Constance era un semn ancestral pe care doar un vânător autentic poate să-l facă, explică mama ei. Ceva trebuie să-i fi adus pe ei în New Salem.

Cassie observă că micii boboci de şofran tocmai începeau să se

ridice de-a lungul trotuarului. Primăvara soseşte totuşi, se gândi ea, chiar dacă noi suntem vânaţi şi ucişi.

— Aş vrea ca indiferent de ce au venit în New Salem, să plece, spuse ea.

Casa lui Melanie era aşa de aglomerată când sosiră ele, încât cu greu putură să intre pe uşă. Părea că toată lumea care fusese la Festivalul Primăverii şi o văzuse pe Constance prăbuşindu-se venise acum să-şi prezinte stima faţă de bătrână. Prima faţă cunoscută pe care o văzu Cassie era a lui Sally Waltman. Ce căuta aici? Venise cu Porţia? Oare erau aici şi fraţii Porţiei, Jordan şi Logan?

Un milion de scenarii dintre cele mai rele îi alergau lui Cassie prin minte. Oare sperau să transforme trezirea lui Constance într-o sărbătoare? Jordan şi Logan erau de multă vreme duşmanii Cercului, iar Cassie nu suporta să treacă pe lângă ei bucurându-se public de moartea unei vrăjitoare. Dar când ochii lui Sally se intersectară cu ai lui Cassie şi se apropie de ea cu mâna întinsă, aceasta din urmă îşi dădu seama că Sally venise singură, doar cu bune intenţii.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, spuse ea.

Părea un pic neliniştită acolo. Se foia în rochia ei şi îşi făcea de lucru cu părul ei de culoarea ruginii.

— Mulţumesc, zise şovăitoare Cassie.

Sally continuă, răspunzând deschis la ezitarea lui Cassie:

— Ştiu că nu aparţin acestui loc şi că prietenii tăi nu mă vor plăcea niciodată, dar Constance mă saluta întotdeauna călduros când ne întâlneam în oraş, iar ea era o doamnă drăguţă şi am vrut pur şi simplu să mă opresc aici să-mi exprim respectul faţă de ea.

Sally inspiră adânc, iar Cassie o bătu uşor pe spate, cu blândeţe. Era adevărat, Cercul nu o plăcea prea mult pe Sally, iar ea şi Cassie probabil că nu aveau să fie niciodată prietene adevărate, dar începând de toamna trecută, de când trecuseră peste diferenţele dintre ele şi cooperaseră când trecuseră prin uraganul iscat de John cel Negru, încheiaseră o înţelegere. Sally era cea mai apropiată fiinţă pe care Cercul o avea printre aliaţii străini, iar asta nu era puţin lucru.

E frumos din partea ta că ai venit, o asigură Cassie. Serios! A fost un gest drăguţ şi ştiu că Melanie îl apreciază.

Aceste vorbe părură s-o facă pe Sally să se simtă în largul ei. Trupul ei mic şi zvelt se relaxă.

— Că veni vorba de Melanie, interveni mama lui Cassie. Poate că

ar trebui să mergem s-o căutăm.

— Desigur, încuviinţă Sally, iar Cassie şi mama ei îşi făcură loc prin mulţime cât de politicos era posibil, până când o găsiră pe Melanie.

Grupul o înconjurase pe Melanie ca o armată de agenţi ai serviciilor secrete îmbrăcaţi în negru. De cele mai multe ori, Cassie uita cât de intimidant putea să le pară Cercul celorlalţi şi că păreau cu toţii superiori comparativ cu ceilalţi copii de vârsta lor. Nu erau diferiţi doar din punct de vedere genetic, ci şi prin atitudine. Dar, se întreba Cassie, nu oboseau niciodată să se străduiască să arate lumii din jurul lor că erau infinit mai puternici? Uneori, vulnerabilitatea era de dorit, iar acum era una dintre aceste ocazii.

Cassie rămase cu ochii pe Adam şi visă pentru un moment că puteau să fugă amândoi, departe de toate astea. El nici măcar nu ştia ce rău stăteau de fapt lucrurile acum. Nimeni din Cerc nu ştia. Oare cum aveau să reacţioneze când ea le va spune tot ce aflase de la mama ei despre vânători?

Cassie se îndreptă mai întâi către Adam doar ca să-i inspire parfumul şi să-i simtă braţele puternice îmbrăţişând-o. Apoi îşi prezentă condoleanţele lui Melanie şi îi dădu ierburile aromate.

Diana o bătu uşor pe umăr pe Cassie şi o trase spre ea s-o îmbrăţişeze strâns. S-o îmbrăţişezi pe Diana era ca şi cum îmbrăţişai lumina zilei, căci şi ea era la fel de statornică. Înaltă, cu o atitudine de magistru; pe Diana te puteai baza oricând.

— Ce mai faci? îi şopti ea lui Cassie la ureche.

Dar înainte ca aceasta să apuce să-i răspundă, Diana păru distrasă. Îşi îndreptă atenţia către altcineva care tocmai trecea pe-acolo.

— Iat-o şi pe Scarlett, zise ea.

Era o surpriză s-o vadă pe Scarlett făcându-şi loc prin mulţime, îmbrăcată convenţional, în negru din cap până-n picioare, cu părul ei sălbatic strâns ordonat într-o coadă de cal.

În timp ce Scarlett şerpuia prin mulţime, Cassie observă că oamenii se dădeau la o parte şi-i făceau loc să treacă. Ce ciudat, se gândi Cassie, dar apoi îşi dădu seama şi care era motivul: toţi aceşti străini trebuie că se gândeau că Scarlett făcea parte din grup. Îşi asumase aerul că aparţinea acelui loc împreună cu Melanie şi restul Cercului, prin urmare oamenii credeau că aşa era.

Dar când ajunse în cele din urmă lângă Cassie şi ceilalţi, o parte din încrederea ei în sine dispăru.

— Ştiu că nu cunosc bine pe niciunul dintre voi, rosti ea privind în jos. Dar voiam să spun că îmi pare rău.

Diana o studie pe Scarlett din creştet până-n tălpi, cu ochii ei verzi scrutători, apoi spuse pe un ton uşor artificial:

— E drăguţ din partea ta că ai venit.

— Da, mulţumesc, zise Melanie.

Ca şi Sally, Scarlett nu trebuia să se afle aici şi, deşi nu era de datoria ei, venise să-şi ofere sprijinul faţă de Melanie şi grup. Poate, se gândi Cassie, dacă această criză are ceva pozitiv în ea, acesta să fie începutul unor relaţii mai bune cu străinii.

Adam veni să schimbe două vorbe cu Scarlett, dându-i lui Cassie ocazia s-o îmbrăţişeze pe Diana şi s-o conducă într-un colţ liniştit.

— Strânge-i şi pe ceilalţi, zise Cassie încet. Adu-o şi pe Melanie. Ştiu de ce nu a funcţionat vraja de resuscitare.

Diana făcu ochii mari. Se dădu un pas înapoi ca să vadă mai bine expresia lui Cassie, după care, imediat, se apucă să strângă laolaltă grupul.

Garajul lui Constance era plin de obiecte vechi lipsite de valoare şi de tot felul de nimicuri care puteau sau nu să fi fost relicve magice autentice. Două săbii de piatră erau agăţate pe perete, cutii cu bijuterii de bronz şi albume cu amintiri de familie, pline de praf, erau stivuite până sus, pe rafturi deloc solide, iar păsări împăiate multicolore atârnau precar, prinse cu fire de tavan. În mijlocul încăperii, în faţa unei canapele verzi deformate, se afla o masă cu picioarele în formă de gheare.

Melanie se aşeză pe canapea, dar toţi ceilalţi rămaseră în picioare, împrăştiaţi printre stivele de cutii de carton. Aşteptau în linişte să înceapă Cassie.

Melanie o cerceta, aplecată în faţă, nerăbdătoare să audă ce ştia Cassie. Ochii ei, de regulă alarmaţi, aveau acum cearcăne negre şi toată viaţa dispăruse din trăsăturile ei. Deodată, Cassie se simţi îngrijorată că veştile erau mai mult decât ar fi putut ea să suporte în acel moment.

Cassie trăgea de timp, încercând să atenueze şocul şi explicând, pas cu pas, ce conversaţie avusese cu mama ei cu o seară în urmă. Fără să se grăbească, înaintă treptat cu povestea, cu precauţie, descriind simbolul pe care-l văzuse pe fruntea lui Constance înainte ca totul să se

întunece, în timpul vrăjii de resuscitare.

— A mai văzut vreunul dintre voi? întrebă ea.

Clătinară cu toţii din cap.

— De unde ştii că n-a fost doar o halucinaţie? întrebă Faye, cu o nuanţă de maliţiozitate în glas. Sau imaginaţia ta bogată?

— Deoarece Cassie are abilitatea de a vedea, zise Diana. Spune-ne, Cassie, cum arăta mai exact simbolul?

— Ei bine, continuă Cassie după ce mai întâi îi aruncă rapid o privire lui Melanie. Am crezut că arată ca un hexagon în care sunt două U-uri. Dar mama m-a corectat.

— Era un W, spuse Melanie, vorbind aproape doar pentru ea însăşi. Stră-mătuşa Constance a fost omorâtă de un vânător de vrăjitoare.

Camera se cutremură.

— Asta e rău, spuse Melanie, dând din cap. Am citit despre acest simbol.

Adam se aşeză lângă Melanie pe sofa.

— Crezi că asta înseamnă că există cineva în oraş care a pus ochii pe noi?

Melanie dădu din cap, atât de stupefiată, că nu putea să plângă.

— Şi nici nu sunt amatori, ca familia Bainbridge. Tipii ăştia sunt autentici. Sunt descendenţii străvechiului clan de vânători.

Lui Adam i se încleştară maxilarele, iar ochii îi deveniră tăioşi, de un bleumarin intens.

— Oricine poate fi vânător.

— Sau vânători, zise Diana. Pot fi mai mulţi, nu doar unul.

Laurel se aşeză pe canapea de cealaltă parte a lui Melanie şi o prinse de mână.

— Trebuie să fim atenţi.

— Aşa e, spuse Adam, sărind şi măsurând camera, aproape lovindu-se cu capul de diferitele păsări agăţate acolo, în timp ce mergea dintr-o parte într-alta. Plus că trebuie să rămânem împreună. Mai mult ca niciodată. Ne-am înţeles?

Rămase în picioare, nemişcat, privindu-l în ochi pe fiecare membru al grupului în parte.

Apoi, ochii îi zăboviră pe Faye.

Spre surprinderea lui Cassie, Faye nu avu de data asta nicio remarcă meschină de făcut. Pur şi simplu dădea din cap. Dar această

reacţie care nu o caracteriza o îngrijora pe Cassie mai mult decât dacă Faye s-ar fi comportat în stilul ei inadecvat, neplăcut. Dacă Faye era înspăimântată, însemna că dăduseră de un necaz grav.

Diana privi spre uşă. Oamenii din casă erau şi mai zgomotoşi, iar o voce înăbuşită întreba de Melanie.

— Trebuie să mă întorc înăuntru, zise Melanie.

Diana încuviinţă din cap.

— Da, ar trebui. Melanie, îmi pare rău că te las, dar trebuie să alerg acasă. Cred că am văzut o vrajă de protecţie undeva în Cartea Umbrelor. Am să caut în ea, să văd ce pot să fac.

— E o idee bună, spuse Melanie ridicându-se, dar continuând s-o ţină de mână pe Laurel.

Şovăitori, începură să iasă cu toţii din garaj, dar Nick întârzia, iar Cassie profită de această oportunitate ca să-i vorbească între patru ochi. Îl luă de braţ şi începu să-i vorbească înainte ca el să poată spune ceva.

— Ştiu că eviţi grupul din cauza mea, zise ea. Şi vreau să încetezi să mai faci asta. Nick se uită în altă parte, dar ea îl obligă s-o privească. Ascultă-mă! Trebuie să rămânem aproape unii de ceilalţi acum. Suntem într-un mare pericol.

Clipi – ochii săi erau de culoarea mahonului –, privind-o de parcă era un obiect necunoscut.

— Nu vreau să te simţi jignit, spuse Cassie cu disperare. Te rog!

— Ei bine, mulţumesc pentru grijă.

O spuse tăios, de parcă intenţiona s-o rănească, dar Nick recurgea întotdeauna la sarcasm când începea să aibă sentimente. Asta însemna că încă ţinea la ea, cel puţin un pic. Iar ea obţinuse pentru moment tot ce se putea.

Cassie se trezi când o rază de soare pătrunse pe fereastra ei. Camera ei era luminată puternic, dar rece; vântul îngheţat al acestei dimineţi de martie scutura geamurile. Ar fi dat orice să rămână sub pătura caldă şi să se ascundă acolo de această zi, dar ştia că nu avea de ales. Aşa că se sculă, se înfăşură în halatul ei de baie albastru, de pluş, şi ieşi ca să-şi ia ziarul. Presupunea că va găsi în el un anunţ despre Constance, la secţiunea de decese.

În faţa casei sale nu se afla niciun ziar, însă Cassie îl găsi pe Adam, cuibărit în jacheta lui, adormit în leagănul de pe verandă.

Îl privi preţ de un moment. Ce liniştit părea, însă nu era posibil

să se simtă în apele lui. Picioarele şi braţele lui lungi erau încovrigate în leagăn, atârnând afară din el pe jumătate. Probabil că stătuse acolo toată noaptea.

Băiatul ăsta mă iubeşte cu adevărat, se gândi Cassie, uitându-se în jos la trupul lui frumos construit, chiar şi-aşa ghemuit, cum stătea în spaţiul mic al leagănului. Poate că mă iubeşte totuşi prea mult.

Întinse mâna şi-i atinse obrazul cu vârful degetelor.

El îi zâmbi somnoros, întinzându-se.

— Ce Dumnezeu faci aici? îl întrebă ea.

Adam se uită rapid în jurul lui şi-şi masă ceafa, care-l durea.

— Te protejez.

— De vânătorii de vrăjitoare? o trânti Cassie. Dar pe tine cine te protejează în timp ce stai aici, afară, toată noaptea, ca să mă protejezi pe mine?

— Eu! spuse Adam, apoi râse. Dar presupun că am aţipit.

Cassie îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Ce mă fac eu cu tine? îl sărută încet şi cald pe buzele crăpate. Promite-mi că data viitoare măcar o să intri şi o să dormi pe canapea.

Adam o sărută pasional. Îşi încolăci braţele puternice în jurul ei şi o trase mai aproape. Ea îi simţea mirosul de ocean din hainele pătrunse de vânt şi în cutele de pe gâtul său. Îl sărută în acel loc şi se aşteptă să simtă gust de sare, în schimb avea gust proaspăt şi rece ca gheaţa.

— Promit, spuse el tremurând.

— Acum vii înăuntru, să mă laşi să te încălzesc? întrebă ea pe un ton de flirt.

Clipi – genele-i erau lungi – spre ea, nerăbdător s-o urmeze pe uşă.

— Unde-i Faye? întrebă Diana, dar nimeni nu părea să ştie.

Diana descoperise o vrajă de protecţie în Cartea Umbrelor şi voia s-o arunce asupra grupului cât mai curând posibil.

— Faye a întârziat la toate întâlnirile de săptămâna asta, continuă Diana. E inacceptabil! Suzan, vrei s-o mai suni tu o dată?

— Nu răspunde, zise Suzan. În ultima vreme, a fost absolut dubioasă.

Sean încuviinţă din cap.

— Aseară aveam nişte planuri, dar ne-a tras clapa.

Dacă ar fi vorbit despre oricine altcineva, şi nu despre

Faye, Cassie şi-ar fi făcut griji. Dar ştia că Faye va apărea în cele din urmă. Între timp, Cassie era bucuroasă că se afla pe plajă, şi nu în far. Se simţea în siguranţă acolo, printre fâşiile lungi de nisip, în timp ce valurile se spărgeau de ţărm repetat şi constant, iar cerul era vast, nesfârşit. Voia să se bucure de fiecare secundă care-i mai rămăsese până ca sezonul turistic să umple plaja de străini. Acum îşi imagina această situaţie ca pe un coşmar: şezlonguri cât vedeai cu ochii, oameni dezinvolţi bronzându-se şi surferi încrezători în sine; doze de băuturi răcoritoare aruncate peste tot, ţipete, raci, copii ronţăind chipsuri Doritos. Prefera de departe o plajă rece şi pustie uneia aglomerate şi fierbinţi.

Apoi, se gândi la Scarlett, că ar fi fost drăguţ s-o invite la plajă într-o seară, săptămâna asta. Poate că ar fi reuşit să facă un foc de tabără şi să topească biscuiţi cu bezea. Ar fi fost o modalitate distractivă prin care să compenseze toată această treabă stresantă a Cercului.

După care apăru Faye, trezind-o pe Cassie din visare.

— Am întârziat? întrebă ea. Îmi pare rău.

— Unde-ai fost? o interogă Diana.

— Crede-mă, n-ai înţelege!

Diana ignoră comentariul ei.

— Trebuie să începem vraja de protecţie înainte ca soarele să apună.

Cassie încercă să-şi asume rolul de conducătoare în timp ce grupul se aşeza într-un cerc larg. Diana îngenunche în faţa unui recipient de piatră, în care amestecă o fiertură întunecată şi uleioasă.

— În acest recipient este apă sărată din ocean cu ulei de coacăz negru şi de eucalipt, spuse ea. Apoi îşi ridică privirea spre Faye şi Cassie. Aţi vrea ca voi două, împreună, să luaţi pumnalul şi să trasaţi un cerc în jurul meu?

Faye scoase pumnalul de argint din teaca legată pe interiorul coapsei şi ascunsă sub fusta ei neagră, largă, îşi miji ochii, aşa cum făcea întotdeauna când ţinea în mână un obiect ascuţit.

— Dă-mi mâna! îi spuse ea lui Cassie.

Îi conduse degetele spre mânerul cu perlă al pumnalului şi o obligă să-l cuprindă, ea ţinându-şi palma peste degetele lui Cassie. Conturară împreună cercul pe nisip.

Fiecare membru al Cercului pătrunse în el, iar Melanie aşeză

două lumânări într-o parte şi într-alta a vasului în care amesteca Diana.

— Aşez aici cele două lumânări, anunţă Melanie, aşa cum îi impunea ceremonia. Una albastră, pentru protecţia fizică, şi una violet, pentru putere şi înţelepciune.

În timp ce se apleca să aprindă lumânările, recită cântul din Cartea Umbrelor pe care i-o dăduse Diana:

— Zeiţă divină, Zeu divin, dacă răul sălăşluieşte în acest loc, fă-l acum să plece de-aici!

Puse apoi cartea jos, lângă Diana, şi-şi reluă locul în cerc, alături de Laurel.

Diana se ridică în picioare în mijlocul cercului, ţinând vasul în mâini.

— Pentru ca acest lucru să se-mplinească, spuse ea, trebuie să vă imaginaţi cu toţii că sunteţi înconjuraţi de o lumină albă. Lăsaţi-o să vă înfăşoare întregul trup, în timp ce eu recit cântul.

Toată lumea fu de acord şi închiseră ochii cu toţii. Diana ridică vasul spre cer şi zise:

— Graţie puterii Izvorului, niciun rău nu va intra aici.

Apoi Cassie închise şi ea ochii şi-şi imagină cum lumina albă o înconjoară ca o haină călduroasă de iarnă. Vocea Dianei coborî cu o octavă, iar cântul îi ieşi din gură precum un tunet:

Suflete ale vânătorilor din noapte.

Suflete ale vânătorilor din zi.

Nu mai distrugeţi ce-am realizat.

Nu mai distrugeţi ce mi s-a dat.

Urmară câteva secunde de linişte, întrerupte numai de rafalele de vânt şi valurile care se spărgeau de ţărm. Apoi, Cassie auzi un ecou ca de clopoţel în timp ce Diana agita mixtura din vasul de piatră.

Diana continuă:

Cu această poţiune miruiesc acest Cerc

Să fie apărat de tine prin vraja pe care-o fac.

Cassie deschise ochii şi se uită la Diana cum îşi punea pe frunte, cu degetul mare, mixtura albastră precum cerneala. Apoi le făcu la fel lui Faye şi lui Cassie, precum şi celorlalţi.

Când încheie de miruit grupul, Diana le ceru lui Cassie şi lui Faye să i se alăture în mijlocul cercului. Toate trei se luară de mână în jurul vasului şi lumânărilor şi închiseră ochii. Cassie îşi imagină că lumina

albă nu o învăluia doar pe ea, ci întreg grupul, ca pe un singur trup. Îşi închipui că îi strânge laolaltă ca-ntr-un uriaş balon cu heliu, care pluteşte apoi cu ei pe cerul sigur şi fără nor.

Diana încheie vraja:

Graţie puterii acestui ocean, întins şi adânc.

Graţie puterii zilei, şi nopţii, şi celor trei puteri.

Aceasta este dorinţa noastră – Împlinească-se!

Încet-încet, deschiseră pe rând ochii.

— A mers? întrebă Sean, ducându-şi degetele la semnul de pe frunte.

— Cât timp trebuie să bântuim pe-aici, cu semnul ăsta uleios pe frunte? întrebă Suzan. Probabil c-o să iscăm discuţii animate.

— Am putea să ne spălăm în ocean fix într-un minut, zise Diana.

— Aşa că asta este? întrebă Faye, luând pumnalul din nisip şi punându-l la loc în teacă, sub fustă. Acum suntem invincibili? De ce n-am făcut asta cu mai mult timp în urmă?

— Acum avem condiţiile propice, spuse Diana.

— Ce condiţii? insistă Faye, maimuţărind tonul adecvat şi măsurat al Dianei.

Pe Diana n-o deranja ridicolul lui Faye, probabil pentru că se obişnuise cu el.

— Suntem în siguranţă în sensul că vânătorii nu ne pot face rău fizic, explică ea. Dar vraja asta ne protejează numai pe insula pe care se află oraşul nostru, New Salem. Dacă plecăm de-aici, suntem vulnerabili.

— Deci nimeni să nu părăsească insula! spuse Adam. În niciun caz!

Se uită la Nick, care, la un moment dat, dispăruse zile întregi, însă Nick îl ignoră.

Diana săpă o groapă adâncă în nisip şi aruncă poţiunea care-i mai rămăsese.

— De asemenea, asta nu-nseamnă că vânătorii nu ne pot găsi. Aşa că să fim cu toţii mai atenţi ca niciodată. Trebuie să facem tot ce putem ca să nu fim reperaţi.

Se ridică în picioare şi îşi şterse nisipul de pe mâini, uitându-se fix la Faye.

— Nu mai putem practica magia. Vânătorii vor căuta orice se abate de la obişnuit, ca să afle unde suntem.

Poftim? Faye se uită la Diana de parcă ar fi doborât-o la pământ. Magia e singura putere pe care o avem. Cum altfel se presupune că îi vom înfrânge pe tipii ăştia, dacă nu putem folosi magia?

Diana îşi îndreptă umerii înguşti şi o privi pe Faye cu ochi la fel de feroce că ai ei.

— O să-i găsim noi pe ei înainte să ne găsească ei, spuse ea. Aşa o să-i înfrângem!

— Faye, zise Melanie, păşind între ea şi Diana. Vorbim despre ucigaşii mătuşii mele. O să lăsăm deoparte magia ta pentru o vreme, pentru că, dacă nu o facem, întregul grup va fi în pericol. Şi nu putem face asta.

Melanie, echilibrată, nu trădase pe nimeni în viaţa ei şi iat-o, cu câţiva centimetri mai înaltă decât Faye, gata să se certe cu ea.

Adam se băgă între ele înainte ca lucrurile să se agraveze.

— Toată lumea să inspire adânc şi să se calmeze, spuse el. În momentul de faţă, nu ne putem permite să ne certăm între noi.

— Nu, îl contrazise Melanie, dându-i la o parte mâna lui Adam, care voia să facă pace. Ceea ce nu ne putem permite este ca Faye să încalce regulile Cercului şi să ne pună viaţa în pericol.

— Te rog, Faye. Practic, Adam o implora să coopereze. Fără magie. Doar până când vom afla cine sunt vânătorii. OK?

— Bine. Dumnezeule, oameni buni, sunteţi aşa de plictisitori!

Faye porni spre ocean.

— Asta nu e tot, zise Diana. Trebuie să fim cu ochii şi pe străinii care se apropie prea mult. Şi pe oricare persoană nou-venită în oraş.

Diana se uită tăios la Cassie. Nu o numi concret pe Scarlett, dar nici nu era nevoie. Apoi se întoarse către Faye.

— Deci trebuie s-o termini cu Max.

Suzan mustăci.

— Cum s-o termine cu el, dacă el nu i-a permis niciodată să fie cu el?

Faye arăta de parcă toată cearta asta o distrusese. Era evident că o deranja că Max nu căzuse în mrejele vrăjii ei, ca oricare alt băiat din şcoală.

— Asta e tot? o întrebă ea pe Diana.

Diana încuviinţă din cap.

— Deocamdată.

Faye se întoarse şi se îndreptă spre ocean ca să se spele pe

frunte. Fusta ei neagră şi părul îi fluturau înapoi ca o umbră întunecată.

În dimineaţa următoare, la şcoală, Faye trase pe locul gol din parcare aflat lângă Cassie şi Adam.

— Diana nu a sosit încă? întrebă ea, fără să aştepte ca măcar să se dea jos din maşină.

— Încă nu, zise Adam. S-a întâmplat ceva rău?

Faye se uită neliniştită de jur-împrejurul parcării şcolii, la Sally şi Porţia, care-şi adunau pompoanele de majorete şi cărţile, la cei câţiva jucători de lacrosse care exersau pase şi, în cele din urmă, la Suzan, care stătea pe capota Corollei sale şi se dădea cu rimel.

— Nu mă pot descurca în privinţa acestei chestiuni cu non-magia, zise Faye. În dimineaţa asta a trebuit să aştept ca apa să fiarbă. Vă vine să credeţi una ca asta? Opt minute! De parcă n-aş avea altceva mai bun de făcut cu timpul meu.

— Sunt de partea lui Faye, interveni Suzan din spatele oglinzii de mână. Mă simt atât de obişnuită, atât de neexcepţională! Este dezumanizant!

— Şi, cireaşa de pe tort, ai o pată pe cămaşă, zise Faye.

— Ştiu. Suzan îşi râcâi pata de pe guler. Cum scot oamenii normali petele de ketchup de pe hainele lor?

Diana îşi parcă în viteză Volvo-ul pe locul de lângă maşina lui Faye şi deschise portiera în grabă. Era mai puţin aranjată decât de obicei. Părul îi era liber şi sălbatic, iar jacheta atârna pe ea. Avea în mână o ceaşcă de cafea, iar în cealaltă, o chiflă pe care o aruncă în gură ca să poată căuta cărţile pe bancheta din spate.

— Vedeţi? zise Faye. Până şi Diana e împrăştiată. Nu putem trăi aşa.

Până în acest moment, Cassie nu realizase cât de mult foloseau prietenii ei magia în viaţa lor de zi cu zi.

Adam o ajută pe Diana să ia cărţile.

— Nu e uşor pentru niciunul dintre noi, comentă el. Dar trebuie să ne ţinem de asta. E doar ceva temporar.

Restul grupului sosi pe rând. Poate că era doar o chestie psihologică, poate că nu, dar Cassie observă că păreau cu toţii un pic nefericiţi fără magia lor – cu excepţia lui Deborah, care ţâşni în parcare cu motocicleta ei, pe o roată. Maşini şi oameni se-mprăştiară din calea ei până când ea coborî motocicleta şi pe roata din faţă. Scârţâi când

frână şi opri motorul.

— Unde ţi-e casca? întrebă Diana când Deborah se alătură grupului.

Deborah îşi dădu ochii peste cap.

— N-am de gând să-mi stric coafura purtând cască, din moment ce-s invincibilă.

— Poate că tu eşti invincibilă, continuă Diana. Dar poţi să dai din greşeală peste cineva.

— Atunci poate că ei ar trebui să poarte cască, zise Faye, aruncându-i o privire tăioasă Dianei.

— Te rog, nu abuza de vraja de protecţie, spuse Diana. Nu e o scuză să fim iresponsabili.

— Mie-mi spui asta? Deborah îşi scoase una dintre mănuşile de piele, apoi pe cealaltă, şi arătă spre cer. Despre ei ce zici?

Cassie observă că toţi cei aflaţi în parcare se opriră din ceea ce făceau şi se concentrară la ceva aflat deasupra capului lor. Urmă şi ea privirea tuturor, la fel cum făcu şi Diana, şi-i descoperiră pe Chris şi Doug pe acoperişul şcolii.

Cineva ţipă:

— Ce fac maniacii ăia acolo?

— Cred că se bat cu săbiile, spuse altcineva.

Diana se uită în altă parte.

— Vă rog, spuneţi-mi că n-au adus în şcoală săbii adevărate.

— Tehnic, nu sunt în şcoală, spuse Sean. Sunt pe şcoală.

Chris şi Doug loveau înainte şi înapoi, aplecându-se sălbatic unul asupra celuilalt, ghemuindu-se şi sărind. Mulţimii i se tăie răsuflarea când Doug primi o lovitură în umăr. Ţipă, căzu la pământ, iar de pe acoperiş ţâşni sânge fals ca dintr-un izvor. Colegii lor începură să ţipe, dar atunci Doug sări înapoi în picioare, cu braţul ascuns de mânecă, continuând lupta.

— Cred că s-au distrat chiar prea mult cu asta, spuse Adam.

Cassie se uită la mulţimea de spectatori, întrebându-se dacă observase oare vreunul dintre ei că Doug şi Chris erau impenetrabili când era vorba de tăişul ascuţit al spadelor. Dar păreau cu toţii atât de familiarizaţi cu bufoneriile nebuneşti ale gemenilor, încât niciunul nu-şi punea asemenea întrebări.

Până şi Max – care încă era subiectul zilei în şcoală – era amuzat de spectacolul pe care-l dădeau cei doi. Stătea cu prietenii lui din

echipa de lacrosse şi grupul de fete drăguţe care mişuna tot timpul prin preajma lui. În sfârşit, fetele îşi abătuseră atenţia de la Max, ca să se uite spre acoperiş.

Doug îl crestă pe Chris pe piept, tăindu-i cămaşa pe diagonală. Aceasta-i flutura ca un steag în vânt.

— Ai făcut ce trebuie, strigă atunci Chris. Cămaşa asta era a ta.

Un val de râsete traversă mulţimea. Max clătină din cap, îndepărtându-se de echipa sa şi îndreptându-se către Diana.

— Ar trebui să-i oprească cineva pe ăştia doi, spuse el. Înainte de a rămâne amândoi complet dezbrăcaţi.

Cassie observă cum admiratoarele lui Max oftară vizibil când îl văzură vorbind cu Diana. Era evident că o considerau cu toatele rivala lor.

— Dar nu eu sunt cel care-ar putea să-i oprească, continuă Max, aplecându-se şi mai mult către ea. Nu ar funcţiona una dintre magiile tale?

Diana îngheţă timp de o secundă, dar lui Cassie îi era limpede că nu voise să spună nimic prin asta. Diana îl fixă cu privirea.

— Presupun că orice băiat din şcoala asta ascultă de tine, îi mai spuse el. Îmi imaginez că dacă poate cineva să-i oprească, acea persoană eşti tu.

Diana răsuflă îndelung şi râse. Încercă să-şi netezească părul, conştientă de acest gest, dar acesta-i rămase ciufulit într-un mod atrăgător.

— Măcar de-ar fi adevărat! zise ea.

— Pot eu să-i dau jos de pe acoperiş, se oferi Faye, dar Max n-o băgă în seamă.

— Atâta doar că dacă-i prinde tata acolo, sus, nici nu vreau să mă gândesc ce-o să le facă! spuse Max. Nu-l entuziasmează deloc ideea ca elevii să vină cu arme la şcoală.

— E de înţeles, răspunse Diana, încuviinţând din cap.

Dar până să-şi îndrepte din nou atenţia către Chris şi Doug, Nick apăru pe acoperiş, în spatele lor.

— Spectacolul s-a terminat! strigă el, apropiindu-se de cei doi de parc-ar fi vrut să le sucească gâtul.

Chris şi Doug se uitară unul la celălalt şi aruncară săbiile. Ridicară mâinile de parcă se apărau, după care se îndepărtară de Nick, ducându-se aproape, tot mai aproape de marginea acoperişului.

Mulţimea amuţi. Erau vreo şase metri până jos.

Nick înţelese şmecheria şi se opri pe loc.

— Ajunge! strigă el. V-aţi distrat destul! Acum coborâţi fără să faceţi vâlvă.

Chris şi Doug aruncară o privire spre mulţime, după care se prinseră de mâini.

— Niciodată! strigară ei şi săriră de pe acoperiş, aterizând într-un tomberon mare, aflat dedesubt.

Spectatorii îşi duseră mâna la gură şi priviră în altă parte. Până şi Max tresări, întorcându-şi uşor faţa spre Diana. Dar gemenii aterizară cu o tumbă, sincronizându-se perfect. Fără vreo zgârietură, ieşiră din tomberon şi făcură câte o reverenţă.

Cassie era în oraş ca să îndeplinească o misiune când simţi din plin aroma bogată de la cafeneaua Witch's Brew. Cafea, îi trecu ei prin cap. Ce idee bună! Witch's Brew era un loc atrăgător, simplu şi fără pretenţii, fructificând istoria Salemului legată de procesul vrăjitoarelor. Seara, se aprindeau lumini cu intermitenţe şi se-ntindeau pânze de păianjen din fire albe de bumbac, devenind locul favorit pentru oricine din afara oraşului care era în căutarea unei băuturi cu preţ exorbitant şi cu nume gotic. Localnicii – şi mai ales prietenii lui Cassie – evitau locul, din motive evidente. Dar la lumina zilei, Witch's Brew putea trece drept o cafenea obişnuită – iar acum tocmai fusese instalată terasa afară. Cassie îşi închipui că n-ar fi fost chiar aşa de rău dacă se aşeza şi bea ceva la soare, aşa că se uită după o masă liberă.

Atunci observă părul familiar, vopsit roşu, al lui Scarlett. Era aplecată asupra unei cărţi, citind şi rozând – fără să-şi dea seama – capătul unui creion. Prima pornire a lui Cassie fu să meargă să se aşeze lângă ea, dar apoi îşi aduse aminte de noua regulă. Acum, străinii trebuiau ţinuţi la distanţă.

Nu era drept. Cercul n-ar fi trebuit să fie în măsură să dicteze cu cine avea voie Cassie să-şi bea cafeaua. Dar până şi Faye fusese de acord să renunţe la unele dintre libertăţile ei personale, pentru binele întregului grup. Iar Cassie oricum trebuia să se îndrepte către far. În loc să se ocupe de magie, Melanie şi Laurel îşi dedicau resursele plantelor medicinale, ca să treacă timpul. Cele două o rugaseră pe Cassie să le aducă florile unei plante rare de la ea din grădină – Plymouth German. Cassie pipăi punga de hârtie care conţinea florile, aflată în geanta ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi reamintească de importanţa

misiunii pe care o avea de îndeplinit. Se întoarse să plece, dar Scarlett o remarcă exact în clipa aceea.

— Cassie! se lumină Scarlett imediat la faţă. Ce bine-mi pare să te revăd! spuse ea. Vino şi stai jos lângă mine!

— Nu pot, zise Cassie scrutând împrejurimile. N-am timp.

— Stai doar un minut!

Scarlett închise cartea şi-o puse deoparte.

Scarlett părea aşa de singură, stând acolo neînsoţită! Ar fi fost o cruzime s-o refuze.

— Ce planuri ai azi? o întrebă Cassie pe un ton neutru.

Scarlett ridică mâinile, uitându-se în stânga şi-n dreapta.

— Asta! zise ea. Nu-i cine ştie ce.

Cassie chicoti din politeţe.

— Mulţumesc încă o dată pentru că ai venit acasă la Melanie alaltăieri. Îmi pare rău că nu te-am mai văzut apoi, ca să ne luăm rămas-bun.

Ochii întunecaţi ai lui Scarlett radiau de afecţiune.

— Nicio problemă, zise ea.

După care sorbi îndelung din cafeaua cu gheaţă, părând să cântărească ceva în gând sau încercând să-şi imagineze ceva.

Cassie se simţea de parcă era examinată atât de minuţios, încât Scarlett ar fi putut să-i numere fiecare por sau fiecare geană, însă nu-i zise nimic. Din anumite motive, nu părea să-şi dea seama ce face. Nu ştia de ce, dar şi-ar fi dorit ca Scarlett s-o cunoască, s-o vadă cu adevărat.

După ce mai trecu un moment, Scarlett spuse:

— Chiar îmi plac prietenii tăi. Şi cum nu ştiam pe nimeni pe insulă, speram să fac o bună impresie.

Cassie îşi dădu seama că acesta era momentul în care – dacă ar fi trebuit să-i dea un răspuns ca o fată obişnuită, şi nu ca una care face parte din Cerc – ar fi trebuit să-i propună să-şi piardă vremea împreună. În schimb, îi oferi o conciliere care suna patetic.

— Şi eu am fost nouă aici, nu cu mult timp în urmă, spuse ea. Şi ştiu cât de greu este să-ţi faci prieteni în acest oraş.

Buzele roşii şi pline ale lui Scarlett zâmbiră larg.

— De-asta am să te fac să te simţi vinovată, astfel încât să vrei să fii prietenă cu mine.

Cassie râse. O bucura faptul că Scarlett nu era preţioasă. Era

exact genul de fată directă pe care Cassie o avusese drept prietenă pe vremea când se afla în California.

— De exemplu, zise Scarlett. Îţi reamintesc că m-am mutat aici având o singură valiză, în mod penibil, ca să te conving să mergi cu mine la cumpărături.

Cassie îşi aduse aminte de comentariul sarcastic al Dianei despre valiza lui Scarlett şi se simţi din nou stânjenită din această cauză. Se uită la ceas. Mai avea două ore până când trebuia să ajungă la far. Ce era rău în faptul că ar fi mers prin împrejurimi, pe la câteva magazine, vreo oră?

— Ai noroc, să merg la cumpărături este una dintre activităţile mele preferate din timpul liber, zise Cassie.

— Asta înseamnă că te bagi? o întrebă Scarlett.

— De ce nu? se ridică în picioare Cassie. Misiunea mea mai poate să aştepte.

Scarlett ţâşni de pe scaunul ei.

— A mers chiar mai bine decât mă gândisem eu.

Să meargă la cumpărături cu Scarlett era diversiunea perfectă pentru Cassie ca să uite de necazuri. Cum nu putea să vorbească nimic despre niciuna dintre problemele Cercului, fusese nevoită să şi le scoată cu totul din minte. Era ca şi cum trebuia să fie altcineva pentru câteva ore, cineva cu preocupări normale. Preocupări ca de pildă: E prea mult să dai patruzeci de dolari pe un top, chiar dacă are o textură cu adevărat moale? Iar Scarlett era o maestră într-ale cumpărăturilor; putea să depisteze cu o privire rapidă cel mai bun articol de vânzare dintr-o vitrină, lucru pe care doar o vrăjitoare putea să-l admire. Într-un fel sau altul, încerca s-o convingă pe Cassie să-şi cumpere nişte cercei cu pene albastru-turcoaz.

— Ăştia-s mai degrabă stilul tău decât al meu, spuse Cassie imediat după ce avu impulsul să şi-i cumpere.

— Putem să-i purtăm amândouă. Scarlett zâmbi strălucitor. De fapt, putem purta împreună mai multe dintre chestiile astea. Asta-i frumuseţea faptului că avem aceeaşi măsură.

Cassie era de acord, după care sugeră să lase sacoşele de cumpărături în portbagajul maşinii ei înainte de a merge să caute sandalele de vară perfecte. Ea şi Scarlett se împrieteniră aşa de repede, încât Cassie uită că trebuia s-o ţină la distanţă. Aşa că văzând-o pe Diana coborând din Volvo-ul ei în parcare nu o făcu pe Cassie să se

simtă imediat alarmată. Panica ei nu se instală decât când întâlni privirea Dianei – mai întâi, încântarea surprizei că se întâlneau, urmată de o neplăcere dureroasă. Cassie fusese prinsă încălcând o promisiune pe care o făcuse Cercului.

Diana se apropie încet de ele. Le spuse „Bună!", dar sună mai mult ca o dojană decât ca un salut.

— Văd că v-aţi distrat bine împreună, zise ea arătând către sacoşele de cumpărături.

— M-am întâlnit întâmplător cu Scarlett, spuse Cassie.

Diana o ironiză din priviri pe Cassie.

— Se pare că s-au petrecut o mulţime de lucruri din întâmplare astăzi.

Cassie îşi muşcă buza, dar nu adăugă nimic.

Scarlett se foia stânjenită şi zise:

— Poate că ar trebui să plec.

— Nu, interveni Diana. Eu ar trebui să plec. Trecu pe lângă ele, către intrarea în mail. Vorbim mai târziu, Cassie.

— Tipa asta nu mă place chiar deloc, comentă Scarlett odată ce Diana era suficient de departe cât să nu le mai audă.

Cassie nu ştia cum să-nceapă s-o scuze pe Diana pentru felul în care se comporta. Nu era ceva ce putea Scarlett să înţeleagă.

— Nu are nicio legătură cu tine, o asigură Cassie. Crede-mă! Dar tot îmi pare rău!

Scarlett ridică din umeri.

— O să mă las convinsă dacă accepţi să luăm masa împreună.

Cassie se simţea sfâşiată. Ştia că ar fi fost corect să se despartă de Scarlett şi să se ducă imediat să vadă dacă se supărase Diana, însă se simţise atât de bine, încât să o lase acum pe Scarlett nu făcea altceva decât să-i rănească sentimentele.

— Ce zici dacă luăm nişte burgeri de la Buffalo House? întrebă Scarlett. Fac cinste!

— Chiar n-ar trebui!

Cassie pipăi punga cu ierburi din geantă şi se uită la ceas. Dar un cheeseburger cu bacon suna acum ca o binecuvântare. O fată trebuia să mănânce, nu?

— OK, zise Cassie în cele din urmă. Dacă mergi mai întâi cu mine să-mi fac datoria. E doar o favoare pentru o prietenă, termin rapid. Apoi putem merge să ne luăm hamburgeri.

Scarlett strălucea.

— Perfect, spuse ea.

Cu siguranţă, Cercul nu ar fi fost de acord s-o ducă pe Scarlett cu ea, însă ea era precaută. Iar Scarlett nu pusese nicio întrebare, nici măcar atunci când Cassie insistase ca ea să rămână în maşină, în timp ce ea alergă în căsuţa abandonată a farului cu punga de hârtie la subraţ. Iar cum Melanie şi Laurel încă nu sosiseră, tot ce mai putea face era să lase punga pe masă şi să plece. Nu-i luase decât un minut să intre şi să iasă. Apoi, ea şi Scarlett erau libere să alerge la Buffalo House ca să-şi ia burgeri.

Mai târziu în acea seară, Adam veni la Cassie ca să-şi petreacă plăcut timpul, cu pop-corn şi un film. Mama ei era sus, lăsându-i în intimitate în cameră, unde se puteau tolăni pe canapeaua cu spătar moale. Cassie se cufundă în pernele acesteia, odihnindu-şi capul pe umărul lui Adam, inspirând mirosul lui. Ar fi putut să se-mbete cu mireasma lui. Nu se uitau cu adevărat la film sau, cel puţin, Cassie n-o făcea. Ţinea ochii închişi şi se concentra la mângâierile blânde ale lui Adam, la felul în care degetele lui moi alunecau pe interiorul braţului ei, începând de la încheietură, urcând spre cot, apoi din nou în jos. Ea ar fi stat aşa toată noaptea; filmul era doar un zgomot de fundal. Atunci, Adam se întoarse spre ea să vadă dacă mai era trează.

— Dormi, zise el.

Cassie deschise ochii.

— Nu dorm, doar mă bucur.

Adam avea o privire serioasă, iar Cassie era sigură că el era gata să se aplece spre ea s-o sărute. În asta se transforma de regulă seara lor în care se uitau la film. Dar de data asta, în loc s-o sărute, el opri filmul şi se ridică în picioare.

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, spuse el.

Se ridică şi Cassie, cu spatele drept, aducându-şi genunchii la piept. Nu-şi închipuia deloc ce voia să-i spună el. Erau un milion de posibilităţi, una mai rea decât alta, care îi alergau prin minte.

— Diana mi-a spus că te-a văzut în după-amiaza asta la cumpărături, zise Adam. Cu Scarlett.

Cassie pufni.

— Oh!

— Crede că prietenia ta cu Scarlett e prea apropiată.

— Ei bine, mulţumesc pentru că-mi spui ce crede Diana, izbucni

Cassie.

Remarca asta îl făcu pe Adam să ridice vocea, lucru pe care nu-l făcuse niciodată în prezenţa lui Cassie.

— Nu cred că trebuie să-ţi mai spun că te expui riscurilor petrecându-ţi atât de mult timp cu o străină, continuă el. Ne expui pe toţi riscurilor.

— Chiar te simţi aşa sau Diana e cea care se simte aşa?

Adam se retrase, de parcă ar fi încercat Cassie să-l pocnească.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— De ce eşti de partea Dianei în chestia asta? întotdeauna ai fost cel care a sărit în apărarea străinilor!

— Cassie, ce se-ntâmplă cu tine? Vino-ncoace!

Adam încercă s-o atingă, dar ea-l împinse la o parte.

Cassie ştia că reacţia ei era exagerată – nu era decât

Adam, tipul care stătea treaz toată noaptea în faţa casei, pe verandă, doar ca s-o apere pe ea. Iar Adam şi Diana erau prieteni pe viaţă; desigur, Diana fusese la el să-i ceară sfatul. Dar tot nu voia ca el s-o atingă.

— Nu sunt de partea nimănui, spuse Adam. Astea nu sunt circumstanţe normale. Ştii asta!

Dar tot ce auzea Cassie acum era Diana – În cuvintele rostite de Adam; şi nu se putea abţine să nu se simtă un pic rănită.

— Simt cu toată fiinţa mea că Scarlett e o companie sigură, zise Cassie.

Adam arăta de parcă voia din nou s-o atingă pe Cassie, dar apoi el se gândi că era mai bine să n-o facă.

— Nu-mi doresc decât să fii atentă, spuse el. Sunt întotdeauna de partea ta. Ştii bine!

Se apropie încet şi cu grijă de ea.

— Îmi pare rău că am ridicat glasul. Dar ţin foarte mult la asta. Nu avem cum să ştim dacă nu cumva Scarlett este o vânătoare de vrăjitoare. A sosit în oraş în aceeaşi seară în care a murit Constance.

— Eşti ridicol, zise Cassie.

— Nu, tu eşti ridicolă! Şi încăpăţânată!

Cassie inspiră adânc şi încercă să se calmeze.

— Hai mai bine s-o lăsăm baltă, OK?

Dar Adam refuză.

— Ştiu că o placi cu adevărat pe Scarlett, adăugă el. Şi înţeleg,

chiar înţeleg. Pare drăguţă şi amuzantă şi amabilă. Nouă tuturor ne place de ea, dar nu este un moment potrivit acum să lăsăm garda jos.

— Niciodată nu este când e vorba de unul dintre voi.

— O spui de parcă n-ai vrea să fii una dintre noi, de parcă ar fi un fel de blestem.

— Hai să terminăm de văzut filmul şi gata! zise Cassie.

— Cassie, uită-te la mine!

— N-o să-mi mai petrec vremea cu ea, OK? strigă Cassie. M-am întâlnit cu ea întâmplător, dar sunt sigură că Diana nu a pomenit de chestia asta.

Cassie deschise din nou televizorul. Se uita ţintă înainte şi se aşeză cât mai departe de Adam, atât cât îi permitea canapeaua. Terminase de vorbit pentru seara asta.

A doua zi, Cassie dormi până târziu, ceea ce nu o prea caracteriza. În mod normal, era genul care se trezea devreme, fie că-şi propunea, fie că nu. Dar trebuie că avusese nevoie de odihnă şi se sculă simţindu-se proaspătă şi cu capiii mai limpede decât cu o seară în urmă. Cearta ei cu Adam o lăsase confuză şi supărată, dar azi era o nouă zi. Şi era frumos şi însorit, nu un cer noros.

După ce îşi puse pe ea cei mai comozi jeanşi şi puloverul albastru preferat, hotărî să iasă la o plimbare. Încă nu era chiar pregătită să stea de vorbă cu Adam şi nici cu altcineva, dar, din fericire, în timp ce se plimba, îşi găsi cuvintele, aşa că, atunci când se întoarse acasă, ştia exact ce să spună pentru ca lucrurile să fie iar în regulă. Ceea ce-i trebuia lui Cassie era să-şi înţeleagă mai bine sentimentele. Nu era o persoană geloasă şi nici nu voia să fie.

Dar nici nu putea să ignore ceea ce o deranja în legătură cu Adam şi Diana. Le datora asta amândurora, dar şi ei însăşi, ca să fie sinceră. Ştia că ei avuseseră un trecut împreună, iar ea nu putea concura cu asta.

Cassie îşi legă strâns şireturile la tenişi şi ieşi pe uşa din spate. Îşi târşâi picioarele prin labirintul care era grădina de ierburi a bunicii ei şi prin perimetrul de iarbă grasă dimprejur. Păşi peste câteva straturi umede de frunze uscate şi o luă pe poteca de nisip şi praf care ducea pe faleză.

Acolo, la marginea apei, îl găsi pe Nick. Îşi scosese jacheta de piele şi o aruncase lângă el, pe jos. Vântul dinspre apă făcea să-i fluture tricoul alb, de parcă zbura. Îi spulbera părul castaniu-închis de pe faţa

tristă. Să-l privească pe Nick atunci când nu era în defensivă era de parcă ar fi fost asaltată de un secret. O făcea pe Cassie să se simtă un martor special, dar şi un pic vinovată.

Cassie îşi dorise să fie singură, dar acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie cu Nick. Nu în sensul romantic, desigur. Îl iubea pe Adam, dar asta nu însemna că ea şi Nick nu puteau fi prieteni. Aşa că se duse la el, pregătindu-se totuşi pe de-a-ntregul ca el să respingă compania ei. Dar ea simţea că trebuia măcar să încerce. Poate că Nick era sumbru şi avea gânduri negre, poate că era imprevizibil şi, în cele mai multe zile, poate că era chiar nepoliticos – dar dincolo de toate astea era un centru solid, plus că era pur, ca un nucleu cristalin al unei roci dure. Cassie îl văzuse şi era hotărâtă să treacă dincolo de aparenţa lui dură ca să ajungă din nou la el. Îi era dor de prietenia lui – deşi ştia că îl forţa să fie prieteni când despărţirea lor încă era proaspătă.

— Salut, îi strigă ea când încă se afla la câţiva paşi în spatele lui, nevrând să-l sperie.

El se întoarse încet, fără să fie surprins că o vedea, dimpotrivă, aproape că o aştepta.

— Salut! îi răspunse el, ceea ce pentru Cassie era suficient ca s-o ia drept o invitaţie la a i se alătura.

— Ce faci? zise Cassie.

— OK. Tu ce faci?

— Bine.

Era stânjenitor, clar, dar pe măsură ce perseverau în asta, începeau încet-încet să se calmeze şi să fie la fel ca altă dată. Nick o tachina, pretinzând că era crud, iar Cassie făcea faţă dificultăţilor, râzând poate prea tare. Îşi dorea asta de foarte multă vreme, încât nu voia să strice nimic, dar exista un lucru la care nu putea să renunţe.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea când în conversaţia lor urmă o pauză.

Nick încuviinţă, strângând din dinţi.

— Poţi să mă întrebi ce vrei, dar asta nu înseamnă că o să-ţi şi răspund.

Cassie râni.

— Ai venit aici sperând să mă vezi?

— Uau! Eşti îngâmfată!

Nick izbucni în râs.

— Asta înseamnă că da?

Nick se opri din râs, după care se mulţumi doar să zâmbească. Era atât de zgârcit cu zâmbetele în care să-şi dezvelească dinţii, încât Cassie uitase cât de frumos şi de strălucitor era atunci când o făcea. Zgârcenia lui făcea ca un astfel de zâmbet să fie şi mai valoros.

— Poate gândul la tine mi-a trecut vag prin minte, răspunse Nick. Îmi era dor de chestia asta dintre noi.

În sfârşit! Ăsta era Nick pe care-l cunoştea ea!

— Şi mie, spuse Cassie.

— Acum, trebuie să te întreb eu ceva. Nick afişă rânjetul lui de băiat rău. Încă eşti nebună după Adam?

— Nick!

— Aşa este. Ştiu că este aşa. Să nu încerci să negi!

— Fără comentarii, spuse Cassie râzând. După care adăugă: Cred că încă sunt pasionată de…

— …de felul în care te sufocă?

— De bunătatea lui, se încruntă Cassie. Acum, fii drăguţ!

Nick arăta deodată mai uşurat, mai fericit. Poate că tot ce-i trebuia ca să se simtă mai bine era să-l critice pe Adam.

Cassie îşi îndreptă încet privirea spre ocean.

— Am promis că lucrurile se vor întoarce la normal, spuse ea. Pentru tine şi pentru mine. Pentru toţi.

Dar în clipa în care aceste cuvinte îi ieşiră de pe buze, nori negri se adunară deasupra lor, prea rapid ca să fie un fenomen natural. Erau nori ameninţători, de genul celor pe care-i vezi în filmele cu apocalipsa. Nick o luă pe Cassie de mână şi făcură amândoi câţiva paşi înapoi, cu precauţie, îndepărtându-se de ocean.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cassie. E o tornadă? Aveţi aşa ceva pe-aici?

— Nu ştiu ce-i asta. Nick scrută zona din jur, căutând un adăpost. Trebuie să plecăm de-aici. Sunt atâţia copaci. Trebuie să-ncercăm să fugim acasă la tine.

O luară la goană, dar nu făcură decât câţiva paşi când fulgere furioase începură să lumineze totul în jurul lor, la fel şi pe ei.

— Fugi! strigă Nick. Şi acoperă-ţi capul!

O ploaie rece ca gheaţa începu să cadă, înţepându-i precum vârfurile ascuţite ca acul ale unor săgeţi. Cerul era complet negru cu excepţia fulgerelor, care, atunci când se produceau, luminau copacii bătuţi de un vânt furios. Nisipul şi gunoaiele spulberate se agitau în

aer. Cassie se strădui să ţină ochii închişi ca să nu-i între ceva-n ei, dar şi suficient de deschişi cât să-l poată urma pe Nick în cursa lor de a se salva.

— N-o să reuşim! strigă Cassie cu răsuflarea tăiată. Ar trebui să-ncercăm să facem o vrajă ca să oprim asta.

— Nu! ţipă Nick. Fără magie! continuă să fugi!

Fulgerele se succedau şi, împreună cu tunetele, îi aminteau lui Cassie de artificii.

— Ei sunt, nu-i aşa? strigă atunci Cassie. Vânătorii!

Nick se opri pentru o secundă din alergat şi se opri şi

Cassie, respirând greu. Gâtul gros al lui Nick pulsa, iar pieptul i se ridica.

— Aşa cred, zise el. Ar putea fi un truc, ca să ne determine să folosim magia.

Apoi, spontan, capătul unui fulger lovi ţinta – unul dintre numeroşii ulmi din apropiere. Acesta scârţâi şi trosni din pricina loviturii.

Cassie îşi apără ochii cu mâna, făcând-o streaşină, uitându-se la ulmul care tremura şi fumega.

— Pare că deja ştiu că suntem vrăjitori, nu ţi se pare?

După care un alt copac, chiar lângă cel deja atins, fu lovit, iar apoi altul, fiecare dintre ei aflându-se din ce în ce mai aproape de Cassie şi Nick. În cele din urmă, un fulger incandescent lovi pământul chiar lângă picioarele lui Cassie. Ea ţipă, iar Nick o împinse într-o parte, acoperind-o cu trupul lui.

Acum, Cassie şi Nick erau împreună la pământ, ea dedesubtul lui. Trupul lui masiv şi musculos era greu.

— Eşti OK? o întrebă el.

Ploaia cădea de pe faţa lui pe a ei.

— Da, zise Cassie.

De sub el, privea copacii loviţi, care acum mureau din pricina flăcărilor portocalii şi sălbatice. Era cel mai furios foc pe care-l văzuse Cassie vreodată, cu un val de fum negru ridicându-se ca o fantomă.

Aş fi putut să fiu eu, se gândi Cassie. Dacă Nick n-o arunca la o parte din calea fulgerului, ar fi fost moartă.

Ce privelişte! – acei ulmi cândva măreţi erau acum întunecaţi şi distruşi, cenuşă care curgea, scoarţa lor maronie şi aspră topindu-se de căldură, ca un baton de ciocolată lăsat la soare.

Indiferent ce încercau vânătorii să demonstreze, demonstraseră! Era limpede că erau puternici şi că erau dornici să ucidă. Nu erau vrăjitori, dar acest gen de control asupra elementelor i se părea lui Cassie că era un fel de magie neagră.

Ce fel de vânători de vrăjitoare foloseau aceleaşi tactici precum vrăjitoarele rele?

— Sunt atât de aproape! zise Cassie.

Nick slăbi greutatea lui asupra lui Cassie, care tremura sub el.

— Şi se apropie tot mai mult, cu fiecare minut.

Lui Cassie i se părea că nu exista scăpare. Ea şi Nick puteau să se ridice şi să continue să alerge, dar tunetele şi fulgerele ar fi venit pe urmele lor până când, în cele din urmă, ar fi atins ţinta şi i-ar fi lovit, trântindu-i la pământ, cu o minge de foc care i-ar fi ars şi le-ar fi îndoit oasele ca pe nişte crenguţe fragile ale bătrânului ulm. Sau ar fi putut rămâne acolo, la pământ, nemişcaţi, ţinându-se unul de altul şi închizând ochii ca să nu mai vadă nimic. Le-ar fi fost mai uşor aşa decât să încerce să lupte. Să moară unul lângă celălalt, ea lângă Nick, era mai bine decât să fie ţintiţi din cer.

Şi apoi, deodată – de parcă totul nu fusese decât un vis –, ploaia se opri, fulgerele încetară, iar cerul se limpezi şi apăru soarele. Lumina zilei reveni, misterioasă şi frumoasă, ca-n fotografii, aşa cum era înainte. Dacă n-ar fi ars copacii de lângă ei, umplând aerul cu nori sumbri de fum, Cassie ar fi crezut că doar îşi imaginase toată scena aceea de coşmar.

— Presupun că am trecut testul, zise Nick ridicându-se şi scuturându-şi jeanşii. Îşi trecu degetele prin părul ud, apoi întinse mâna sa mare spre Cassie, ca s-o ajute să se ridice în picioare.

— Cum adică? întrebă Cassie, luându-l pe Nick de mână. Pentru că nu am murit?

— E un început destul de bun. Nick o cuprinse ferm cu braţul peste puloverul ud. Hai să mergi acasă!

Cassie privi în sus, cu recunoştinţă, în ochii lui de mahon. N-avea să uite niciodată felul în care el o protejase. Fără niciun moment de ezitare, fiind gata să moară pentru ea.

— Merg acasă doar dacă vii cu mine, spuse ea.

— Ei bine, eu sigur nu rămân aici, zise Nick glumeţ, încercând să relaxeze situaţia.

— Nick!

Cassie refuză să mai facă vreun pas până când el nu se uită în ochii ei, conştientizând ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

— Ce?

— Mulţumesc, spuse ea.

El clătină din cap şi se uită din nou în altă parte.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

— Ba da, trebuie.

Nick începu să râdă, stânjenit, nervos. Genul de râs care-ţi iese atunci când încerci să nu plângi. Apoi o trase pe Cassie spre el şi o sărută cu afecţiune pe frunte, ca şi cum ar fi fost un frate mai mare.

— N-ai pentru ce, zise el.

Cassie şi Nick auziră maşinile de pompieri la distanţă, în timp ce se îndreptau către casa lui Cassie. Ca să stingă copacii care ard – Îşi imagina Cassie. Grăbiră paşii ca să fie în siguranţă şi să nu fie suspectaţi că le dăduseră ei foc în mod premeditat. Nu se putea spune ce plan vor adopta vânătorii ca să-i distrugă.

De îndată ce se încuiară în siguranţă în casa lui Cassie, Nick deveni surescitat.

— Ar trebui să le spunem şi celorlalţi, zise el. Ar trebui să-i chemăm imediat aici!

Avea hainele ude de ploaie, iar din păr îi cădeau pe faţă picături de ploaie.

— Stai puţin! spuse Cassie, plecând din bucătărie şi îndreptându-se către living. Avem timp destul şi pentru asta. Aduse două prosoape mari de baie din dulapul cu haine şi-i aruncă unul lui Nick. Şterge-te! îl îndemnă ea.

El râse.

— Cred că suntem cam uzi.

Cu o mişcare rapidă, îşi scoase tricoul peste cap şi-l stoarse în chiuveta de la bucătărie.

Cassie se trezi suspinând când îi văzu trunchiul musculos şi-şi întoarse iute privirea în altă parte.

— Mă duc să mă schimb, zise ea, îndreptându-se grăbită către dormitor. Mă întorc imediat!

Când reveni, Nick arăta mult mai uscat, iar tricoul, din fericire, se afla din nou pe el. Avea şi pantofii în picioare, iar Cassie înţelese că Nick tocmai voia să plece.

— Ştii ceva? zise el, ducându-se spre uşă. Merg acasă să fac un

duş. După aia, o să le spun celorlalţi ce s-a întâmplat.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Cassie ca Nick să rămână cu ea acolo, trebuia să-l lase să plece.

— Un duş fierbinte sună bine, zise ea.

Nick se opri cu mâna pe clanţă.

— Presupun c-o să ai tu grijă să-i povesteşti lui Adam.

Cassie dădu din cap. Dar odată ce Nick plecă, nu mai putu să facă altceva decât să se prăbuşească pe canapea.

Nu avea habar cât timp stătu acolo, dar suficient de mult, astfel încât când mama ei sosi acasă, ea tresări de parcă se trezise dintr-un vis.

— E o zi atât de frumoasă! spuse mama ei. Ar trebui să mergi afară, lângă apă.

— Nu, n-o să ies.

Mama ei tocmai fusese la piaţa de legume şi fructe. Ducea cu greu sacoşe supraîncărcate de fructe şi zarzavaturi, pe care le puse pe blatul din bucătărie, nebăgând în seamă starea în care se afla Cassie.

— Ţi-e foame? O să pregătesc ceva de mâncare, continuă mama ei.

— Mamă, spuse Cassie, iar felul în care vorbi reuşi în cele din urmă să-i capteze atenţia mamei ei.

— Ce este? întrebă ea şi se aşeză alături de Cassie pe canapea. Ce s-a întâmplat?

— Doar o sperietură. Dar sunt aproape sigură că au fost vânătorii.

Mama ei deveni palidă la faţă.

— Deci nu s-au oprit după ceea ce i-au făcut lui Constance.

Cassie clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu. Am nevoie să-mi spui ce ştii despre ei.

Cassie îşi dădu seama că glasul ei avea un ton implorator.

Mama ei era vizibil stânjenită.

— Nu ştiu prea multe, zise ea. Dar ştiu o poveste de când eram eu cu mult mai tânără decât acum.

Cassie îşi reţinu respiraţia, să facă zgomot cât mai puţin.

— Spune-mi-o!

— Ne-ntoarcem înapoi în timp, pe vremea când eram împreună cu tatăl tău.

Cassie se strădui să rămână perfect nemişcată, să nu scoată nici

cel mai uşor sunet, nimic care să disturbe echilibrul precar al acestui moment – era o poveste despre tatăl ei.

— Ne aflam într-o drumeţie, continuă mama ei, privind fix înainte. Cu nişte prieteni. Şi ne-am întâlnit cu o familie de vânători. Unul dintre prietenii noştri era marcat cu vechiul simbol al vânătorilor.

Cassie se gândi retroactiv la simbolul pe care-l văzuse pe fruntea lui Constance.

— Un W în interiorul unui hexagon, spuse Cassie.

— Da. Mama ei înghiţi cu greu. Este felul în care vânătorii îşi găsesc victimele. Odată ce erai marcat, era aproape imposibil să scapi, în cele din urmă, de moarte.

Cassie nu avu nicio reacţie. O lăsă pe mama ei să continue.

— Dar tatăl tău l-a salvat pe prietenul meu. Şi am scăpat cu toţii.

— Deci el nu era cu totul rău? zise Cassie.

Mama ei încercă să zâmbească.

— Era puternic. Oamenilor le era frică de tăria lui, dar când lui începea să-i pese de ceva, era profund loial cauzei respective.

Vocea îi tremura.

— Şi era fermecător! N-am putut să-i rezist şi-mi plăcea că eram a lui şi el era al meu. Eram specială în ochii lui. Aşa l-am convins să-l salveze pe prietenul meu de vânătorii de vrăjitoare. A făcut totul pentru mine. Ar fi făcut orice pentru mine!

Pe obrazul ei s-a scurs o lacrimă, una singură, ca un râu bătut de vânt. Şi-a şters-o repede cu buricul degetului.

— În cele din urmă, îşi punea dorinţele în faţa dorinţelor tuturor celorlalţi, iar acesta era unul dintre motivele pentru care, în primul rând, eram cu el.

Aceasta era o latură cu totul nouă a tatălui lui Cassie, o latură despre care ea nu avusese niciodată habar şi nici măcar nu se gândise vreodată la ea. Şi, deodată, ea înţelese ceva. Mama ei, în esenţă, chiar îl iubise pe tatăl ei. Fusese dragoste adevărată. La fel cum Cassie îl iubea pe Adam. Genul de dragoste care nu dispare în momentul în care se dovedeşte că persoana este cu totul altfel decât crezuseşi.

Când Cassie se gândi la asta, înţelese de ce era aşa de dificil pentru mama ei să vorbească despre el. Nu era de vină faptul că era distantă sau secretoasă; ci încă se simţea rănită.

Cassie îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei sale şi o strânse cât putu de tare.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus, zise ea. Despre el.

Cassie se aşează cugetând, încercând să proceseze tot ce aflase. Se străduia să-şi închipuie cum era mama ei pe vremea când era fericită şi îndrăgostită. Şi-şi imagină cum ar fi fost acum dacă părinţii ei încă ar fi fost împreună. Dar în acest tablou mental tatăl ei era un bărbat obişnuit, soţ şi tată – nu o forţă a răului. Era un gând izvorât din dorinţele ei, dar care în prezent nu-i era de folos lui Cassie. Dacă fusese sau nu vreodată bun, Cassie trebuia să-şi reamintească ei însăşi ceea ce făcuse tatăl ei.

— Mi-aş fi dorit să ştiu mai multe despre vânători, lucruri care să fie de ajutor, spuse mama ei.

Privirea mamei ei alunecă spre fereastră pentru o clipă, iar Cassie presupuse că discuţia lor se terminase. Dar apoi mama ei zise:

— Ne putem muta, ştii, dacă vrei s-o facem. Nu trebuie să rămânem neapărat în acest oraş.

— Nu pot să plec, răspunse tulburată Cassie. Şi ştii bine acest lucru.

— Şi eu am crezut asta cândva, comentă mama ei. Dar s-a dovedit a nu fi adevărat. Poţi oricând să pleci.

Cassie se mişcă precaută către mama ei.

— Tu eşti cea care m-a adus aici, mai ştii?

— Şi sunt cea care aş putea să te ia de-aici.

Mama ei avea o privire tăioasă când se intersectă cu a ei.

— N-o să fug! insistă Cassie, vocea ei tremurând de emoţie.

— N-o să fugi din cauza lui Adam.

Mama ei o spusese mai degrabă declarativ decât ca pe o interogaţie. De parc-ar fi fost o slăbiciune pe care ea o cunoştea foarte bine.

— N-o să dau bir cu fugiţii, pentru că am făcut o promisiune, reluă Cassie.

Mama ei începu din nou să plângă, dar de data asta nu-i curse doar o lacrimă, ci mai multe, de parcă un dig se rupsese în interiorul ei.

— Nu mi-am dorit niciodată asta pentru tine, spuse ea. Asta este exact ce am făcut eu toată viaţa mea, încercând să te protejez pe tine.

— Ştiu. Cassie spera că vocea nu-i suna fricoasă. Dar cea mai bună cale prin care poţi să mă protejezi în prezent este să continui să stai de vorbă cu mine, să continui să-mi povesteşti lucrurile pe care trebuie să le ştiu din trecut, chiar dacă e greu de vorbit despre chestiile

astea. Pentru că nu am pe nimeni altcineva care să-mi spună lucrurile astea în afară de tine.

Mama ei deschise braţele, iar Cassie se lăsă îmbrăţişată.

— Ţi-am promis, Cassie, spuse ea. Tot ce-mi doresc în ceea ce te priveşte este să fii în siguranţă.

Plânseră amândouă o vreme, ţinându-se în braţe una pe cealaltă. Lui Cassie i se părea că erau în doliu, îndurerate de moarte, şi poate chiar aşa şi erau. Moartea tăcerii protectoare dintre ele, a secretelor şi minciunilor dintre ele. Moartea normalităţii. Mama ei o mângâie blând pe spate, în cercuri, şi-i spuse că totul avea să fie în regulă, că în toată treaba asta erau împreună. Pentru prima dată, Cassie simţea că era fata cuiva.

Mai târziu în acea noapte, Cassie se duse la Adam să-i povestească despre atacul vânătorilor, care avusese loc pe plajă. Rareori mergeau la el acasă, iar acum era fericită să schimbe priveliştea. Îi plăcea la el în dormitor. Lungită pe pat, ea nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum ar fi fost să doarmă acolo, înfăşurată în acele cearşafuri, iar trăsăturile chipului lui îmblânzindu-se nevinovat în timp ce el ar fi visat. Ea privi de jur-împrejurul camerei, uitându-se la lucrurile lui, obiectele de zi cu zi, care pentru ea nu ar fi însemnat nimic dacă nu ar fi fost ale lui – cărţile de şcoală făcute teanc pe biroul lui, tenişii aruncaţi unii peste alţii, la întâmplare, în debara, şi o pereche de jeanşi azvârlită pe podea. Aproape că putea să-l vadă venind acasă de la şcoală, aruncând cărţile, apoi tenişii, ieşind din jeanşi ca să-şi ia pe el ceva mai comod. Simţea afecţiune faţă de această scenă pe care şi-o imagina şi faţă de fiecare obiect atins de el – prin extensie, totul era o parte din el.

Adam se întoarse în cameră aducând snackuri şi ceva de băut. Închise uşa în urma lui.

— Scuză-mă, e un pic cam dezordine aici, zise el. Am încercat să fac curăţenie, dar…

— Este perfect aşa cum e, îl asigură Cassie.

El se aşeză pe pat lângă ea, iar Cassie simţi nevoia stringentă să-i mângâie umerii, să-l sărute pe faţă şi pe gât – să uite cu totul de furtuna îngrozitoare de pe plajă.

Respiraţia lui Adam deveni mai înceată, iar Cassie îşi dădu seama că şi el se gândea la acelaşi lucru. El îşi trecu degetele sugestiv pe coapsa ei.

— Eşti frumoasă în seara asta, zise el. Dar am fost îngrijorat pentru tine. Ce s-a întâmplat azi?

Mâna îi alunecă încet de pe coapsă pe şoldul ei, unde-i plăcea ei cel mai mult să fie atinsă.

Cassie inspiră adânc şi se ridică.

— Am fost să mă plimb pe plajă şi m-am întâlnit cu Nick, spuse ea.

Apoi tăcu, atentă să-i citească expresia, dar chipul lui rămăsese neutru.

— Şi m-am bucurat să-l revăd, continuă ea, pentru că, ştii, încerc să refac relaţia de prietenie cu el pe orice cale. Dar tocmai stăteam de vorbă când cerul s-a înnegrit şi a început furtuna aia. Am ştiut imediat, după cum arăta, că era ceva supranatural.

— Vânătorii, zise Adam.

Cassie confirmă dând din cap.

— N-am reuşit să fugim destul de repede. Fulgerele zburau direct către noi. Unul era cât pe ce…

Cassie se simţi sufocată de emoţie. Se luptă să-şi înghită nodul din gât.

— Nick şi-a riscat viaţa ca să mă salveze pe mine, Adam. Aş fi fost lovită dacă nu ar fi acţionat el atât de rapid şi nu m-ar fi împins la o parte din calea fulgerului.

Pe fruntea lui Adam apărură riduri, dar continua să se uite fix în jos, la cearşaf.

— S-a dovedit a-mi fi un adevărat prieten în acele momente, zise Cassie. Un adevărat prieten pentru amândoi. Nu crezi?

Adam continuă să se uite în jos pentru un moment, înainte de a-şi ridica ochii şi a-i întâlni privirea.

— Da, ai dreptate! spuse el, după care se foi stânjenit.

Cassie observă fără să vrea că el avea maxilarele

Încleştate şi că era deranjat de faptul că Nick o salvase, dar n-ar fi recunoscut una ca asta.

— Mi-aş fi dorit să fiu acolo, dar sunt fericit că eşti OK. Adam îi luă mâinile într-ale sale şi i le mângâie. Le duse la buze şi i le sărută. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă ai fi fost rănită.

O sărută pe interiorul încheieturii mâinii şi apoi mai sus, pe braţ. Cassie ştia unde avea să ducă asta. Oricât de greu i-ar fi fost, se chinui să-şi tragă braţul din mâna lui.

— Şi mai e ceva, zise ea. Am vorbit cu mama. Adică am vorbit cu ea cu adevărat.

Adam îşi concentră atenţia la ea şi se ridică.

— Şi?

— Mi-a povestit despre tatăl meu. Să ştii că n-a fost cu totul rău, Adam. Ea chiar l-a iubit.

Adam nu prea ştia cum să reacţioneze. John cel Negru fusese întotdeauna un subiect sensibil pentru ei.

— Ştiu cum sună asta, zise Cassie. Dar încearcă să-ţi imaginezi. Să fii îndrăgostit de cineva aşa cum suntem noi, să fii cu adevărat îndrăgostit, iar apoi s-o pierzi pe acea persoană în beznă!

Adam clătină din cap.

— Nu vreau să-mi imaginez aşa ceva.

— Nici eu nu vreau, gândeşte-te deci cât de îngrozitor trebuie că a fost pentru biata mama.

Cassie simţi cum emoţiile pun pe de-a-ntregul stăpânire pe ea şi se luptă cu nevoia imperioasă de a plânge.

Adam o luă din nou de mână.

— Cu greu îmi vine în minte ceva mai îngrozitor, spuse el. Dar e bine că, acum, tu poţi înţelege asta. Mă bucur că ai avut această discuţie deschisă cu mama ta.

Cassie se uită de jur-împrejur prin camera lui Adam. Din cine ştie ce motiv, îi era greu în acel moment să îl privească. În schimb, se concentră la posterul lipit pe perete, cu o formaţie de muzică de care nu mai auzise niciodată.

— Sunt sigură că era uşor să se îndrăgostească cineva de tatăl tău, continuă Adam. Era un tip carismatic, un lider înnăscut. Mama ta era inteligentă – altfel n-ar fi fost cu el. N-a fost vina ei că s-a întâmplat aşa.

Uneori, Adam ştia exact ce trebuia să spună. În mintea lui Cassie se petrecea o schimbare subtilă, dar, deodată, se simţi în apele ei. Dacă Adam n-o condamna pe mama ei însemna că nu o învinovăţea nici pe Cassie. Îşi pironi privirea într-a lui şi se întinse spre el.

— Cel mai important lucru este că tu eşti OK, zise Adam, lăsându-se luat în braţe. Şi că suntem împreună.

Cassie se întinse la loc, iar Adam se ghemui lângă ea, trăgând-o mai aproape de el. Îl iubea atât de mult, încât aproape că o durea! Simţea că nu se va putea sătura niciodată de el.

Adam o sărută pasional şi apoi se opri pentru un moment.

— Cu toate câte se întâmplă, zise el, sunt uşurat că…

Cassie îi puse degetele pe buze, să-l facă să tacă.

— Ajunge cu vorbele! spuse ea, după care-l trase şi mai aproape de ea.

OK, zise Diana. Nu avem prea mult timp.

Cine are ceva de raportat?

Cercul îşi lua masa în noul lor loc, un mic petic de pădure aflat lângă una dintre potecile de la marginea terenului şcolii – o ascunzătoare cu iarbă verde, la adăpostul unor mesteceni înalţi şi a unor meri cu frunziş bogat şi înfloriţi. Adam sugerase ca pe această pajişte să ia cu toţii masa în lunile cu vreme caldă.

Toţi ochii se îndreptară către fraţii Henderson. În acea dimineaţă avuseseră o misiune: să instaleze o bombă urât mirositoare în timpul nesuferitei ore de matematică. Planul era ca în acest fel să fie trimişi în biroul noului director, unde puteau acţiona în echipă şi să caute probe. Cercul îi verifica pe toţi cei noi în oraş, dar directorul era numărul unu pe lista lor de posibili vânători.

— N-ar trebui s-o aşteptăm pe Faye? întrebă Deborah în timp ce-şi despacheta mâncarea.

— În ultima vreme, nu facem altceva decât s-o aşteptăm pe Faye, zise Melanie. Dacă i se pare mai potrivit să se afle în alte locuri, atunci ar trebui să continuăm fără ea.

— Te-am auzit, strigă Faye din capătul potecii, mergând fără grabă.

— Exact ce spuneam, ridică Diana glasul. Chris, Doug, aţi descoperit ceva?

Faye veni exact la timp ca să-i tragă un ghiont lui Doug cu cizma ei neagră, cu vârf ascuţit.

— Continuă, zi! N-ai aflat nimic!

— N-am aflat nimic! zise Chris, în timp ce Doug rămase tăcut. Dar nu pentru că n-am fi încercat. Domnul Bolyan pare un tip destul de onest.

— Nu cred, zise Nick. A venit în oraş şi, deodată, totul a explodat. E prea mult ca să fie o coincidenţă. Ar trebui să-l întrebăm, să-l supunem mai departe investigaţiilor.

Cassie observă că Nick se uita la ea când vorbise.

— Nu e nevoie să fim necugetaţi, spuse Diana.

Nick râse.

— Da, aşa e.

Nick era nemăsurat de diferit de Adam, care era atât de corect întotdeauna! Chiar şi atunci când căuta aventura se baza pe devotament; niciodată, niciun moment, nu era o formă de revoltă.

Când Cassie se uită la Adam, observă cum se învârtea în jurul grupului, întotdeauna mediator, încercând să menţină pace printre ei. Unitatea Cercului însemna pentru el mai mult decât orice.

Asta era. Ăsta era lucrul care-i dădea târcoale undeva în minte, de când se certaseră alaltăseară, lucrul pe care nu-l putea numi concret. Dar acum, că-l prinsese, îi suna în minte ca un adevăr incontestabil: nimic nu însemna mai mult pentru Adam decât Cercul. Nici măcar ea.

De parcă nu era suficientă competiţia ei discretă cu Diana, Cassie îşi dădu seama că întotdeauna va fi în opoziţie cu Cercul, de parcă acesta ar fi fost o altă femeie – o femeie cu o trecere mai mare în ceea ce priveşte loialitatea lui Adam. Cum de nu realizase chestia asta mai devreme?

Diana, care de-abia se atinsese de salata ei, îi aruncă acum o privire lui Adam, după care îşi drese glasul.

— Şi toată lumea i-a evitat pe străini, aşa cum am discutat?

Cassie aruncă jos pe şerveţel felia unsă cu unt de arahide şi jeleu.

— Nu trebuie să fii aşa de vagă, Diana, toată lumea ştie la care străini te referi.

Melanie şi Laurel priviră în jos către mâncarea lor. Insolenţa bruscă a lui Cassie, care nu o caracteriza, îi făcea în mod evident să se simtă stânjeniţi. Suzan şi Sean se uitară rapid unul la celălalt, cu ochii mari, iar faţa lui Deborah se crispă. Dar Nick, observă Cassie, râneja, amuzat de ieşirea ei.

— Pisica-şi scoate ghearele, strigă Faye, frecându-şi palmele. Acum, doamnelor, amintiţi-vă, nu vă trageţi de păr!

Dar Diana rămase calmă ca de obicei şi nu dădu nicio replică în defensivă.

— Regula li se aplică în mod egal tuturor străinilor, Cassie. Nu e vorba doar de tine şi de prietenia ta cu Scarlett.

Cassie simţi că obrajii i se înroşesc şi gâtul îi ia foc.

— Trebuie să mă crezi, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu e

nicio şmecherie cu Scarlett. Doar pentru că este străină nu înseamnă că este împotriva noastră.

— Nu înseamnă? zise maliţioasă Faye.

— Nu poţi spune asta cu siguranţă, insistă Diana. De-abia dacă ştim câte ceva despre Scarlett.

— Da, pot să spun, strigă Cassie de data asta. Ştiu ce văd când mă uit la ea. Şi am încredere în văzul meu.

Era o oarecare lovitură din partea lui Cassie să pomenească de văzul ei – un detaliu care-i aducea aminte Dianei că doar Cassie avea darul viziunilor psihice.

— Fii atentă! zise Faye. Cassie scoate la înaintare artileria grea.

— Vederea ta poate fi acoperită de nori, spuse Diana pe un ton ferm.

Dar Cassie îi dădu imediat replica:

— De ce fel de nori?

— De cei care te fac să fii obsedată de ea din secunda în care ai cunoscut-o, o repezi Diana în cele din urmă, pierzându-şi calmul.

— Aha! Faye bătu din palme. În sfârşit, adevărul iese la iveală. Diana e geloasă pe Cassie că şi-a găsit o nouă prietenă foarte bună.

Grupul fu străbătut de un chicotit. Suzan şi Deborah încuviinţară amândouă din cap.

— O eroare în marmura impecabilă care este preţioasa noastră Diana, spuse Faye. Îmi place!

— Nu sunt geloasă.

Diana se opri cu privirea ei verde asupra lui Cassie.

— Ba da, eşti! spuse Cassie.

Diana rămase fără glas la acest atac final, dar refuză să-şi ia ochii de la Cassie. Nici aceasta nu putu să privească în altă parte. Toată frustrarea şi confuzia şi mânia pe care le simţise din pricina faptului că Diana o respingea pe Scarlett şi încercarea ei de a-l atrage pe Adam de partea sa pe la spatele ei păreau acum să fi dat pe-afară din ea. Şi imediat înapoi veniră dezamăgirea Dianei şi ofensa pricinuită de îndrăzneala lui Cassie de a o sfida pe ea şi grupul. Era o concurenţă între dorinţe. La asta ajunseseră? La această confruntare? Nimeni nu se clinti şi nu scoase o vorbă şi, pentru o secundă, Cassie se gândi că asta o să dureze o veşnicie.

Dar apoi, desigur, Adam interveni între ele.

— Să trecem peste asta! zise el. Nu avem mult timp şi încă mai

avem o mulţime de discutat. Diana, Deborah, spuneţi-ne ce s-a întâmplat când l-aţi urmărit pe Max.

Când numele lui Max a fost menţionat, Faye sări ca arsă, înfuriată instantaneu.

— Ce aţi făcut?

Diana avea de-a face acum cu o nouă dispută, aşa că îşi reorientă întreaga energie către Faye.

— Încă nu l-am acuzat de nimic pe Max. Nu e nevoie să ai o reacţie aşa de exagerată.

— Am toate motivele să am o reacţie exagerată! Aţi acţionat pe la spatele meu!

— Este un străin şi este nou în oraş, spuse Deborah. Ştii că era pe lista noastră.

— Şi l-am urmărit direct până la tine acasă, zise Diana, la fel de calmă precum o apă nemişcată.

Şocul se resimţi la suprafaţa grupului, făcându-i să se despartă isteric. Această întâlnire se dovedea cu mult mai schimbătoare decât anticipaseră.

— A fost la tine acasă? zise Melanie şi ochii săi cenuşii scânteiară.

— Asta înseamnă că avem două persoane care au încălcat regula că nu trebuie să ne apropiem de străini, zise Laurel cu o nuanţă de duşmănie în vocea ei, care de obicei era atât de pacifistă.

Suzan se scăpă, având gura pe jumătate plină de Twinkie:

— Dar Max nu voia să-i facă nimic lui Faye. Ba chiar o evita de câteva săptămâni.

Deborah clătină din cap, neîncrezătoare:

— Ei bine, ceva s-a schimbat. El a acceptat acum relaţia cu ea. A lăsat deoparte părerea că „Sunt prea bun pentru oricine” şi se ţine după Faye ca un căţeluş neajutorat. Ba chiar a chiulit de la antrenamentul de lacrosse ca să fie cu ea. Aproape că pare să fie vrăjit…

De îndată ce Deborah rosti cuvântul vrăjit, înţelese şi ea, împreună cu ceilalţi.

Adam o privi intens pe Faye cu ochii lui de un albastru electrizant.

— N-ai făcut asta! zise el. Spune-mi că n-ai făcut asta!

Dar ştiau cu toţii că aşa era. Asta făcuse Faye în tot acest timp,

astfel că întârziase la întâlniri şi devenise secretoasă în legătură cu planurile ei. Faye făcuse o vrajă de dragoste ca Max să se îndrăgostească de ea.

— Ai jurat! spuse Adam. Am jurat cu toţii să nu facem nimic magic.

Faye îşi flutură mâna cu unghiile ei lungi şi roşii către Adam, de parcă ar fi vrut să-l facă să dispară din faţa ochilor ei.

— N-a fost nimic. O simplă vrajă de dragoste cu greu poate fi numită magie.

Melanie se duse lângă Adam. Era mai furioasă decât o văzuse Cassie vreodată.

— Acum ne vor găsi pe toţi, să ştii. Vânătorii.

— Calmează-te! râse Faye. Nu sunt vânători Cupidoni. Nu a observat nimeni. Şi nici nu va observa.

— Dar orice abatere poate să însemne că vom fi descoperiţi, zise Nick. Avea mâinile strânse pumn şi respira greu. Nu ne putem permite să facem greşeli!

Faye se roti şi se repezi la Nick:

— De ce nu-i spui asta lui Cassie?

— Cassie n-a greşit cu nimic. Tu ai greşit!

Nick strânse pumnii şi mai tare.

— Eşti sigur? îi dădu Faye un ghiont puternic în piept.

— Ajunge! strigă Diana. Discuţia asta nu ne duce nicăieri, plus că trebuie să ne întoarcem cu toţii la ore. O să ne ocupăm mai târziu de asta.

Dar cum? se gândi Cassie. Cum vor putea să pună laolaltă toate aceste piese disparate? îşi adunară încet gunoiul şi porniră înapoi către clădirea şcolii, doar Faye rămase pe loc.

— Serios! Chiar plecaţi cu toţii? De-abia începuse distracţia!

Melanie o împunse cu cotul când se aflau pe potecă, dar Faye rămase netulburată. Striga la Cassie, amuzată:

— Îmi place mai mult noua versiune furioasă a lui Melanie, faţă de cea veche, plictisitoare, ţie nu?

Cassie o ignoră, îndesând înapoi în punga de hârtie pâinea care-i rămăsese de la sandviciuri.

— Şi nici noua versiune geloasă a Dianei nu e rea deloc, continuă Faye. Şi nici versiunea mincinoasă a lui Cassie, ei bine… asta nu e ceva chiar aşa de nou!

Faye se întinse spre Cassie şi o prinse de bărbie cu degetele ei puternice.

— Ar trebui să-ţi pese!

Cassie rezistă nevoii stringente de a se retrage. Piatra roşie pe care Faye o purta la gât reflecta lumina soarelui în ochii lui Cassie, făcându-i să ardă, însă rezistă privirii ei.

— Nu mi-e frică de tine, spuse ea, deşi Faye încă o ţinea.

— Încă una dintre multele voastre greşeli stupide.

Faye o strânse şi mai tare pe Cassie cu degetele de bărbie.

— Hei! Dă-i drumul!

Era Nick, strigând la ea din celălalt capăt al potecii.

Râzând, Faye îi dădu drumul.

— Tipa asta poate să aibă grijă şi singură de ea însăşi, Nicholas! N-are nevoie de tine ca s-o salvezi! Nu-i aşa, Cassie?

Cassie porni să urce pe potecă alături de Nick în timp ce Faye striga:

— N-o să fii niciodată ca Adam, Nick! Indiferent cât de mult te străduieşti!

Cassie se uită în jos pe potecă la Faye, simţind cum focul din stomac îi urca în gât.

— Faye, eşti patetică! Şi adânc în interiorul tău eşti slabă, cu mult mai slabă decât mine. Nu mă provoca să dovedesc asta!

Faye îşi trecu limba peste buzele ei roşii ca sângele, iar apoi peste dinţi, în mod seducător.

— Vreau mai mult de-atât, spuse ea. Arată-mi mai mult din latura ta întunecată, Cassandra. Asta vreau să văd!

Era o plimbare de vreo zece minute până la far, suficient timp pentru ca inima lui Cassie să bată mai repede, iar plămânii să i se umple de aerul rece şi proaspăt. O parte din tensiunea care existase mai devreme printre cei din grup dispăruse. Cassie se gândi că Faye se descărcase prea uşor după ce făcuse vraja de dragoste, însă era prea relaxată când îi văzuse pe toţi înţelegându-se ca să menţioneze din nou acest fapt. În plus, Cassie fusese iertată pentru că şi ea ieşise cu Scarlett.

Diana fusese cea care venise cu sugestia de a merge toţi doisprezece să se plimbe împreună până la far, într-un singur grup mare, şi toţi fuseseră de acord. Să conducă maşina era cool, se gândi Cassie, dar nimic nu se compara cu o plimbare pe străzi în noapte, la

lumina lunii, într-un grup mare, alături de cei mai apropiaţi prieteni. O făcea să se simtă invincibilă, o parte din ceva mai mare şi mai important decât ea însăşi.

Era lună plină, iar Laurel adusese o geantă cu prăjituri proaspete. Era o reţetă veche, din familie, de-a lui Laurel, la care era nevoie de frunze zdrobite dintr-o plantă numită pelin negru, care trebuia culeasă şi mâncată când era lună plină. Laurel susţinea că prăjiturile îmbunătăţeau divinaţia, previziunile şi puterile psihice, dar Cassie şi ceilalţi aveau gurile pline în timp ce mergeau pentru simplul fapt că erau delicioase. Iar toate celelalte lucruri nu erau altceva decât bonusuri.

Adam îi căuta mâna lui Cassie şi, când o găsi, ea nu şi-o retrase. Cu siguranţă, Cassie fusese la limită în ultima vreme, dar pentru moment totul era bine şi legătura ei cu Adam era puternică. Degetele lui se strânseră împrejurul alor ei, asigurând-o că, în ciuda tuturor lucrurilor de care le era frică, ea nu era singură în treaba asta şi că împreună puteau să treacă peste orice.

Noaptea era revigorantă. Coroanele copacilor miroseau a flori dulci, deasupra capetelor lor, iar pământul de sub pantofii lui Cassie era umed de rouă. O rară nepăsare veni asupra lor în timp ce mergeau. Nu doar asupra lui Cassie şi Adam, ci asupra întregului grup. Hoinăreau pe străzi, pierzând vremea cu toţii şi izbind tomberoanele. Chris îl provocă pe Doug să-l alerge pe drumul care le mai rămăsese de făcut, aşa că o luară amândoi la goană, să vadă care era câştigătorul. Se opriră brusc când zăriră farul, gâfâind la unison.

Părea imposibil! Farul arsese din temelii. În locul lui nu mai erau decât funingine şi cenuşă.

Iraţional, lui Cassie îi trecu prin minte că poate greşiseră ţinta. Cum era posibil ca o structură atât de solidă şi fermă, atât de permanentă în vigilenţa ei, să dispară aşa? Dar furia din ochii lui Adam o obligă să accepte adevărul greu de suportat. Nu numai că farul dispăruse, dar cineva îl distrusese voit.

Melanie vorbi prima:

— Era un reper istoric, spuse ea. E aici de… cred, sute de ani.

— La asta te gândeşti tu în clipa asta? zise Nick. Cum de-au ştiut vânătorii exact unde să ne găsească?

Diana îşi puse cu blândeţe mâna pe umărul lui Nick.

— Stai, nu trebuie să ne pripim să tragem concluzii. Nu ştim

sigur că au fost vânătorii.

Nick se scutură de mâna Dianei.

— Ăsta e un mesaj intens şi limpede. Se poate mai limpede de-atât?

Diana se întoarse către Melanie şi Laurel.

— Voi două aţi plecat ultimele de aici, nu-i aşa? Sunteţi sigure că nu aţi lăsat din greşeală vreo lumânare aprinsă?

Ochii lui Melanie se făcură mari.

— Ne acuzi pe noi că am fi dat foc farului?

— Nu vă acuz, răspunse Diana. Doar v-am întrebat. Cassie nu mai suporta să asculte cearta asta. Porni spre iarbă, către capătul unde se aflase cândva intrarea în adăpost.

Îl auzi pe Adam luându-i apărarea Dianei împotriva lui Melanie şi Laurel.

— Ar fi mult mai bine pentru noi toţi dacă voi aţi fi cele care au incendiat farul, spuse el. Măcar atunci am şti sigur că a fost un accident, nu un act de…

— Nu a fost un accident, strigă Cassie la ei.

Vocea ei răsună în spaţiul dintre ei, precum un val al oceanului. Chiar acolo unde fusese intrarea în adăpostul îngrijitorului de far se afla pe jos un indiciu ars, în cenuşă. Era acelaşi simbol care apăruse pe fruntea lui Constance. Adam ajunse primul lângă ea.

— Simbolul vânătorilor, spuse el chiar în momentul în care ceilalţi se adunaseră în spatele lui.

Vedeau şi ei simbolul. Nu se putea să nu-l vadă.

— Sabatul a fost marcat, zise Cassie.

— Faye, este doar vina ta, strigă Nick. Pentru că ţi-a trebuit să faci magii!

Pentru prima dată, Adam era de acord cu Nick.

— Au dat de urma vrăjii de dragoste.

— Ţi-am spus eu! zise Melanie. Ţi-am spus că asta o să se întâmple!

— Ajunge! Ochii lui Faye aruncau fulgere. Ce vă face pe toţi să fiţi atât de siguri că a fost greşeala mea?

Îşi îndreptă unghiile roşii şi ascuţite către Diana.

— Eşti întotdeauna atât de atentă să nu sari direct la concluzii! Opreşte-te pentru o clipă, încetează să mai critici şi gândeşte-te cine ar fi putut cu adevărat să facă asta.

Apoi Faye îşi roti privirea împrejur ca să se uite la Cassie în timp ce continua să stea în faţa Dianei.

— Cred că Scarlett ar fi un suspect rezonabil, spuse ea. Mai ales că fix a doua zi, Cassie a adus-o aici.

Cassie rămase mută.

— Te-am văzut, îi spuse Faye.

— Nu încerca să dai vina pe mine! zise Cassie, dar nu reuşi să rostească mai mult de-atât.

Nu putea să nege.

Adam şi Diana se holbară la Cassie având pe chipurile lor aceeaşi expresie neîncrezătoare.

— E adevărat? o întrebă Adam. Ai adus-o pe Scarlett la far?

Cassie se uită în jos, la semnul oribil arzând pe pământ, cu acel W şerpuit şi hexagonul care arăta satanic. Asta nu era lucrarea lui Scarlett. Era sigură de asta.

— Cassie, cum ai putut să faci asta?

Diana nu-şi putea ţine în frâu exasperarea.

Cassie se uita implorator în ochii furioşi ai Dianei.

— Era cu mine când a trebuit să le aduc nişte ierburi lui Melanie şi Laurel, zise Cassie. Dar nu am lăsat-o să intre şi nu i-am spus nimic. Jur, nu are nicio legătură cu asta.

— La urma urmei, se presupune că nu trebuia să te vezi cu Scarlett, zise Melanie. Iar tu ai adus-o în spaţiul nostru sacru.

Faye se bucura din plin de baia de sânge iniţiată de ea. Cât de simplu fusese să distragă atenţia de la vraja de dragoste pe care o făcuse! Faye se adresă grupului:

— Ce a făcut Cassie este de neiertat, spuse ea maliţios. Ne-a trădat!

— Şi tu ne-ai trădat, zise Cassie. Şi cum ai fi aflat că am adus-o pe Scarlett la far, dacă nu m-ai fi spionat?

— Nu despre asta vorbim, interveni Diana. Sunt de acord cu Faye în această privinţă. S-o aduci pe Scarlett la far este o trădare! Iar acum trebuie să fim mai uniţi ca niciodată! Nu putem avea încredere în niciun străin, indiferent despre cine e vorba.

Cassie îşi pierdu şi dramul de autocontrol pe care-l mai avea.

Deci, dă-mi voie să fiu directă, spuse ea. Ideea ta de unire este să fii de partea lui Faye?

Adam replică în locul Dianei.

— Este pentru propria ta siguranță, Cassie. Scarlett nu este una dintre noi. Și sub nicio formă nu trebuie să se afle în apropierea vreunuia dintre locurile noastre de întâlnire.

— Poate că eu nu sunt de-a voastră, se trezi Cassie vorbind înainte de a se putea opri.

Asta fusese ultima picătură pentru Diana. Țipă așa cum Cassie nu și-o imaginase niciodată:

— Sigur că ești una dintre noi, Cassie! Ești mai importantă decât oricare dintre noi pentru Cercul ăsta. Nu crezi că ne dăm cu toții seama de acest lucru?

După care Diana se întoarse către Faye.

— Nici tu nu ești nevinovată! Cassie are dreptate, și tu ai trădat grupul. Max îți era inaccesibil, la fel este și magia ta!

— Altminteri ce? zise Faye.

Diana nici nu clipi.

— Altminteri îți vei pierde privilegiile de conducătoare a Cercului.

Trecură câteva secunde până când Adam întrerupse tăcerea mormântală.

— Sabatul a fost descoperit, zise el. Dar oare vânătorii ne știu cine suntem, personal?

— Bună întrebare, zise Melanie. Pe de altă parte, trebuie să găsim o cale să ne luptăm cu ei.

— Corect, spuse Diana. Vocea ei își recăpătase timbrul angelic. În seara asta, voiam să vă fac și vouă cunoscut ceva foarte important. Înaintea tuturor acestor surprize.

Se uită la Cassie, apoi la Faye, încruntându-se la fiecare dintre ele. Apoi căută în geantă și scoase de-acolo Cartea Umbrelor.

— Am descoperit o vrajă, spuse ea. O vrajă ca să-i distrugem pe vânătorii de vrăjitoare.

— Poftim? întrebă Adam, părând jignit de faptul că Diana păstrase secretă față de el această descoperire. De ce nu ne-ai spus mai curând?

— Nu eram sigură de faptul că este ceea ce cred eu că este, răspunse ea, apărându-se. Textul era mai ales în latină și era nevoie să fie tradus. Dar acum sunt sigură. De-asta am vrut să ne întâlnim în seara asta, ca să vă spun tuturor în același timp.

— Haideți să facem vraja chiar acum, propuse Melanie, părând

plină de speranţe pentru prima dată în ultimele zile.

Diana clătină din cap.

— Mai întâi trebuie să aflăm cu siguranţă care sunt vânătorii.

Nick aruncă o privire spre Chris şi Doug.

— Haideţi să-i facem vraja directorului. Suntem destul de siguri în ceea ce-l priveşte.

— Nu! fulgerară ochii verzi ai Dianei. Vraja nu va acţiona decât asupra unui vânător adevărat. Dacă o încercăm pe cineva care nu este, nu facem altceva decât să ne dăm în vileag că suntem vrăjitoare. Ca să nu mai spun că putem răni pe cineva nevinovat.

— Uau! Asta da veste mare! zise Faye. Avem o vrajă pe care nu o putem folosi.

— O vom folosi. Adam se uită pentru ultima dată la simbolul ars pe pământ. Când vor lovi din nou. De data asta, cred că putem anticipa ceea ce se va întâmpla.

— Şi ce se va întâmpla? întrebă Melanie. Dacă facem vraja, vânătorii vor muri?

Diana ezită.

— Mi-e puţin neclar. Traducerea a lăsat loc la o mulţime de interpretări, dar se pare că efectul vrăjii depinde de vânător.

— Aşadar, ar trebui să moară, spuse Melanie.

— Lasă-mă să mă uit un pic la asta.

Faye înşfăcă din mâinile Dianei Cartea Umbrelor şi scrută pagina. În timp ce ochii ei alergau pe pagina veche, păru că i se taie răsuflarea şi că are un recul de neîncredere în faţa cuvintelor respective.

— Asta nu-i o vrajă! spuse ea. E un blestem.

Diana privea în pământ.

— Da, zise ea. Tehnic vorbind, este un blestem.

Faye simţi deodată că-şi iese din fire.

— E la fel ca o vrajă de deviaţie, prin care de fapt întorci puterea vânătorilor împotriva lor înşişi, şi este invocată Hecate. Asta poate fi…

— …periculos! continuă Diana. O să ne folosim de asta doar în ultimă instanţă.

Burniţa şi, deşi era noapte, oamenii erau pe-afară. În acea seară, Scarlett o invitase pe Cassie la o plimbare. Desigur, Cassie o refuzase, dar şi-ar fi dorit să n-o facă. Exact de asta avea nevoie ca să-şi limpezească mintea – avea nevoie să se vadă cu alţi oameni, care nu

erau vrăjitoare. Se hotărî să meargă cu maşina în oraş. Deşi nu se putea alătura mulţimii de oameni care-şi vedeau de vieţile lor normale, ar fi putut cel puţin să-i privească din interiorul Volkswagen-ului său.

Dar de-abia ajunse pe Bridge Street, că ploaia uşoară se transformă într-una torenţială. Toţi cei care se aflau pe străzi se agitau să-şi găsească un adăpost – În restaurante, în magazine; unii se adăposteau sub tocuri de uşi şi în ganguri. Cassie era în siguranţă, uscată, în maşina ei, simţindu-se de parcă se afla într-un glob de sticlă cu zăpadă, pe care cineva îl scuturase, înecată de ploaia cutremurătoare care venea din toate părţile şi totuşi neatinsă de ea.

După care, brusc, nu se mai simţi în siguranţă. Inima prinse să-i bubuie în piept şi începu să transpire. Se simţea de parcă era urmărită, deşi nu vedea nicio maşină în urma ei. Continuă să verifice în oglinda retrovizoare, dar tot ce vedea erau întunecimea şi apa de pe lunetă. Totuşi, se hotărî să devieze pe un drum lateral, în speranţa că se va scutura de acest sentiment.

Cu o mişcare rapidă, întoarse volanul şi viră pe Dodge Street, un drum izolat, care ar fi dus-o înapoi pe autostradă. Cassie trebui să încetinească, să poată face toate manevrele necesare pe atâtea curbe, dar când apăsă pedala de frână, piciorul i se duse în gol până la podea.

Încercă iar şi iar, dar fără folos. Frânele nu-i funcţionau.

Simţi maşina de parcă ar fi accelerat – o maşinărie furioasă ducând-o în goană către moarte. Nu putea s-o oprească, iar să slăbească pedala de acceleraţie nu însemna prea mult. Speriată, ţinu bine de volan şi încercă să tragă pe marginea drumului, unde poate că iarba ar fi încetinit maşina suficient, astfel încât ea să poată sări din ea în siguranţă.

Dar iarba nu reuşi deloc să micşoreze viteza. Singura şansă a lui Cassie era să sară în timp ce maşina continua să înainteze rapid. Înspăimântată, prinse mânerul portierei şi împinse s-o deschidă. Dar înainte de a avea şansa să sară, maşina se ciocni de un stejar uriaş, cu scoarţa groasă.

Leşină pentru scurt timp, sau poate pentru mai mult timp. Când deschise ochii, constată că fusese aruncată din maşină prin parbriz. Îşi verifică mâinile şi picioarele să verifice dacă le mai putea mişca şi-şi cercetă faţa să vadă dacă avea sânge pe ea. Incredibil, era nevătămată.

Dar maşina era lovită rău. Uitându-se la ea prin ploaia întunecoasă, îi aminti de o doză de suc zdrobită, făcută armonică fără

probleme în acel copac. Era un miracol că scăpase cu viaţă.

Se ridică încet în picioare, continuând să facă inventarul a ceea ce se afla împrejurul ei, dându-şi seama că presimţirile-i rele dispăruseră. Indiferent ce fusese acea prezenţă sumbră care o urmărise, dispăruse, dar Cassie nu se putea scutura de senzaţia că asta nu fusese doar o întâmplare.

Izbucni în plâns. Era un miracol. Vraja de protecţie o salvase.

Cassie ura să facă asta, dar ştia că trebuia s-o facă. Îşi verifică trupul şi hainele, căutând vechiul şi îngrozitorul simbol. Asta-i amintea de perioadele în care se căuta de căpuşe după ce stătuse o zi întreagă în pădure, cu excepţia faptului că în cazul acesta consecinţele însemnau în final moartea. Era uşurată când nu găsi niciunul. Poate că fusese cât pe ce să fie ucisă în această seară, dar cel puţin nu fusese marcată.

Cu mâinile tremurându-i, Cassie îşi scoase telefonul mobil ca să sune după ajutor. Dar aici, într-un astfel de loc, nu avea semnal. Cassie intră şi mai mult în panică. Era părăsită acolo, o ţintă imobilă.

N-ar fi trebuit niciodată să iasă singură, fără să spună nimănui unde plecase. Era naivă dacă i se părea că vânătorii nu vor veni după ea cu prima ocazie. Nu avea cum să scape de ei.

Cassie nu se putea opri din tremurat în timp ce aştepta în ploaia torenţială, sperând că un străin va trece pe-acolo. Dar fiecare zgomot şi fiecare umbră o făceau pe rând să tresare şi se crispă când o maşină argintie încetini la semaforul din faţa ei. Dar Cassie recunoscu chipul din interior. Era Scarlett.

— Oh, Dumnezeule, eşti bine? Scarlett sări din maşină şi alergă spre Cassie, lăsând uşa deschisă. Eşti rănită?

— Sunt OK, spuse Cassie, răsuflând uşurată pentru că vedea o faţă cunoscută.

Scarlett o îmbrăţişă strâns, aproape la fel de stupefiată ca şi Cassie că maşina era atât de distrusă.

— Ai fi putut să mori, zise ea. Şi eşti udă până la piele.

Alergă la portbagajul maşinii şi se întoarse cu o enormă pătură de lână. O înfăşură în jurul lui Cassie şi-i frecă braţele până când i le încălzi.

Cassie era prea speriată de accident ca să se opună.

— Eşti OK, spuse Scarlett cu o voce la fel de reconfortantă ca şi pătura de lână groasă de pe umerii lui Cassie. Te duc acasă.

A doua zi la şcoală, toată lumea vorbea despre întâlnirea pe care Cassie o avusese recent cu moartea. Accidentul părea să-i fi sporit popularitatea într-un fel bolnăvicios şi nefiresc. Până şi Porţia Bainbridge îşi făcuse loc prin mulţime pe hol ca să arunce o privire la Cassie, care se afla lângă dulăpiorul ei. Îşi ridică năsucul spre Cassie şi-şi miji ochii reci, de culoarea arahidelor.

— Ce bine-mi pare că feţişoara ta drăguţă nu a avut de suferit când ai zburat prin parbriz! zise ea.

Lui Cassie îi trecu un gând prin minte: ar fi putut Porţia să-i slăbească frânele maşinii sau o făcuse unul dintre fraţii ei cu cap de elan?

Dar Porţia refuzase să se mai amestece în Cerc după ruptura finală cu acesta din toamna trecută. De-atunci, se distra cu un nou iubit şi cu greu părea să se mai gândească la altceva. Iar fraţii ei, Jordan şi Logan, erau amândoi la colegiu. Cassie ar fi aflat dacă s-ar fi întors pe insulă.

Chiar atunci, Sally Waltman veni alături de Cassie. Deşi cu un cap mai scundă decât Porţia, Sally tot stătea cu braţele ei subţiri încrucişate la piept, cu mândria unei persoane mai înalte, mai puternice.

— A trecut prin destule, Porţia, spuse Sally. După toate prin câte a trecut, nu are nevoie s-o hărţuieşti tu.

Porţia se încruntă.

— Nu uita de care parte eşti, Sally. Nu vrei să începi să fii confundată cu vreuna dintre ele, că ai putea să fii rănită.

— Las-o baltă! Sally o prinse cu putere pe Porţia de braţ şi o obligă să plece. Hai, o să întârziem! spuse ea, aruncându-i peste umăr lui Cassie o privire de scuze.

Sally ţinându-i piept Porţiei însemna foarte mult, având în vedere că ea fusese cândva una dintre duşmancele cele mai urâte ale Cercului. Dacă relaţiile grupului cu Sally puteau să ajungă atât de departe, atunci nu vedea de ce nu puteau să fie mai permisivi şi cu alţi străini bine intenţionaţi, cum ar fi Scarlett. Nu toţi erau la fel de josnici ca Porţia. De ce nu înţelegea Cercul acest lucru?

La prânz, grupul se adună la locul lor din pădure şi o supuseră pe Cassie la un interogatoriu, ca să afle detalii. Ea le spuse despre presentimentul rău pe care-l avusese chiar înainte de accident şi cum o lăsaseră frânele, dar unele lucruri le păstră doar pentru ea. Era

extenuată atât fizic, cât şi emoţional, şi nu putea face faţă reacţiei pe care ei ar fi avut-o dacă ea le-ar fi spus despre Scarlett, că apăruse imediat după tamponare.

— Dar există vreun indiciu despre cine anume erau vânătorii care ţi-au făcut asta? întrebă Diana.

— Nu, răspunse Cassie. Niciunul.

— Am văzut-o pe Porţia hărţuindu-te azi-dimineaţă când erai lângă dulăpior, strigă Nick. A fost în afara radarului nostru prea multă vreme, nu am încredere în ea.

Diana părea neîncrezătoare, dar zise:

— Nu strică să-i considerăm pe Porţia şi pe fraţii ei posibil suspecţi.

— Şi pe Sally Waltman, zise Suzan.

Diana clătină din cap.

— Sally a fost destul de sinceră cu noi. Dintre toţi străinii, cred că ea e cel mai puţin probabil să vrea să ne rănească.

— Băieţi, aţi fost derutaţi, zise Deborah. Vânătorii ăştia sunt puternici. Oricine ar fi ei, n-au mai fost în oraş până acum, altminteri am fi ştiut cine sunt.

Melanie era de acord.

— Simbolul acela vechi nu provine de la niciunul dintre vechii colegi de şcoală.

Adam se plimba înainte şi înapoi, aşa cum făcea ori de câte ori era nervos. Nu se mai calmase de când aflase de accident.

— Şi tot mi-aş dori să fi putut să mă suni, îi spuse el lui Cassie. Şi cum ai ajuns acasă?

Cassie ezită.

Era o întrebare simplă. Nu era nevoie de o pauză atât de lungă şi tot grupul îşi dădu seama de asta.

Adam pufni şi se întoarse acuzator spre Nick.

— Te-a chemat pe tine? Tu ai dus-o acasă cu maşina?

Nick părea buimăcit de acuzaţia lui Adam, dar abordă imediat aceeaşi atitudine agresivă ca a lui Adam.

— Nu, n-a făcut-o. Dar mi-aş fi dorit s-o facă, spuse el.

— Terminaţi, amândoi!

Cassie nu avea de ales. Trebuia să le spună adevărul.

— N-am sunat pe nimeni să vină să mă ia. Se opri, nedorind să continue. Cassie se uită în jos, la pantofi. Fugi, îşi zise ea. Pur şi simplu

fugi de acest moment îngrozitor. Dar nu avea încotro să fugă şi ştia asta. Aproape fără să i se audă glasul, zise: S-a întâmplat ca Scarlett să treacă pe-acolo în timp ce eram acolo, abandonată. Ea m-a dus acasă cu maşina.

Adam clătină din cap, plecând de lângă Nick, care şi el renunţase s-o mai facă pe grozavul. Diana se duse lângă un copac din apropiere, să se sprijine de el. Amuţiseră cu toţii, dar Faye îşi găsi cuvintele să le spună ceea ce întregul grup gândea.

— Oh, da, rosti ea. Scarlett tocmai se nimerise să treacă pe-acolo cu maşina şi să te găsească în acel loc necunoscut. Ce coincidenţă fericită!

Cassie o suportase cât îi stătuse în puteri. Ultima persoană căreia îi datora o explicaţie era Faye. Se îndreptă spre ea cu îndrăzneală.

— De ce m-ar fi ajutat, dacă ar fi fost cea care încerca să-mi facă rău?

— Eşti fraieră! zise Deborah, fără să-şi reţină o nuanţă de dezgust. Nu poate fi o coincidenţă!

— Nu e fraieră, spuse Diana. Cassie e doar oarbă. Vrea să vadă în Scarlett ce are ea cel mai bun.

— Exact. Ceea ce e de-a dreptul stupid! insistă Deborah.

— Nu, răspunse Cassie. Scarlett e nevinovată, jur!

Diana se încruntă la ea.

— Îmi pare rău, Cassie. Dar e prea suspect ca să se întâmple pur şi simplu ca Scarlett să ştie unde erai aseară, după accident. Asta pare să fie dovada pe care o căutam de-atâta vreme.

— E directorul! strigă Cassie. Simt asta până-n măduva oaselor.

Adam îi răspunse lui Cassie cu blândeţe şi cu precauţie.

— N-am reuşit să dăm de nimic suspect în ceea ce-l priveşte pe noul director. E curat, Cassie.

Nici măcar Adam nu se simţea de partea lui Cassie, de data asta.

Putea să-l implore, să-i implore pe toţi ceilalţi, toată după-amiaza, dar totul era inutil – erau cu toţii hotărâţi să n-o creadă. Cassie se întoarse către Nick, disperată, gândindu-se că dacă putea cineva s-o susţină, atunci el era acela. Dar Nick avea chipul împietrit, nedorindu-şi să se revolte împotriva acestei stări de fapt.

Faye ţâşni şi se aşeză în mijlocul lor.

— Eu zic să mergem după şcoală la docuri şi să vorbim cu

Scarlett.

— Ar trebui să aruncăm blestemul vânătorilor asupra ei, ţipă Deborah.

Diana se duse lângă Faye, îşi încrucişă braţele la piept şi încuviinţă din cap.

— Eu sunt de acord. Cine e de partea noastră?

O mulţime de mâini se ridicară.

— Dar trebuie să fie Cercul complet ca s-o putem face. Altfel, s-ar putea să nu fim destul de puternici. Diana o privi fix pe Cassie. Deci, suntem un Cerc complet sau nu suntem?

Cassie se întoarse către Adam. Ochii lui erau plini de dragoste şi dor, cerându-i imperios lui Cassie să aibă încredere în ei. Iar ea voia să aibă încredere în Adam, chiar voia.

— Cassie, spuse Nick. Dacă Scarlett nu e vânător, vraja nu va funcţiona în ceea ce o priveşte. Asta poate fi şansa ta de a-ţi dovedi că ai dreptate. Zâmbi cu blândeţe, arătând din cap către Diana şi Adam. Iar lor să le dovedeşti că greşesc.

— E-adevărat, îi spuse Melanie Dianei. Dacă aruncăm vraja asupra lui Scarlett, iar ea nu este vânător, atunci ea va şti ce suntem noi.

— Ştiu, spuse Diana cu încredere.

Cassie îşi ridică privirea spre Diana.

— Eşti aşa sigură, spuse ea, încât ai fi gata să expui Cercul în faţa unui străin care nu poate face rău şi care are bune intenţii.

— Sunt aşa de sigură.

Diana îi răspunse lui Cassie cu aceeaşi privire insistentă, fără mânie şi fără ură, dar cu o convingere deplină în ea.

— Atunci sunt alături de voi, zise Cassie cu glas de-abia auzit, aproape că vorbind doar pentru ea. Mergem azi, după şcoală, la docuri.

Grupul călători de-a lungul coastei pitoreşti a New Salem-ului până ajunseră la docuri, unde lucra Scarlett. Pe drum, Diana o luă deoparte pe Cassie şi-i mulţumi pentru că venise cu ei. Îi mai spuse că-i părea rău că acţionase împotriva dorinţelor lui Cassie, dar insistă că făcuse asta pentru siguranţa întregului grup.

Cassie se strădui să pară amabilă şi-i spuse că înţelegea. La ce-ar fi folosit să se contrazică acum cu Diana? În plus, cum spusese şi Nick, această întâlnire putea să dovedească încă o dată, pentru toată lumea, că Scarlett nu era altceva decât o fată obişnuită, care nu avea nicio

intenţie să facă rău Cercului. Apoi, Cassie va fi liberă să fie prietenă cu ea.

Trăgând pe furiş cu urechea la aparentul armistiţiu dintre Cassie şi Diana, Adam o luă pe Cassie de mână. Încă o ţinea astfel când Diana se adresă întregului grup.

— Este clar planul pentru toată lumea? întrebă ea.

Părul ei blond străluci în soare, iar stăpânirea ei de sine era aceea a unui conducător.

Ochii lui Deborah scânteiară de dorinţa confruntării.

— O ademenim şi o încercuim, după care aruncăm asupra ei vraja vânătorilor.

— Nu, o corectă Adam pe Deborah. O încercuim şi-i spunem cum stau lucrurile.

— Corect, zise Diana. Trebuie să încercăm să scoatem de la ea cât mai multe informaţii înainte de a arunca vraja. Se opri. Mai ales că nu suntem pe deplin siguri ce se va întâmpla după ce o vom face.

Cassie nu se putea gândi la partea aceasta. Singurul mod în care putea trece prin asta era să continue să creadă în Scarlett.

— Iat-o! Laurel arătă către ieşirea din Oyster Bar. Trebuie că e într-o pauză.

— Perfect! spuse Faye.

Se vedea clar cum sângele îi fierbea de nerăbdare. O luă înaintea grupului, deschizând calea.

Aproape imediat, Scarlett îi văzu venind.

Oricine altcineva, dacă era în toate minţile, s-ar fi speriat văzând grupul furios de doisprezece inşi apropiindu-se, dar Scarlett zâmbi larg şi începu să le facă semn cu mâna, scuturându-şi braţul subţire dintr-o parte într-alta de parcă voia să le atragă atenţia.

— Blufează, zise Faye în timp ce continuau să se apropie de ea. Nu vă lăsaţi păcăliţi.

Dar Faye nici măcar nu trebuia s-o mai spună. Niciunul dintre ei nu ezită şi nu slăbi pasul. Înainte ca Scarlett să apuce să spună „Bună!”, o încercuiseră cu toţii.

Într-un târziu, înţelese şi ea că se întâmpla ceva ciudat şi că era în bucluc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întorcându-se, învârtindu-se, încercând s-o localizeze pe Cassie printre cei din cercul pe care-l formau trupurile acelea care răsuflau greu în jurul ei.

Scena nu putea decurge mai liniştit. Stăteau lângă Oyster Bar, unde era pustiu, cu excepţia câtorva ajutoare de la bucătărie, care duceau gunoiul la tomberoane. Scarlett era încolţită. Nimeni nu ar fi auzit-o aici dacă ţipa.

Doar Cassie mai putea s-o salveze acum.

— Scarlett, zise ea. Avem nevoie să ne spui adevărul, altfel o să fii rănită. Prietenii mei cred că tu ai o legătură cu accidentul meu. Eu nu cred asta. Dar am nevoie să le demonstrezi că eşti nevinovată.

Ochii rotunzi şi întunecaţi ai lui Scarlett se înmuiară.

— Despre asta era vorba? Sigur că nu am nicio legătură cu asta.

— Dar cu farul? se auzi vocea fermă a Dianei.

— Ce-i cu asta? întrebă Scarlett.

— L-ai ars până-n temelii, strigă Faye.

— Ce-am făcut? începu Scarlett să-şi piardă calmul. De ce aş face una ca asta?

Instinctele ei de supravieţuire erau activate, iar Cassie ştia că momentul adevărului nu era departe.

Adam se uită la ea cu ochii mijiţi.

— Cu cine lucrezi?

— La Oyster Bar?

Scarlett tremura acum ca un pisoi la colţ de stradă gata să fie lovit.

— Răspunde la întrebare! zise Diana. Cu cine lucrezi?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Scarlett ţipă şi alergă spre Cassie, s-o ajute. Cercul se apropie de ea, blocându-i orice ieşire. Dar Faye văzu în faptul că Scarlett se îndrepta spre Cassie o ameninţare directă şi reacţionă rapid. Ridică mâinile şi strigă:

— Cu puterea pe care o are Cercul, o chem pe Hecate!

În acel moment, pentru Cassie timpul încetini. Putu să vadă şocul de pe faţa lui Scarlett şi furia din ochii lui Faye. O auzi pe Diana strigând: Nu, încă nu!

Dar Faye era de neoprit. Părea că luase proporţii uriaşe în clipa în care o invocase pe Hecate, de parcă întruchipa forma întunecatei zeiţe. Părea că ajunsese la doi metri înălţime, iar ochii ei de culoarea mierii se întunecară ca marmura. Aruncă prima parte a blestemului împotriva vânătorilor cu puterea unui tunet.

Îl blestem pe acest străvechi vânător care vrea să-mi facă rău,
Faptele rele să se întoarcă de trei ori mai puternice împotriva lui!

Faye întinse mâinile, iar cerul se înroşi deasupra ei, şerpuind violent ca fumul ieşind din horn. Ea îl luă sub control, îl roti şi îl modelă dintr-o singură mişcare circulară cu degetele ei fermecate, dându-i o formă de minge de foc. În timp ce o arunca dintr-o mână într-alta, Cercul intona cuvintele latine memorate anterior – cuvinte sumbre, cu greu inteligibile – până când Faye îndreptă mingea spre Scarlett, ca pe o piatră grea.

Dar Scarlett îi şocă pe toţi. Cu un gest rapid, prinse focul agitat în mâinile ei şi-l făcu să explodeze între palmele ei.

— Să nu se-mplinească! strigă ea vraja clasică de apărare.

În câteva secunde, Faye reveni la dimensiunile ei şi se prăbuşi la pământ. Gaura din cer se micşoră până când se închise, iar lumina zilei reveni la normal.

— De unde ştii vraja de apărare? întrebă Cassie.

Dar chiar în clipa în care rosti vorbele, îşi dădu seama că nu exista decât o explicaţie. Scarlett nu era vânător de vrăjitoare. Era chiar vrăjitoare, la fel ca ei.

Deborah şi Suzan alergară spre Faye ca să vadă dacă era OK. Încet, o ridicară în picioare, dar ea era ameţită şi se clătina.

Scarlett se întoarse spre Cassie. Ochii ei întunecaţi încă erau înflăcăraţi din pricina vrăjii.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în acest fel, spuse ea.

Adam înaintă, uluit.

— Eşti vrăjitoare?

Scarlett încuviinţă din cap şi se întoarse din nou către Cassie.

— Aş fi vrut să-ţi spun încă din clipa-n care ne-am văzut pentru prima oară.

— Şi de ce n-ai făcut-o? o întrebă Diana.

— Aşteptam momentul potrivit, răspunse Scarlett.

— Eşti vrăjitoare? întrebă Cassie, repetând vorbele lui Adam cu acelaşi ton uluit.

— Nu o vrăjitoare oarecare, zâmbi Scarlett timid. Suntem surori vitrege.

— Poftim? Lui Cassie i se tăie răsuflarea. Cum aşa?

— Avem acelaşi tată, zise ea. John cel Negru. Scarlett observă şocul de pe feţele tuturor.

— Am venit în acest oraş încercând să scap de vânătorii de vrăjitoare, adică exact ce faceţi voi acum. Dacă ne-am întoarce acasă,

am fi descoperite.

Se întoarse spre Diana, dându-şi seama, nu se ştie cum, că ea era conducătoarea Cercului.

— Vânătorii au ucis-o pe mama mea, spuse ea. Iar pe mine m-au marcat. Am venit aici ca să primesc protecţia Cercului.

— Deci ştiai despre noi, spuse Melanie.

— Da. Scarlett se întinse spre Cassie şi îi luă ambele mâini într-ale ei. Mama mea a crescut în acest oraş. Ştiam dintotdeauna că am o soră aici şi voiam s-o cunosc.

Asta era mai mult decât putea Cassie să suporte. Întreaga lume începu să se învârtească, iar ea se gândi că probabil visa, dar apoi Diana vorbi, făcând-o să tresară puternic din confuzia în care era.

— Deci Cassie a avut tot timpul dreptate, zise ea.

Diana îşi puse braţul ei subţire pe umărul lui Cassie, iar pe celălalt pe umărul lui Scarlett.

— Te rog să accepţi scuzele mele, zise ea. Scuzele noastre. Ar fi trebuit să avem mai multă încredere în tine.

— Le accept, spuse Scarlett zâmbind.

Dar vocea aspră a lui Faye întrerupse momentul sentimental. Aparent, îşi recâştigase forţele.

— De unde ştim că nu ne minţi, Scarlett? Ce dovadă ai în sprijinul afirmaţiilor tale?

Deborah răspunse în locul lui Scarlett, pentru întreg grupul.

— Când te-a lovit în spate, anulând blestemul – asta e o dovadă suficientă pentru mine, zise ea.

— Şi pentru mine, vorbi Suzan, râzând.

Faye mustăci.

— Mă refeream la faptul că eşti soră vitregă cu Cassie.

— Spune adevărul, interveni Cassie. Cred, în adâncul meu, că am ştiut asta tot timpul.

Diana se întoarse spre Faye.

— Cred că e timpul să avem încredere în Cassie în această privinţă. Evident, intuiţia ei nu a fost umbrită de nimic.

Îşi cerură pe rând scuze faţă de Scarlett. Până şi Melanie, care-şi dorise cu tărie să creadă că Scarlett fusese vânătorul vinovat de uciderea stră-mătuşii Constance, lăsă deoparte dorinţa ei de răzbunare şi dădu din cap.

— Te-am judecat greşit, zise ea. Îmi pare rău.

Era destul de greu, având în vedere că tocmai încercaseră s-o omoare, dar asta era tot ce puteau spune cu toţii.

Şi lui Cassie îi datorau scuze. Dar ea nu avea nevoie de scuzele nimănui – avusese dreptate! Ştia că se simţise legată de Scarlett, pur şi simplu ştia! Ce uşurare că adevărul ieşise în sfârşit la iveală!

Adam arăta la fel de uşurat ca şi ea. Se duse la Cassie şi-şi încolăci braţele în jurul ei.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine! spuse el.

— E-n regulă! spuse Cassie. Data viitoare, poţi să-ţi aduci aminte de asta.

Îl îmbrăţişă şi ea pe Adam, iar când făcu asta, îi prinse privirea lui Nick. Fusese singurul care rămăsese alături de ea atunci când toţi ceilalţi fuseseră siguri că Scarlett era un personaj negativ. Trebuia să-şi aducă aminte mai târziu să-i mulţumească, atunci când va exista un moment în care să fie singuri.

Cassie visase dintotdeauna să aibă o soră, să aibă pe cineva în care să aibă încredere şi cu care să împartă secretele, cineva care să-i rămână mereu alături, indiferent de situaţie. Cassie şi Diana îşi promiseseră una celeilalte să fie ca nişte surori – fiecare să fie pentru cealaltă sora pe care nu o avusese niciodată. Dar în ultima perioadă, lucrul ăsta nu se prea întâmplase sau, cel puţin, nu aşa cum crezuse ea că va fi. Dar acum avea aşa ceva, o soră adevărată. Ei bine, o soră vitregă, totuşi Scarlett era reală. Cassie nu mai era acum copilul singur la părinţi.

În acea noapte, Cassie o invită pe Scarlett să doarmă la ea acasă. Simţea nevoia să afle urgent tot ce putea despre ea. Nu s-o interogheze pe Scarlett cu privire la ce ştia despre tatăl lor şi despre vânătorii de vrăjitoare, deşi, desigur, şi astea erau lucruri importante, ci totul despre ea. Era destul timp ca Scarlett să-i spună tot ce ştia despre vânători şi despre Cerc. Dar seara asta trebuia să fie doar pentru ele. Meritau asta din plin.

Mama lui Cassie era plecată să-şi viziteze prietenii din Cape Cod, aşa încât fetele aveau casa întreagă doar pentru ele. Cassie era uşurată, pentru că încă nu ştia precis cum să abordeze acest subiect cu mama ei. Cum ar fi putut de fapt să-nceapă cineva o asemenea conversaţie?

— Mamă, dragostea vieţii tale, care s-a dovedit a fi răul întruchipat… Mai are un copil!

Mai ales când era vorba de o mamă ca a lui Cassie care,

întotdeauna, mai degrabă ascundea trecutul şi se prefăcea că nu fusese nimic. Mama ei ar fi băgat capul în nisip precum un struţ şi ar fi trăit aşa veşnic, dacă ar fi putut. Aflând că fiica ei avea o soră vitregă sau, şi mai rău, că soţul ei mai avea o fată cu o altă femeie ar fi fost mai mult decât ar fi putut ea suporta. Cassie o să aibă nevoie de multă muncă pregătitoare ca să-i dea mamei ei o asemenea veste şocantă.

Dar diseară puteau pur şi simplu să fie surori. Se simţi imediat foarte bine dispusă, de parcă ea şi Scarlett încercau să reconstituie copilăria pe care nu o putuseră împărtăşi deoarece cineva le furase această bucurie. În primele câteva ore, făcură toate pregătirile clasice dinainte de culcare. Comandară pizza pepperoni şi râseră cât se poate de tare. Îşi dădură una celeilalte cu ojă violet cu sidef şi mâncară în grabă îngheţată de ciocolată cu frişcă şi alune până le duru burta.

Apoi se schimbară amândouă în pijamale, iar Scarlett îi prinse părul la spate lui Cassie, în două cozi împletite. Cassie perie părul lung şi roşcat al lui Scarlett, neputându-se abţine să n-o întrebe:

— Dacă nu ţi-ai fi vopsit părul, ar fi avut aceeaşi culoare ca al meu?

— Da, zise Scarlett. Uită-te la sprâncenele noastre, au aceeaşi nuanţă de castaniu.

— Şi nasurile noastre au aceeaşi formă.

— Urăşti mazărea? îi puse Cassie această întrebare ridicolă.

— Da, dar cred că asta nu ţine de genetică.

— Nu-nţelegi! Cassie chicotea incontrolabil. Urăsc mazărea atât de tare, încât jur că asta e în ADN-ul meu.

Scarlett chicoti.

Să doarmă cu Scarlett nu se asemăna deloc cu felul în care dormise cu Diana. Diana se purta ca un adult serios. Rareori îşi dădea frâu liber suficient cât să fie nebună, însă nebuniile nu erau o problemă pentru Scarlett. Chiar dacă era vrăjitoare, nu se purta întotdeauna ca una. Şi chiar dacă trecuse printr-o tragedie insuportabilă şi suferise o pierdere, nu era cufundată în melancolie. În primul şi-n primul rând, Scarlett era o fată care voia să se distreze un pic, iar asta era o gură de aer proaspăt, de care Cassie avea nevoie.

Rămaseră treze până târziu în noapte, vorbind. Cealaltă parte a lumii devenea liniştită şi somnoroasă şi, în cele din urmă, tăcută, în timp ce Cassie şi Scarlett rămaseră treze, la poveşti. Şi, pe măsură ce orele treceau, conversaţia lor alunecă în ape adânci. Pe ton de

şuşoteală, Scarlett umplu multe goluri din ceea ce Cassie ştia despre istoria familiei.

— Am simţit întotdeauna că sunt diferită, spuse ea. Chiar dinainte de a şti că sunt vrăjitoare.

— Înţeleg ce vrei să spui, crede-mă! Cassie îşi strânse genunchii la piept. Nicăieri nu m-am simţit acasă. M-am simţit mereu ca o ciudată.

— Şi visele şi coşmarurile, spuse Scarlett.

Cassie încuviinţă din cap.

— Mai ales coşmarurile.

— Şi lucrurile ciudate care s-au întâmplat de câte ori m-am înfuriat. Scarlett ridică un pic vocea. Ce întorsături neaşteptate de situaţie!

Cassie încuviinţă din cap şi mai prompt. Similarităţile între ele erau stranii. Cassie voia să-i spună lui Scarlett despre întunericul pe care-l simţea uneori în ea. Nu doar despre sentimentele rele pe care i le activau anumiţi oameni, ca de exemplu noul director, ci de alte chestii obscure. Ceva adânc în ea – un lucru pe care-i era greu să-l recunoască faţă de sine însăşi – exista. Şi Scarlett se simţea la fel? Se temea că în sufletul ei sălăşluia o bucăţică sinistră din John cel Negru, infectând-o şi umbrind-o precum un cancer pulmonar? Dar înainte de a reuşi Cassie să-şi strunească îndrăzneala ca să-i pună o asemenea întrebare, chipul rotund al lui Scarlett deveni extrem de serios.

— Iar când am atins pentru prima dată hematitul… spuse ea. Am simţit în capul pieptului că…

— Ştiu! ţipă Cassie. Şi eu la fel!

E piatra mea de lucru, spuse Scarlett.

— Şi a mea, zise Cassie.

Scarlett zâmbi în cunoştinţă de cauză, de parcă şi ea bănuise asta.

— Se întâmplă cu adevărat rar, ştii. Să ai hematitul ca piatră de lucru.

Cassie se întoarse într-o parte pentru o secundă, simţindu-se ruşinată. Era nevoită să-şi amintească ei înseşi că nu trebuia să se simtă stânjenită de legătura ei cu John cel Negru, cel puţin nu faţă de Scarlett.

Scarlett se uită la ea cu răbdare.

— E OK, spuse ea. Ştiu că e o grămadă de digerat.

Simte şi ea, se gândi Cassie. Scarlett înţelegea chinul lui Cassie legat de cel mai adânc secret al său. Scarlett îndura aceeaşi întunecime copleşitoare în stare latentă înăuntrul ei.

Între ele se instală liniştea, iar Cassie ştia că asta era şansa ei să-i pună întrebări despre tatăl lor.

— Din cauza lui, spuse ea. Hematitul acela a funcţionat pentru amândouă. Corect?

Scarlett încuviinţă.

— Aş zice că ăsta e motivul cel mai probabil.

— L-ai cunoscut? o întrebă Cassie, nefiind nevoie să rostească numele tatălui lor.

Scarlett clătină din cap.

— Nu. Dar mama mea mi-a povestit despre el. A ta nu ţi-a povestit?

Cassie se îmbujoră, ruşinată de neajunsurile mamei ei.

— Nu prea.

— Mamele noastre au fost prietene bune până când au crescut, zise Scarlett. Ştiai asta?

Cassie căută în memorie, poate-şi amintea vreo poveste spusă de mama ei despre vechile ei prietene, dar nu găsi nimic.

— Nu, spuse ea dezamăgită. Nu ştiu prea multe despre trecutul mamei mele.

— Ei bine, mamele noastre au fost prietene foarte bune, spuse Scarlett ca pe un fapt oarecare. Până când a intervenit între ele John cel Negru. Mama ta l-a furat de la mama mea. De-asta mama mea a părăsit oraşul.

— N-aveam nicio idee. Lui Cassie îi tresări un pic inima din pricina acestui nou tablou al mamei ei, dar şi pentru că se gândi brusc la Diana şi Nick, la ea şi Adam, la faptul că ea intervenise între ei toţi. Oare lucrurile vor fi mereu la fel între ei sau erau legaţi de aceeaşi soartă?

Scarlett observă că dispoziţia lui Cassie se schimbă.

— Te-am supărat? întrebă ea. Poate că ţi-am spus prea multe, prea curând.

— Nu, nu fi prostuţă. Cassie se forţă să se relaxeze, să-i scoată pentru moment din mintea ei pe Adam şi pe ceilalţi. Vreau să ştiu totul. Nu te abţine cu nimic, te rog.

Scarlett se îmbufnă şi se uită sceptică la Cassie.

— Avem toată viaţa înainte ca să ne punem la curent una pe alta, ştii. Nu trebuie să facem totul într-o noapte.

Era un gând uluitor de liniştitor. Toată viaţa înainte. Puteau să se întoarcă la hohotele de râs şi pierderea de vreme şi să lase pentru a doua zi lucrurile serioase. Dar Cassie aşteptase de prea mult timp ocazia asta, ca s-o mai amâne. Avea nevoie să ştie adevărul despre tot.

— Te rog, spune-mi mai multe, zise ea. Pot să suport.

— Bine, atunci. Scarlett o luă de mână pe Cassie şi i-o strânse, iar când făcu asta, Cassie se uită în jos, la degetele lor împletite. I se părea că aproape vede o legătură înfăşurată în jurul mâinilor lor, conectându-le. Exact ca legătura dintre Adam şi mine, se gândi Cassie. Ea şi cu Scarlett erau legate. Aşa le era sortit. Asta explica tot ce simţea ea în privinţa lui Scarlett din momentul în care o văzuse, explica de ce fusese aşa de hotărâtă să se împotrivească Cercului ca s-o apere, s-o protejeze.

Dacă vedea şi Scarlett legătura, nu vorbi despre ea. Vorbi despre lucruri obişnuite, în timp ce îi mângâia mâinile lui Cassie.

— N-o să uit niciodată ziua în care mama mi-a spus că am o soră, zise Scarlett. S-a schimbat totul pentru mine. Ştiam că într-o zi te voi găsi. Şi vezi? Am avut dreptate.

Aşteptă un moment ca să desluşească expresia de pe faţa lui Cassie, după care adăugă:

— Nu pricep de ce mama ta nu ţi-a vorbit niciodată despre asta.

Cassie se simţi deodată propulsată la un alt nivel de conştientizare. Îşi retrase mâna.

— Stai puţin! Mama mea ştie de tine?

— Sigur că ştie. Vocea lui Scarlett părea să aibă o nuanţă de jignire. Încă erau cu toţii în New Salem când am fost eu născută.

Cassie se gândi la conversaţia pe care o avusese recent cu mama ei. Cum o privise adânc în ochi şi jurase că-i spusese lui Cassie tot adevărul despre tatăl ei. Îmi plăcea că eram a lui, iar el era al meu, spusese ea, dar fusese o minciună. Mama ei ştia că el era cu altcineva.

— Cum de-a putut mama să nu-mi spună că am o soră? zise Cassie tare.

Ăsta era un alt lucru care le despărţea, pe ea şi pe mama ei, iar în acel moment, părea insurmontabil. Întreaga ei copilărie şi adolescenţă fuseseră ascunse în minciuni – adevărul ăsta ieşise la iveală când se mutaseră în New Salem, iar Cassie aflase că era

vrăjitoare. Dar ea începuse să se-mpace cu acest gând al secretelor ţinute de mama ei în speranţa că o proteja pe ea. Acum Cassie afla că până şi cele mai recente discuţii ale lor fuseseră otrăvite e decepţii. Până şi în clipa prezentă, mama ei încă o minţea. Cassie nu se simţise niciodată mai străină de ea decât se simţea acum.

— Ar fi trebuit să-ţi spună, insistă Scarlett. Mă întreb ce altceva îţi mai ascunde.

Cassie îşi dădu seama că Scarlett avea perfectă dreptate. Dacă mama ei putuse s-o mintă despre faptul că mai avea o soră, atunci putea s-o mintă în legătură cu orice. Şi dacă tot continua să aibă secrete, atunci şi Cassie va face asta. Se hotărî pe loc să nu-i spună nimic mamei ei despre faptul că o cunoscuse pe Scarlett. Mama ei nu merita din partea lui Cassie să fie sinceră. Nu-şi câştigase acest merit.

Din fericire, acum Cassie avea o soră şi totul va fi diferit. Totul va fi mai bine. Dacă trebuia să fie doar ele două împotriva întregii lumii, atunci aşa să fie! Ele vor fi inseparabile – acesta era singurul lucru de care Cassie era acum sigură.

— Scarlett, spuse ea, simţindu-şi inima inundată de dragoste şi afecţiune. Acum, că eşti aici, în sfârşit mă simt de parcă sunt acasă.

— Şi eu la fel, scânteiară ochii întunecoşi ai lui Scarlett. Niciodată nu am fost mai sigură de ceva, zise ea. Acesta este locul căruia-i aparţin.

Vrei o latte sau un cappuccino? întrebă Adam din capătul cozii la cafea, la tejgheaua magazinului.

— Surprinde-mă! spuse Cassie, după care se uită la vânzător, preluând comanda şi numărând banii.

Pentru un moment, Cassie se prefăcu că nu-l cunoaşte, imaginându-şi că era un străin pe care-l vedea pentru prima oară. Îi remarcă tăietura maxilarului şi umerii laţi, buclele castaniu-roşietice. Da, îşi spuse ea în gând. Va fi din nou dragoste la prima vedere.

Între Cassie şi Adam, lucrurile se întorseseră la punctul de plecare. Asta se-ntâmplase în ultimele câteva zile de la confruntarea cu Scarlett la docuri, care fuseseră romantice şi entuziasmante, exact ca primele zile ale relaţiei lor. Când el o sărută, ea tremură cu aceeaşi plăcere şi emoţie, căci îl iubea complet, cu întregul ei trup şi suflet – şi ştia că şi el se simţea la fel.

De când ieşise la lumină adevărul despre Scarlett, Adam redevenise Adam, iar Cassie redevenise Cassie, dar era mai fericită şi

mai încrezătoare.

Adam se întoarse la masa lor şi puse jos un mocaccino cu gheaţă şi frişcă şi un fursec uriaş cu ciocolată.

— Ai zis să te surprind, zise el.

— Încerci să mă-ndulceşti!

— Aşa-mi place de tine cel mai mult.

El luă frişcă pe deget ca s-o guste.

Cassie aruncă o privire spre uşă, dar fata care intră nu era Scarlett.

Adam râse.

— Nu a întârziat decât un minut, calmează-te!

— Ştiu.

Cassie rupse fursecul şi băgă o bucată în gură, în timp ce Adam mai gustă o dată frişca. Ea privi în altă parte, nedorind ca el s-o prindă uitându-se la el cum îşi lingea degetele.

— Să-ţi dau şi mocaccino-ul meu? îl întrebă ea.

Adam se înroşi, împingând băutura mai aproape de

Cassie, ca lui să nu-i mai fie la îndemână. Apoi se şterse la gură cu un şervеţel şi încercă să fie serios.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! spuse el. Scarlett e de-a dreptul uimitoare. Îmi dau seama perfect cât de legate sunteţi voi două.

— Am încercat să-ţi spun, zise Cassie.

— Ştiu. Şi n-am fost niciodată mai fericit să recunosc că m-am înşelat.

— Ei bine, poţi să-i spui asta direct lui Scarlett, dacă vine vreodată pe-aici, zise Cassie şi aruncă din nou o privire spre uşă, după care luă o gură din băutura ei. Încep să-mi fac griji că n-a apărut încă. O să-i dau un telefon.

Dar Scarlett nu răspunse la telefon, iar Cassie începu să-şi facă griji şi mai mari.

— Am presimţiri rele, spuse ea.

Ştia că dacă formula astfel, Adam o s-o ia în serios.

— Atunci poate că ar trebui să mergem la hotel să vedem dacă e acolo.

Fără să mai piardă timpul, Adam se ridică în picioare.

Exact asta voia şi Cassie să-i sugereze. Uneori, intuiţia lui îi plăcea cel mai mult lui Cassie la el.

Hotelul la care stătea Scarlett era o clădire în stil georgian, chiar lângă piaţa vechii primării. Era una dintre cele mai vechi clădiri B & B din New Salem, iar Cassie îl cunoştea din vedere pe proprietarul şi administratorul ei. Se obişnuise să-l vadă plimbându-şi cei trei pomeranieni prin oraş. De câteva ori, ea se aplecase să mângâie câinii, dar nu făcuse niciodată prea multă conversaţie cu acel bătrân. El răspunse la uşă când ei sosiră, câinii lătrând şi sărind la picioarele lui.

Cassie se prezentă, apoi îl prezentă şi pe Adam, în timp ce bărbatul le ordona câinilor să tacă. Odată intraţi, ea se bâlbâi un pic înainte de a spune:

— Scuze că vă deranjăm, dar sora mea, Scarlett, e cazată aici. Ne întrebam dacă acum e aici.

Era prima dată când Cassie rostea aceste cuvinte: sora mea. Se simţi fericită să le rostească, dar se simţi şi ciudat, de parc-ar fi spus o minciună.

Bărbatul confirmă din cap şi se scărpină în barba-i argintie.

— Da, da, Scarlett cea cu părul sălbatic, zise el.

— Deci e aici?

Cassie se simţi uşurată pe moment.

— Nu, replică el. N-a mai venit de ieri.

Adam observă panica din ochii lui Cassie şi insistă să afle mai multe informaţii.

— Sunteţi sigur? N-a venit deloc aseară, nici măcar să doarmă?

— Nu, n-a venit, răspunse bărbatul, îndreptându-şi spatele. Dar asta chiar nu e treaba voastră. Orice fată are dreptul la intimitate. Îşi plimba privirea între Adam şi Cassie, după care ridică din sprâncenele lui albe. Îmi pare rău, dar trebuie să vă rog să plecaţi. Nu pot da informaţii despre un client al hotelului meu unor străini, fie ei copii sau nu.

— Desigur, spuse Adam. Înţelegem. Mulţumim pentru ajutor.

Lăsară un număr de telefon ca să fie contactaţi în cazul în care se întorcea Scarlett sau dacă afla ceva, indiferent ce, despre locul în care se afla ea.

Când reveniră în maşină, Cassie se întoarse spre el.

— Acum chiar că-s îngrijorată de moarte. Ce trebuie să facem?

Adam se concentră la şofat.

— Cred că trebuie să-i mai dăm un pic de timp, zise el calm. Nu ştim că ar avea vreun necaz. Pur şi simplu poate să fi ieşit pe undeva.

— Pe undeva? Cassie era exasperată. Dacă doar ar fi ieşit pe undeva, atunci ar fi apărut la cafenea atunci când trebuia s-o facă sau măcar ar fi răspuns la telefon.

— Cassie! Adam îşi alese vorbele cu atenţie. Încearcă să-ţi aduci aminte că noi nu ştim prea multe despre Scarlett. Poate că a plecat să-şi viziteze nişte prieteni şi a uitat să te sune.

— Deci tu crezi că pur şi simplu a ratat întâlnirea cu sora ei?

— Nu asta am spus.

— Crezi că nu e altceva decât o ciudată, spuse Cassie. Iar asta doar pentru faptul că nu este la fel de deschisă ca voi ceilalţi.

— Voi? Adam strânse şi mai tare volanul şi opri maşina la un stop. Vrei să spui noi, Cercul? De ce ţii să te separi de noi? Nu înţeleg, Cassie.

Cassie era prea copleşită de sentimente ca să le poată înţelege sensul. Dar iată-i din nou certându-se aşa cum o mai făcuseră. O obosea încercarea lui Adam de a o determina mereu să-şi treacă prin filtrul raţiunii adevăratele sentimente.

— Nu mă separ, zise ea. Dar nu pricep ce-ţi trebuie mai mult ca s-o accepţi pe Scarlett. Este sora mea, Adam.

— Ştiu, spuse el, reluând drumul pe Crowhaven Road spre casa lui Cassie. Nu vreau să insinuez nimic sugerându-ţi că s-ar putea să fi dat de vreun bucluc. Vezi cât de repede ai ajuns la concluzia asta?

Cassie nu voia să recunoască, dar vedea şi ea asta. Tăcu până ajunseră acasă.

— Cred că sunt pur şi simplu prea copleşită, zise ea în cele din urmă.

— Hai să lăsăm să mai treacă şi noaptea asta, zise Adam. Dacă tot nu avem vreo veste de la ea, îţi promit că o să strâng grupul şi dimineaţă o s-o căutăm.

— OK.

Cassie se apropie de Adam şi-l sărută pe obraz, dar nu-l invită în casă.

În acea seară, Cassie avu un vis. Era pe o plajă şi se bronza sub soarele verii, în timp ce asculta oceanul şi pescăruşii, pentru ca în clipa următoare să audă un ţipăt. Era un ţipăt de ajutor care-ţi îngheţa sângele-n vine, mai ceva decât ţipătul lui Melanie din seara în care Constance fusese ucisă la festival. În vis, Cassie deschise ochii şi descoperi că nu se mai afla pe nicio plajă însorită, ci pe un câmp sau pe

o pajişte, şi era seară. Cerul devenise sumbru, la fel ca o apă murdară.

Ţipătul de ajutor se auzea şi mai tare. Cassie credea că venea de la o casă întunecată aflată în depărtare. Fără dubiu, era vocea lui Scarlett, dar Cassie nu putea ajunge la ea. De fapt, nu se putea mişca deloc.

Scarlett! striga Cassie în vis. Te aud!

Totul era aşa de aievea, încât Cassie era sigură că se petrecea în realitate.

Legătura dintre noi două funcţionează, replică Scarlett uşurată, dar încă înfricoşată.

Unde eşti? o întrebă Cassie.

Nu ştiu! Vânătorii mă ţin captivă. Mă torturează, îmi cercetează puterile. Te rog ajută-mă!

Încearcă să-ţi păstrezi calmul, îi spuse Cassie. Gândeşte-te bine, există vreun indiciu privind locul în care te afli?

Ajută-mă, Cassie. Te rog grăbeşte-te. Cred că în curând mă vor ucide.

Nu! Cassie o pierdea. Legătura era tot mai slabă. Scarlett, mă mai auzi? îţi promit că o să te găsim, într-un fel sau altul. Scarlett! Hei! Aşteaptă! O să te salvăm!

În patul ei, Cassie se ridică în capul oaselor, uluită. Acum era perfect trează, în dormitor, singură. Mobila de mahon parcă se holba la ea. O putea auzi pe mama ei respirând şuierător în camera ei aflată mai jos pe hol. Totul era aşa cum trebuia să fie.

Era ora trei dimineaţa. Adam îi spusese să-i mai acorde o noapte. Dar dacă Scarlett nu mai avea timp până-n zori? Trebuia să-l sune.

Tremurând, formă numărul lui Adam, iar în momentul în care acesta îi răspunse, ea zise:

— Scarlett a fost răpită.

Adam mormăia şi era confuz.

— Poftim?

— Am visat-o. Dar nu era chiar un vis. A venit la mine, Adam. Am comunicat cu ea.

— Eşti sigură?

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Vânătorii sunt de vină! Au răpit-o!

— OK. Adam îşi drese glasul. O să-i sun şi pe ceilalţi. Unde ne

întâlnim?

— În spatele casei mele, pe faleză. Aşa nu riscăm s-o trezim pe mama.

— S-a făcut! O să fiu acolo.

— Adam, încă ceva! Cassie nu putea exprima uşor în cuvinte recunoştinţa că el îi era alături într-un moment ca acesta. Te iubesc!

Aproape că-l putea auzi zâmbind.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse el.

Faye, Deborah şi Suzan sosiră ultimele pe faleză. Se îndreptară clătinându-se către ceilalţi, privind confuz, dezordonate şi îmbrăcate prea subţire pentru frigul de dinaintea zorilor.

— Ieşiseră să se distreze, spuse Adam când le văzu venind. Se pare că încă o fac.

— Aşadar, care era marea urgenţă? zise Faye mult prea tare. Sper că e ceva important. Aveţi idee cât e ceasul?

— Ce-i cu tine? o întrebă Melanie.

Faye râse şi o bătu pe Melanie pe umăr.

— Tu şi Laurel nu sunteţi singurele interesate de plantele medicinale. Scoase o pipetă din buzunar. Vrei să guşti? E natural.

Melanie se crispă.

— Nu e momentul potrivit pentru asta, comentă ea. Vânătorii au răpit-o pe Scarlett.

Faye puse pipeta la loc în buzunar.

— În cazul ăsta, da, şi eu cred că nu e momentul potrivit pentru asta.

Cassie le ignoră pe Faye, Deborah şi Suzan şi li se adresă doar celorlalţi, care erau capabili să fie atenţi la ea.

— Scarlett nu ştie unde se află, spuse Cassie. Dar e îngrozită că ei o vor ucide.

Continuă, povestind visul cu detalii grăitoare, cum vânătorii o ţineau captivă pe Scarlett, o torturau şi îi cercetau puterile şi cum ea o implorase pe Cassie să vină s-o salveze.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Adam uitându-se la Diana, dar cea care îi răspunse era Cassie.

— Trebuie să aflăm unde o ţin vânătorii, spuse ea. Putem folosi vraja de localizare pe care am învăţat-o de la Constance.

— Da! zise Faye, uitându-se fix la lună de parcă ar fi vorbit cu ea. Ne întoarcem la magie!

— Nu aşa de repede! zise Diana, cu buzele crispate. Trebuie să mânuim asta cu mare atenţie.

— Spărgătoare de chef! zise Faye.

— Ce am făcut la docuri a fost o excepţie! rosti Diana cu fermitate. Să folosim magia încă înseamnă să ne supunem riscurilor. Dacă asta este o şmecherie ca să-i ajutăm pe vânători să descopere cine suntem?

— Nu-mi pasă de asta, se repezi Cassie fără să-şi dea seama.

Toată lumea întoarse capul spre ea, uluiţi cu toţii de ieşirea ei.

— Sora mea e în pericol, continuă Cassie, refuzând să se calmeze. Merită riscul!

Deborah întrerupse prima tăcerea, izbucnind în râs.

— Nu tu hotărăşti, prinţeso.

Cassie simţea o nevoie imperioasă să ţipe, dar se abţinu şi spuse pur şi simplu:

— Fiind una dintre conducătoarele grupului, parţial hotărăsc şi eu.

— De când chestia asta? strigă Faye. Nu poţi să pui interesele tale meschine înaintea intereselor Cercului.

— Astea nu pot fi numite interese meschine, Faye, zise Cassie. Scarlett e torturată. Probabil că o vor omorî în curând.

— Şi ţi-ar conveni să fim cu toţii ucişi încercând s-o salvăm! Faye o ignoră pe Cassie întorcându-i spatele, aruncându-şi pletele negre în direcţia ei. Nu eşti decât o egoistă!

— Cine vorbea despre egoism! îi dădu Cassie replica. Cine e mai egoist decât tine?

— OK. Ajunge! ridică Diana glasul ei limpede şi puternic, restabilind ordinea.

Adam îşi puse o mână pe spatele lui Cassie ca s-o calmeze.

— Trebuie să existe o cale să aruncăm vraja de localizare fără ca vânătorii să ne dea de urmă.

Toată lumea tăcu, gândindu-se, dar Cassie nu pricepea de ce avea loc această deliberare. O copleşea o fierbinţeală, dar nu din afară – pe faleză era încă răcoare şi adia briza –, ci din adâncurile ei, unde fierbea mânia.

Nu există altă cale, îşi spunea în gând. Trebuia s-o găsească pe Scarlett pe cont propriu.

Apoi Adam se ridică din locul în care se aşezase.

— O putem face într-un loc aglomerat, spuse el.

Nu-i răspunse nimeni, dar Adam avea o expresie de

Încântare pe chip şi respira precipitat.

— N-aţi priceput? spuse el. Dacă o facem în mulţime, vânătorii vor avea nevoie de mult timp ca să desluşească sursa magiei.

— Prietene, e o idee minunată! zise Chris, bătând palma cu Adam.

Melanie deschise larg ochii ei cenuşii.

— Chiar c-ar merge perfect! O putem face în timpul unui eveniment de la şcoală.

— Printre susţinătorii fotbaliştilor, strigă Laurel. Azi, după ore, la concursul dintre echipe.

Cassie se aruncă în braţele lui Adam şi-l strânse tare.

— De-asta te iubesc, spuse ea. Ai întotdeauna cele mai bune idei!

Ochii de un albastru senin ai lui Adam radiau de încântare.

— De-asta? începu să râdă, apoi spuse: OK, deci avem un plan. Facem vraja de localizare în după-amiaza asta.

— Ar trebui să supunem la vot, zise Diana deodată.

Faye mustăci.

— Iar strici momentul, D!

— E doar o modalitate onestă ca fiecare să-şi exprime părerea în legătură cu asta, insistă Diana. Plus că trebuie să nu uităm că localizarea lui Scarlett este doar o parte din treabă. Tăcu şi se uită la Cassie. Şi ar trebui să votăm ce decidem să facem în continuare.

Cassie izbucni, incapabilă să se abţină.

— Nu înţelegi că o s-o ucidă? Ea e familia mea. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Diana deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Îi cercetă ochii lui Cassie de parcă ar fi căutat ceva în ei, ceva ce pierduse.

Furia lui Cassie nu era îndreptată doar către Diana, dar se putea foarte bine să fie şi aşa. Aproape că-i ţipase în faţă. Era un comportament intolerabil, dar felul în care Cassie vedea lucrurile… nu era timp pentru analize la rece şi strategii meticuloase. Nu când viaţa lui Scarlett era în pericol.

Diana se uită la Cassie încă un moment, confuză şi mută, după care se îndepărtă.

— Ne pripim! spuse ea. Nu avem nicio garanţie că măcar vraja

de localizare va funcţiona.

Adam se duse lângă Cassie şi o cuprinse de mijloc.

— Dar o să încercăm. Suntem cu toţii de acord?

Toţi dădură aprobator din cap.

Adam era aşa de bun cu ea, plus că întreg grupul îşi dorea să încerce vraja, dar asta încă nu era suficient ca s-o consoleze pe Cassie. Tot acest vot şi aceste planuri însemnau prea multă pierdere de timp. În ritmul ăsta, nu aveau să ajungă la timp la Scarlett.

Cassie se duse acasă la prânz ca să se uite pe notiţele ei privind vraja de localizare pe care o învăţaseră de la Constance. Cum nu făcuseră niciodată această vrajă, detaliile despre cum funcţiona erau neclare în mintea ei. Notiţele sale se întindeau pe câteva pagini, dar, din câte îşi putea da seama Cassie, vraja era menită să localizeze obiectele pierdute. Nu scrisese nicăieri că putea fi folosită şi la localizarea unei persoane.

Chiar în acel moment, cineva ciocăni la uşa din faţă a casei sale. Era Adam; ar fi trebuit ca ea să ştie.

— Mi-am imaginat c-o să te găsesc aici, spuse el, urmând-o pe Cassie în dormitorul ei.

— Nu aveam de gând să evit Cercul. Voiam doar să fac un pic de cercetare.

— Ştiu. Azi ai trecut oricum printr-o situaţie dificilă – toată lumea s-a dus acasă să strângă materialele pentru vrajă.

Se prăbuşi pe patul lui Cassie, cerându-i să stea şi ea alături.

Adam chiar credea că era momentul potrivit pentru săruturi? Cassie se aşeză lângă el, cu notiţele între ei.

— Oare chiar va funcţiona o asemenea vrajă de localizare asupra unei persoane? întrebă ea. Nu mi-am dat seama că de fapt era o vrajă ca să ne găsim cheile de la maşină, pe care le rătăciserăm.

Adam luă notiţele din mâinile lui Cassie şi le puse pe noptieră.

— E posibil să nu meargă, zise el. Dar e posibil să meargă. Vrăjile astea pot fi folosite să găseşti oameni dispăruţi doar dacă acei oameni vor să fie găsiţi.

Cassie simţi că umerii îi tresară uşor. Nu se punea problema că Scarlett nu voia să fie găsită.

— Dar dacă vânătorii sunt cei care nu vor ca Scarlett să fie găsită? întrebă ea.

Adam se încruntă, solidar cu Cassie.

— Asta ar putea să fie o problemă. Dar presupunerea mea este că vânătorii vor ca ea să fie găsită, deoarece vor ca noi să mergem după ea. Apoi, ochii i se umplură de remuşcare. Ăsta e un motiv pentru care o vor lăsa în viaţă pe Scarlett, Cassie. Altminteri, ar fi ucis-o pe loc. O s-o găsim. Îţi promit!

Cassie ştia că Adam avea dreptate. Îl sărută uşor pe obraz.

— Nu ştiu cum aş fi trecut prin toate astea fără tine.

— Din fericire, nu e nevoie, zise el în timp ce-i mai cerea un sărut.

Pentru o singură clipă, lumea păru din nou în regulă.

În acea după-amiază, după şcoală, Cercul se adună printre susţinătorii fotbaliştilor chiar înainte ca finalele concursului să înceapă. Dar Faye nu se zărea pe nicăieri. Cercetând mulţimea în căutarea ei, Cassie şi Laurel nu fură deloc surprinse să constate că nu era singură.

Faye şi Max erau înconjuraţi de galerie, dar ei nu observaseră. Max o săruta pe gât în timp ce Faye îşi plimba degetele pe spatele lui, trăgându-l de jeanşi ca un animal înfometat.

— Atâta deranj ca să-i vină de hac lui Max! zise Laurel. Dar presupun că odată ce trece efectul vrăjii, o să treacă şi dragostea.

Cassie o aprobă dând din cap.

— Dar Faye nu e sub efectul vrăjii, aşa că ce scuză are?

— E Faye pur şi simplu, răspunse Laurel.

Cassie o observă pe Porţia venind spre ele, sau mai degrabă mărşăluind spre ele; purta o bluză cu guler înalt care avea aceeaşi nuanţă cu părul ei de culoarea paielor.

— N-ai vrea să-i spui dezgustătoarei tale prietene să-şi închirieze o cameră? strigă Porţia. Aici e un concurs, nu un film interzis copiilor.

Laurel chicoti.

— Porţia are dreptate. Cred că i-ar speria pe copii.

Se întoarse spre Cassie.

— Vrei să-i uzi cu nişte apă rece sau s-o fac eu?

Porţia zâmbi vag.

— Mulţumesc, Laurel. Am ştiut dintotdeauna că eşti cea mai raţională persoană din mica voastră clică. Apoi, Porţia se uită la Cassie şi spuse: Deşi ştacheta e destul de jos.

— O să am eu grijă de asta, spuse Cassie, pornind deja.

Era o scuză ca să scape de Porţia.

Laurel şi Porţia continuară să stea de vorbă câteva minute, în timp ce Cassie făcu tot ce se putea ca să-i despartă pe Faye şi Max.

— Nu, scânci Max. De ce o iei de lângă mine?

Tot aerul lui distant dispăruse.

— Spune-i la revedere, Max, insistă Cassie. Acum, Faye trebuie să plece.

Faye se luptă să-l mai atingă o dată înainte de a fi smulsă de lângă el. Îşi trecu degetele peste chipul lui fin.

— Să fii cuminte şi să stai aici, spuse ea. Iar mai târziu, o să te răsplătesc.

Trăsăturile ferme ale lui Max se îmblânziră de încântare.

— Promiţi? o întrebă el.

Faye îi aruncă un sărut drept răspuns, în timp ce Cassie o târa printre suporteri.

Când ajunseră la o distanţă sigură de Max, Cassie clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că e acelaşi Max!

Faye zâmbi.

— Dacă l-ai vedea fără cămaşă, ai crede!

Sub galeria pentru suporteri, Cassie aproape că terminase pregătirile pentru vrajă. Suzan şi Sean fixaseră lumânări în pământ: una la nord, una la sud, una la est şi una la vest. Nick le aprinse cu bricheta lui Zippo.

Melanie o bătu pe Cassie pe umăr.

— Scuză-mă, zise ea, trăgând-o deoparte. Trebuie să aprind cădelniţa.

— N-o să miroasă a tămâie? o întrebă Cassie, referindu-se la mulţimea de suporteri.

— Nu, replică Melanie în timp ce alunga energia pământului. E doar iasomie. Dacă o să simtă ceva, se vor gândi că cineva fumează cine ştie ce.

— Sunteţi cu toţii gata să începem? strigă Diana, privind-o pe Cassie.

După ora de chimie, o luase deoparte pe Cassie ca să-i povestească în şoaptă ce se întâmplase la întâlnirea pe care o avuseseră de dimineaţă. Încercă să-i explice poziţia ei, faptul că dorea să o salveze pe Scarlett la fel de mult ca şi Cassie, dar că trebuia să pună în balanţă dorinţa şi respectiv responsabilitatea pe care o avea

faţă de Cerc. Nu e ceva personal, spusese ea. Cassie o asigurase pe Diana că o înţelegea. Dar era ceva personal. Însă de lucrul ăsta se părea că nimeni nu-şi dădea seama. Pentru Cassie, asta era ceva foarte personal.

Deasupra lor, strigătele suporterilor semnalau că începuse concursul.

— Suntem mai pregătiţi ca niciodată, zise Laurel. Grupul stătea în cerc, în jurul lumânărilor, în timp ce

Diana le dădea instrucţiuni ce trebuia să facă. Apoi, Diana plasă un pocal de apă în cerc.

— Să invocăm cu toţii elementul Apei, spuse ea. Cassie se holbă la pocal, imaginându-şi că acesta conţinea întregul ocean, atât de albastru şi de rece şi de adânc, încât dacă ar fi încercat să-şi bage degetele în el ca să-i atingă fundul, n-ar fi reuşit niciodată.

— Puteri ale Apei, vă implorăm, zise Diana.

După care repetară încet de patru ori cu toţii, în grup, această incantaţie:

Ceea ce s-a pierdut acum va fi regăsit.

Locurile ascunse vor fi eliberate.

Se uitară stăruitor la pocal în timp ce Diana rostea:

— Să lăsăm Apa să ne arate locul în care se află Scarlett.

La început, nu se întâmplă nimic, doar un pic de apă se revărsă din ciudatul pahar. Mulţimea aflată deasupra lor strigă şi ţâşni în picioare, iar apa se agită. Trebuiră câteva secunde pentru ca ea să se liniştească din nou, dar când acest lucru se întâmplă, Cassie observă că propria-i reflexie în apă deveni mai clară. Forma feţei sale, ochii rotunzi şi gura bosumflată apărură cu o claritate perfectă. Cât de înspăimântată i se păru că arăta, cât de disperată! Dar curând, imaginea ei dispăru şi apăru o alta, la fel de clară. Era o casă delabrată – aceeaşi precum cea din visul ei, doar că acum o putea vedea, nu doar simţi.

Era o căsuţă şubredă, pe o plajă, iar Cassie recunoscu stilul clasic din Cape Cod. Se afla la capătul unei lungi porţiuni nisipoase, pustii, mărginită pe-o parte de o apă mare, iar pe cealaltă de mlaştini de maree.

Ştiu locul ăsta, se gândi Cassie, dar în următorul moment imaginea se transformă în altceva.

Ce era?

Imaginea se forma încet, dar ar fi putut să jure că era o franzelă. După care franzela se despărţi în felii. Poate că doar îi era foame, pentru că, la fel de rapid pe cât această imagine se conturase, ea îşi schimbă forma în altceva: era chipul unui bărbat care părea să fie de prin anii 1800. Avea sprâncene stufoase şi o mustaţă groasă şi purta guler înalt. Cassie era sigură că ştia cine era acest bărbat, dar… de unde îl ştia oare?

Apoi, într-un târziu, imaginea se schimbă din nou, pentru ultima oară – Într-un număr. Scânteie doar preţ de o clipă, aproape prea rapid ca să-l vadă, dar era numărul 48. Îi apăru lui Cassie precum o minge albă numerotată ca la loterie. Apoi, apa se înnegri şi deveni nemişcată.

— Cred că Scarlett este la Cape Cod, spuse Cassie, uitându-se la ceilalţi ca să-i confirme.

Da, o aprobă Adam. În oraşul Sandwich. Este în Cape, în partea de nord-vest.

Cassie râse pentru ea însăşi. Desigur. Cum de nu-şi dăduse seama?

— Dar cine e acel bărbat? întrebă ea.

— Ştiu că l-am mai văzut înainte, zise Diana.

Atunci, Melanie râse.

— Tocmai am citit Litera stacojie, spuse ea. E Nathaniel Hawthorne.

— Probabil că e un indiciu privind strada, sugeră Laurel. Multe dintre străzi poartă pe-aici numele vechilor scriitori.

— Patruzeci şi opt, zise Adam, scriind pe telefon. Strada Hawthorne, 48, acolo este.

— Ei bine, ce mai aşteptăm? zise Nick. Să mergem s-o căutăm.

— Nu putem face asta, zise Diana cu fermitate. Cape Cod este în afara zonei în care vraja de protecţie are efect. E prea periculos!

Melanie, simţind-o pe Cassie că mai avea puţin şi exploda, i se alătură Dianei:

— Avem nevoie de toată puterea de care suntem în stare, dacă există vreo şansă să-i înfrângem pe vânători, spuse ea. Ar trebui să aşteptăm să ne luptăm cu ei aici, în New Salem, unde ne aflăm sub vraja de protecţie.

— Eu am terminat cu aşteptatul! zise Cassie. Nu ne putem baza pe faptul că vânătorii o vor cruţa mult timp pe Scarlett.

Înainte ca vreunul să apuce să răspundă ceva, de deasupra,

dinspre suporteri, se auzi un ţipăt care-ţi îngheţa sângele-n vine. Se dovedi imediat a nu fi genul de ţipăt care venea de regulă dinspre suporteri. Era un sunet terifiant, de durere şi de şoc, de teroare – toate acestea la un loc. Suna ca de moarte.

Cassie şi ceilalţi se grăbiră să vadă ce se întâmplase, dar când ajunseră acolo, era o harababură totală. Se străduiră să se uite prin mulţimea de elevi înspăimântaţi şi părinţi şi profesori înnebuniţi.

— Un elev a căzut printre suporteri, zise Adam.

Cassie reuşi să vadă părul de culoarea paielor şi

Înţelese instantaneu despre cine era vorba. Era Porţia Bainbridge. Era lungită chiar deasupra locului în care Cercul făcuse vraja.

— A căzut! zise cineva din grupul de susţinători.

Laurel îşi făcu loc cu coatele prin mulţime ca să vadă dacă Porţia mai trăia. Îngenunche lângă ea, o strigă pe nume şi-i căută pulsul. Dar nu folosea la nimic.

Porţia murise – era la fel de lipsită de viaţă ca şi Constance când se prăbuşise la pământ în seara în care avusese loc Festivalul Primăverii. Şi mai rea de-atât – iar Cassie îşi dorea mai mult ca orice pe lume să nu fi văzut asta – era lucirea slabă a simbolului vânătorilor pe cămaşa Porţiei, chiar în locul în care inima ei ar fi trebuit să bată.

Cassie nu avea nevoie să-i mai întrebe pe ceilalţi dacă vedeau şi ei semnul. Ştia – după feţele lor lovite de spaimă – că puteau să-l vadă.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Melanie, cu chipul precum cel al unei stafii.

— Acum! ordonă Diana. Toată lumea la mine acasă!

Împrăştiaţi prin dormitorul Dianei, membrii Cercului încercau să-şi revină. Dar erau ameţiţi de şocul provocat de moartea Porţiei şi de faptul că fusese cât pe ce s-o păţească ei.

Adam se plimba pe covorul buclat, făcând opturi şi rozându-şi unghiile.

— Nu înţelegeţi ce înseamnă asta? zise el. Vânătorii au ucis o persoană, crezând că aceasta era sursa magiei. Deci încă nu ştiu cine sunt vrăjitorii.

— Încă nu ştiu că suntem noi, continuă Faye, lungită pe canapeaua Dianei. După atâta timp! V-am spus eu că aşa o să fie!

În vocea ei se simţea o nuanţă de triumf.

Laurel dădu înapoi când văzu ce insensibilă era Faye.

— Dar preţul ca să aflăm asta a fost uriaş, nu crezi? Porţia a murit.

— Ah, da, şi mai mult sânge de străini pe mâinile noastre, zise Faye maimuţărindu-se.

Suzan desfăcu o Twinkie pe care o scosese din geantă şi muşcă nervoasă din ea.

Cu gura plină, mormăi:

— În sfârşit, începusem şi eu să n-o mai urăsc pe Porţia. Pentru ca apoi să mergem să vedem că a murit.

— N-a fost vina ta, zise Deborah. Nu aveam cum să ştim ce se va întâmpla.

Melanie nu era de acord.

— Ştiam că dacă facem o vrajă atât de puternică, riscăm şi ne-am asumat riscurile respective. Dacă nu am fi făcut-o, Porţia încă ar mai fi în viaţă.

Până acum, Cassie tăcuse. Desigur, se simţea responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase Porţiei, dar nu era timp pentru a stărui acum asupra acestui lucru. Luă controlul asupra audienţei, sperând să canalizeze teama şi mânia grupului şi chiar sentimentul de vinovăţie către sarcinile care urmau.

— Sunt la fel de înspăimântată ca voi, îi anunţă Cassie. Asta demonstrează că vânătorii sunt puternici şi că sunt tot mai aproape. Iar Scarlett este încă ţinută ostatică şi torturată într-o cocioabă de la Cape Cod, aşa cum vorbeam. Trebuie să acţionăm rapid, ca să nu avem aceeaşi soartă ca Porţia.

Diana începu să dea din cap înainte să-şi termine Cassie fraza.

— Îmi pare rău, Cassie, dar pur şi simplu nu putem risca. Vom găsi o altă cale.

Melanie sări în ajutorul Dianei în a o opri pe Cassie.

— Nu putem rata cu vânătorii ăştia. Uite de ce sunt în stare!

Faye părea pe deplin satisfăcută. Ce o făcea să se simtă aşa? Brusca pierdere a unei vieţi omeneşti, divizarea grupului, faptul că toţi se întorceau împotriva lui

Cassie?

Se ridică de pe canapea, unde stătuse lungită.

— Cred că ştiţi că în niciun caz nu trebuie să ne ducem direct în mâinile vânătorilor, da? îşi miji ochii ca de şarpe către Cassie. Nu cu acest grup de laşi, în orice caz.

Nick sări de pe scaun.

— N-ar trebui să supunem la vot?

— Nu, râse Faye. Se numeşte veto. Nu-i aşa, D?

Diana se uită în jos la mâinile ei subţiri.

— Se numeşte decizie executivă.

— Nu putem pleca la Cape Cod după vânători, zise Adam. Dar ce-ar fi dacă i-am ademeni înapoi aici, în New Salem?

— N-avem timp de-aşa ceva, spuse Cassie, pierzându-şi răbdarea.

Chris Henderson se ridică şi se duse lângă Nick.

— Ar trebui să votăm. Aşa cum facem întotdeauna.

— Sunt de acord. Doug i se alătură fratelui său, lui Nick şi celor câţiva insurgenţi. De când aţi devenit cu toţii fascişti? Eu zic să mergem s-o salvăm pe Scarlett. Apoi i se adresă direct lui Cassie: Ştiu cum e să pierzi o soră. Nu trebuie să ţi se-ntâmple asta.

— Şi eu am încredere în judecata lui Cassie, declară Nick. Maxilarul său era crispat, dar ochii îi erau plini de emoţie. Sunt gata să-mi asum riscul.

Cassie se simţea confuză în sufletul ei. Cum de jumătatea ei nu o înţelegea aşa cum Nick o făcea de-atâtea ori? Adam rămăsese acolo, încăpăţânat şi excesiv de protector, clătinând din cap, în timp ce Nick era dornic să facă orice ca să o sprijine pe Cassie s-o salveze pe Scarlett.

— Asta n-o să se-ntâmple, băieţi, spuse Faye cu răutate.

— Avem dreptul să votăm, insistă Nick când Chris şi Doug deveniră vizibil nerăbdători, alături de el.

Dar chiar şi dacă votau, era clar cine câştiga. După toate prin câte trecuseră, Scarlett încă era o străină pentru ei. Ar fi făcut orice s-o salveze pe stră-mătuşa lui Melanie, dar când sora lui Cassie era la ananghie, iar ei aveau cum s-o salveze, refuzau s-o facă.

— Bine. Diana se înroşi, fiind un pic iritată de această răzvrătire. Vom vota. Dar hotărârea pe care o vom lua va fi ultima decizie a Cercului. Şi daţi-mi voie să vă aduc aminte că…

— Economisiţi-vă energia! îi tăie Cassie vorba Dianei. N-am nevoie de votul vostru. Nu am nevoie de niciunul dintre voi.

Se îndepărtă, lăsând un gol în Cerc.

Cassie stătea trează, holbându-se la baldachinul care cădea în cascadă din acoperişul patului ei cu patru coloane. Văzu cum soarele se

reflecta în metalul alb al suporturilor de lumânări de pe policioara şemineului şi în ceasul chinezesc de pe peretele opus. Uneori tot se mai simţea ca o străină în această cameră, care parcă ar fi fost o prelungire a somnului unei alte fete din această casă.

Când Cassie nu se dădea jos din pat la ora la care o făcea de obicei, mama ei bătea uşor la uşa camerei sale.

— O să-ntârzii la şcoală, îi zise ea intrând în camera plină de lumină.

Cassie nu se deranjă să-i spună că nu se simţea bine. Nu se deranjă să scoată niciun cuvânt. De fapt, era aproape catatonică, în liniştea în care stătea nemişcată.

— Nu arăţi prea bine, îi zise mama ei, uitându-se la ea cu îngrijorare. Nu te simţi bine?

Cassie o evitase pe mama ei din noaptea în care descoperise că avea o soră. Ştia că dacă o confrunta cu acest fapt, mama ei nu ar fi făcut altceva decât să încerce să expedieze subiectul, aşa cum făcea cu orice altceva. Aşa că, în schimb, Cassie ţinu secretul aproape de sufletul ei, ca pe o armă ascunsă.

Mama ei îi puse mâna pe frunte. Neliniştită, îi examină ochii şi pielea, să vadă dacă nu cumva era roşie.

— Nu cred că ai febră, zise ea.

Părul ei negru şi lung, dat pe spate, o făcea să arate şi mai palidă şi slabă decât de obicei, iar Cassie se îngrijoră că de fapt mama ei era cea care nu se simţea bine.

Dar oricât de mult şi-ar fi dorit Cassie să se deschidă faţă de mama ei şi să-i spună tot ce se întâmpla, nu putea s-o facă. Încă nu era pregătită să o ierte.

— Azi nu mă duc la şcoală, zise Cassie direct, arătând că era limpede faptul că în niciun caz nu cerea permisiunea să stea acasă.

Dar mama ei nu o contrazise.

— O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai fierbinte, spuse ea.

— Nu vreau ceai!

— Bine, atunci fără ceai. Mai scoase o pătură din dulapul de mahon din colţ, o desfăcu şi o acoperi pe Cassie cu grijă.

— E totul în regulă, Cassie? Te-am supărat cu ceva?

Cassie se întoarse pe o parte, cu spatele la mama ei.

— Nu sunt supărată, zise ea, uitându-se spre fereastră. Sunt obosită. Când ieşi, ai putea să închizi uşa?

Câteva secunde, mama ei nu spuse nimic, dar Cassie o simţea cum încă delibera dacă să o forţeze pe fiica ei să vorbească despre ceea ce era în neregulă sau s-o lase în pace şi să-i acorde liniştea pe care o ceruse.

— Te rog, zise Cassie, ca s-o ajute. Poţi doar să pleci şi să mă laşi să mă odihnesc?

Mama ei inspiră adânc şi apoi răsuflă îndelung. Era sunetul resemnării.

— OK, zise ea. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. O să fac mai târziu un pic de supă pentru prânz.

Ieşi din cameră fără să mai spună vreun cuvânt.

Odată ce uşa se închise cu zgomot, Cassie se simţi cum nu se poate mai singură. Mama ei era o străină pentru ea şi, de parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, Adam fusese împotriva ei la ultima întâlnire, iar Diana fusese mai mult o duşmancă decât o prietenă. Cassie nu avea pe nimeni pe care să se bazeze.

Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Să se uite la apa de un bleu cristalin o liniştea întotdeauna, dar azi se părea rece şi pustie.

Trebuie să găsesc o cale s-o sabezpe Scarlett, se gândi ea. Nu contează ce-nseamnă asta.

La ce bun să fii vrăjitoare, dacă nu-şi putea folosi puterile? Pe de altă parte, câtă putere avea dacă în jurul ei nu se afla întregul Cerc?

O trecu un fior pe şira spinării în timp ce privea oceanul, dar nu primi niciun răspuns. Percepu imensa întindere de apă şi valurile sale, dar ritmul intern nu se sincroniza cu această imagine, aşa cum i se întâmpla de regulă altă dată. Deodată, nu i se mai păru că cerul şi marea o aşteptau, o priveau şi o ascultau.

Începu să se simtă febrilă, o durea ceva şi era asudată. De fapt, nu eşti bolnavă, îşi spuse sieşi, dar se întoarse totuşi în pat şi se înveli bine. Minutele treceau, poate se făcuse o oră, dar nu se putea odihni. De câte ori era cât pe ce să-şi elibereze mintea şi să amorţească, alunecând în somn, tresărea şi se trezea. Cum ar fi putut să-şi permită să se odihnească într-un asemenea moment?

Cartea Umbrelor era la îndemâna ei, pe noptieră. O luă şi o răsfoi, căutând un detaliu sau un indiciu ca să ştie ce să facă în continuare. Dar undeva în adâncul ei ştia că nu existau scurtături magice. Trebuia să meargă la Cape Cod şi să se lupte ea însăşi cu vânătorii. Era singura cale. Putea să moară în timp ce încerca să facă

asta, iar ea ştia acest lucru, dar nu-i venea în minte un motiv mai bun să moară.

Gândurile sale fură apoi întrerupte de un alt ciocănit în uşa dormitorului ei, de data aceasta mai tare, mai puţin delicat.

— Mamă, dorm, strigă ea.

— Sunt Adam, zise vocea de dincolo de uşă.

Cassie nu-i spuse să intre, dar el întoarse oricum mânerul uşii şi intră.

— Mama ta mi-a spus că nu te simţi bine, zise el, închizând uşa după ce intră.

Cassie se uită la el cu indiferenţă.

— Sunt bine, spuse ea.

El îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză pe pat lângă ea. Ceva strălucea în ochii lui, ceva care o făcu pe Cassie să-şi dea seama că el avea să-ncerce să poarte o discuţie plină de dulcegării cu ea.

— Nu-mi aduc aminte să-ţi fi spus să te faci comod, zise ea.

El nici nu clipi.

— Am înţeles, Cassie. Eşti supărată pe mine. Dar, te rog, ascultă-mă.

Cassie nu-i răspunse nimic.

Adam înţelese din asta că putea să continue.

— Ştii că sunt întotdeauna de partea ta, zise el. Şi vreau s-o salvăm pe Scarlett la fel de mult pe cât vrei şi tu. Cu toţii vrem asta.

— Atunci n-ar trebui să fie nicio problemă, spuse Cassie. Dorim cu toţii acelaşi lucru.

Adam se încruntă.

— N-am terminat, spuse el. Vreau s-o salvăm pe Scarlett, dar sunt îngrijorat de felul în care ar decurge lucrurile. Şi nu vreau ca tu – sau oricare dintre noi – să fii rănită.

— Asta începe să semene cu o placă stricată, Adam. Toată lumea vorbeşte despre cât de periculos e totul, despre faptul că nu putem face nimic magic, despre faptul că nu putem pleca după vânători. Încep să cred că Faye are dreptate. Cercul e o adunătură de laşi.

Adam se aplecă uşor în faţă, de parcă i-ar fi tras Cassie un pumn în burtă.

— Nu sunt un laş, zise el.

Dovedeşte-o, ar fi vrut ea să-i spună, dar avu un acces de autoreproşuri. Să-l distrugă pe Adam nu era o cale care să ducă

undeva. Nu avea cum să-l convingă să vadă lucrurile ca ea.

— Nu sunt un laş, repetă Adam, iar pentru un moment, Cassie zări o scânteie în el care o înfricoşă.

O putere impresionantă care se afla întotdeauna, în stare latentă, în el. Dac-ar fi reuşit să direcţioneze acea putere să acţioneze pentru ea, şi nu împotriva ei, în această situaţie!

Cassie ştia adânc în sufletul ei că de fapt puterea Cercului exista atunci când acţionau împreună. Nu aveau nevoie să se bazeze pe o vrajă de protecţie pentru ca ei să fie în siguranţă. De ce nu putea Adam să înţeleagă acest lucru?

— Nu pot să vorbesc acum despre asta cu tine, zise Cassie. Am nevoie de puţin timp doar pentru mine. Să mă gândesc.

Adam se ridică. Ochii lui redeveniră întunecaţi precum cerul pe timp de furtună.

— Te iubesc, îi spuse el. Iar dacă trebuie să te superi pe mine, ca să-mi dovedeşti dragostea, e în regulă. Dar nu am de gând să te pierd.

Îşi puse mâinile în şolduri. Soarele strălucitor răzbătea prin fereastră, aducându-i culori diferite în păr – valuri de roşu amestecate cu maro şi auriu.

— Dacă de timp ai nevoie, e OK, spuse el. Voi fi aici când vei fi gata. Dar am o dorinţă.

Făcu o pauză, ca să se asigure că ea îl asculta cu atenţie.

— Care e dorinţa aceea? îl întrebă ea, dar tot fără să se uite la el.

— Nu face nimic nechibzuit până nu vorbeşti mai întâi cu cei din Cerc.

Cassie se îndoia. Nu era chiar corect să-i ceară aşa ceva.

— Promite-mi! insistă el.

Dar ea făcu atunci greşeala să-l privească în ochi – iar ochii lui Adam erau îndureraţi, plini de dragoste. Nu era un laş. Avea un suflet bun şi curajos şi nu dorise decât ce era mai bun pentru ei toţi, întotdeauna.

— Te rog, adăugă el. Nu face nimic necugetat.

Cassie nu era mai puţin supărată pe Adam decât atunci când el venise, dar îl şi iubea, din toată inima. Şi nu se putea împotrivi nevoii imperioase de a-l linişti.

— Îţi promit, zise ea.

Dar ştia că probabil era o promisiune pe care nu avea s-o respecte.

Întuneric pe kilometri întregi – asta era tot ce putea vedea Cassie. Un întuneric cu nuanţe de roşu, la fel ca în interiorul pleoapelor ei, deşi îşi ţinea ochii larg deschişi. Simţea că, ascunsă în bezna nopţii, cocioaba nu era departe. Striga: Scarlett!

Scarlett nu venea în visul lui Cassie – ci Cassie se ducea la ea. Se chinui să înainteze prin noaptea neagră de parcă ar fi fost oarbă şi nebună, strigând numele lui Scarlett. Parc-ar fi călătorit prin spaţiul de dincolo de Pământ, într-un univers fără stele, dar, cu voinţă, Cassie ajunse la ceea ce căuta. Casa. Iar dincolo de uşa dărăpănată, Cassie o găsi pe Scarlett. Era legată de încheieturile mâinilor şi de glezne de un stâlp de lemn crăpat şi ţipa.

O biciuiau. Indiferent cine erau ei. Cassie încercă să vadă feţele vânătorilor, dar nu reuşi. Nu aveau feţe; erau nişte entităţi negre fără formă, ca nişte stafii. Nu putea decât să simtă sufletele lor tremurătoare şi spaima lor până la brutalitate. Spaima îi conducea, spaima de necunoscut, de supranatural, de vrăjitorii. La fel ca soldaţii din Cruciade, credinţa lor în propria corectitudine era de nezdruncinat, iar capacitatea lor de a fi violenţi cu duşmanii era extremă. O biciuiau fără milă pe Scarlett, iar şi iar, insensibili la ţipetele ei.

Cassie se întrebă de ce vânătorii nu-i puseseră lui Scarlett un căluş în gură, ca să nu mai ţipe. Apoi îi veni în minte un gând, de parcă ar fi apăsat comutatorul şi ar fi aprins lumina. Vânătorii voiau ca Scarlett să vorbească, să dezvăluie informaţii – nu doar secretele magiei sale, înţelese Cassie, ci secretele Cercului, cine erau membrii acestuia şi unde puteau fi găsiţi. Scarlett ţipa şi striga şi-i scuipa pe vânătorii fără formă, dar niciun cuvânt nu ieşea din gura ei rănită. Suporta toată această durere ca să protejeze Cercul? Şi ca s-o protejeze pe Cassie?

Trupul ei maltratat atârna de stâlpul de lemn, moale şi slăbit de parcă ar fi fost o floare ofilită. Chipul ei era un amestec de sânge şi murdărie, iar un ochi îi era complet închis şi umflat. Din părul roşu şi ud îi picura ceva ca sângele pe umerii osoşi. Era aproape dezbrăcată, trupul şi picioarele fiindu-i marcate de răni şi crestături vinete. Oare cât timp avea să mai reziste la un asemenea abuz?

La fel cum i se întâmplase şi în ultimul vis, Cassie nu se putea mişca. Picioarele îi erau îngheţate pe loc, în pragul uşii – de unde o putea vedea pe Scarlett, dar nu era sigură că şi Scarlett o putea vedea pe ea. O strigă de-acolo de unde stătea.

Scarlett, ştiu unde eşti, spuse ea. Şi o să ajung în curând acolo, îţi promit!

Şi cu asta, tresări şi se trezi.

Sora mea, se gândi Cassie, biata, draga mea soră. Mai degrabă Scarlett ar fi trebuit să le dea vânătorilor ceea ce voiau de la ea, să le spună tot adevărul despre Cerc, dacă asta însemna că era lăsată în viaţă. Mai bine decât s-o vadă murind ca să-i protejeze pe ei. Scarlett venise în New Salem în căutarea siguranţei alături de cei din Cerc, şi nu invers. Cum de luase situaţia o asemenea întorsătură?

Dar Scarlett era încă vie, Cassie era sigură de asta. Şi atâta vreme cât încă trăia, încă era timp s-o salveze. Poate că dacă Cercul ar fi înţeles că Scarlett se lăsa torturată ca să-i protejeze pe ei, atunci ar fi luat în considerare cu puţin mai multă seriozitate salvarea ei. Poate că ar fi acceptat-o în cele din urmă ca pe una de-a lor.

Deodată, Cassie auzi un sunet tare, strident. Se uită pe noptieră şi îşi dădu seama că suna telefonul. Dar cine putea s-o sune la acea oră din noapte?

— Alo? răspunse Cassie cu precauţie, aproape crezând că la celălalt capăt al firului avea să fie unul dintre vechii vânători de vrăjitoare din visul ei. Dar vocea aspră care-şi cerea scuze că o trezise îi aparţinea lui Deborah.

— Ce s-a întâmplat?

Cassie ştia că dacă Deborah o sunase în toiul nopţii, cineva fusese rănit sau omorât, ori poate ambele variante.

— Cineva a dat foc la pajiştea lui Laurel, spuse Deborah. Arde în forma simbolului vânătorilor.

În cazul în care Cassie nu se trezise încă din coşmar, putea să jure că tocmai avea un altul.

— Laurel a fost însemnată, adăugă Deborah, pentru cazul în care Cassie nu înţelesese adevărata amploare a situaţiei.

Cassie se simţi deodată de parcă se sufoca, de parcă unul dintre vânătorii din coşmarul ei o înşfăcase şi o ţinea de gât, strângând fără ca ea să mai poată respira.

— Cassie! zise Deborah. Eşti OK?

Cassie tuşi. Laurel. Dintre toţi cei care puteau fi însemnaţi, ei o aleseseră pe Laurel cea dulce şi iubitoare de pace. Cum de fusese posibil să se întâmple una ca asta?

— Sunt doar şocată, zise Cassie. Zi mai departe!

Deborah îi povesti pe scurt, şoptind aspru.

— Aşa că o să avem o întâlnire a Cercului mâine-dimineaţă, devreme, înainte de şcoală. Ca să stabilim ce să facem.

— Sigur, zise Cassie. O să fiu acolo.

— Ne vedem la Diana. La şase jumate.

— OK. Cassie se simţi ciudat, tremura. Vocea nu părea a ei. Mâinile acelea invizibile încă o strângeau de gât, nelăsând-o să respire decât cu greu. Laurel e OK? reuşi ea să mai întrebe.

Dar convorbirea se terminase. Deborah deja închisese. Lui Cassie i se păru ciudat că dintre toţi membrii Cercului, cea care o sunase ca să-i dea această veste fusese Deborah. Nu Adam, nici Diana.

Cu grijă să n-o trezească pe mama ei, Cassie se dădu jos din pat, îşi puse papucii în picioare şi-şi strânse jacheta în jurul trupului. Apoi deschise uşa din faţă şi se furişă până la marginea proprietăţii lor. De-acolo de sus, de pe faleză, avea o vedere bună asupra întregii întinderi, asupra fiecărei case vechi de pe şerpuitul Crowhaven Road – atât asupra celor în stare bună, cât şi asupra celor care arătau de parcă ar fi stat să se prăbuşească într-o grămadă de scânduri dacă ar fi bătut un vânt puternic.

Cassie îşi forţă ochii, să vadă până departe. Mai întâi, văzu că focul fusese stins, dar încă mai putea să simtă în aer mirosul de fum şi de iarbă arsă. Apoi observă două siluete care se mişcau pe-acolo în noapte, la marginea pajiştii. Era greu să-şi dea seama cine era, prin fumul care se mişca încet. Cassie privi cu ochii mari, dar fără folos. Cassie se gândi s-o pornească într-acolo. Trebuie că era cineva din Cerc. Dar când siluetele se apropiară, le recunoscu. Erau Adam şi Diana.

Părul blond şi lung al Dianei strălucea la lumina lămpilor de stradă în timp ce mergea, aproape şi cu atenţie, pe lângă Adam, către casa ei.

Cassie simţi o tresărire de resentimente. Ieşiseră amândoi afară, împreună. Şi niciunul dintre ei nu avusese timp s-o cheme şi pe Cassie cu ei.

Cum de se îndepărtase atât de tare de cei mai importanţi doi oameni din viaţa ei?

Cassie se întoarse şi se duse acasă, simţind un gol în stomac. Merse tiptil pe podeaua din living, înapoi în dormitorul ei, şi închise uşa încet. Apoi îşi scoase pantofii şi se sui în pat, părându-i rău că îl

părăsise de la bun început.

Putea să-şi închipuie ce făceau. Plănuiau, făceau strategii şi puneau la cale întâlnirea care avea să aibă loc peste câteva ore. Aşa erau ei şi aşa aveau să fie întotdeauna. Bravul cavaler şi înalta preoteasă, mereu vigilenţi. Ei aveau cu adevărat influenţă asupra grupului, indiferent care erau conducătorii şi la cine se aflau Instrumentele Supreme.

Poate că Adam era jumătatea sufletului lui Cassie, dar întotdeauna avea să fie Cercul. Iar Cercul, dacă era să fie reprezentat de o singură persoană, aceea era Diana. Cassie nu bănuia nici măcar pentru o secundă că Adam o înşela pe ea cu Diana. Nici nu trebuia s-o facă. Ceea ce împărtăşea cu Diana era ceva mai presus de a o înşela pe ea.

Cassie se uita fix la tavan, fără să poată adormi. Lasă-i să facă strategii! Cassie terminase cu aşteptatul stând deoparte. Va pleca s-o salveze pe Scarlett şi să-i distrugă pe vânători înainte ca aceştia să marcheze pe careva – şi înainte ca ei să aibă ocazia s-o omoare pe Laurel.

Dar Cassie ştia că avea nevoie de două lucruri dacă pleca să se lupte cu vânătorii de una singură: diadema şi jartiera de la Diana şi, respectiv, Faye.

În dimineaţa următoare, Cassie sosi acasă la Diana aducând cafea şi brioşe proaspete. Diana păru un pic nehotărâtă când luă punga de brioşe de la Cassie, neştiind cum să interpreteze gestul ei frumos. De când fuseseră în dezacord ultima dată, iar Cassie părăsise ca o furtună întâlnirea celor din Cerc, se evitaseră una pe cealaltă. Aşa că era de înţeles ca Diana să fie un pic suspicioasă cu privire la această schimbare bruscă şi spectaculoasă de atitudine.

— Vrei să stăm un pic împreună la masa din bucătărie, până vin ceilalţi? îi ceru Diana lui Cassie.

Cassie se aşeză, trase mai aproape de ea o cafea şi ascultă.

Diana muşcă dintr-o brioşă.

— Am stat trează toată noaptea ca să caut o vrajă de anulare a însemnului, spuse ea. Ca s-o salvăm pe Laurel.

— Şi?

— Nimic nu se potriveşte perfect încă, dar e promiţător. Sper să descoperim o cale de a combina vraja de deschidere cu cea de vindecare.

Cassie nu se putea gândi la altceva decât la diademă, dar se chinuia să dea din cap încurajator către Diana.

— Să-mi spui dacă pot face ceva ca să fiu de ajutor, zise Cassie.

Ştia că trebuie să-i ofere mai mult Dianei, ca să-i poată recâştiga încrederea.

— Ştiu că în ultima vreme m-am cam lăsat dusă de val, continuă Cassie. Şi n-ar fi trebuit să plec de la întâlnirea noastră în felul acela, când e atât de important să rămânem cu toţii uniţi.

Diana ridică din sprâncene, iar Cassie o simţi că inima i se umplea de speranţă.

— Şi mi-aş dori să ţinem Cercul laolaltă, ca să fie cât mai puternic, adăugă Cassie. Cred cu adevărat că împreună suntem suficient de puternici ca să-i învingem pe vânători.

Diana îşi ridică bărbia şi se uită la Cassie exact când Adam apăru în uşa laterală.

Când dădu cu ochii de Cassie, faţa lui tensionată şi atentă se relaxă. Apoi privirea i se intersectă scurt cu a Dianei şi o scânteie de înţelegere apăru între ei.

— Sper că nu vă întrerup, zise Adam. Dar trebuie să recunosc, e drăguţ că vă văd stând de vorbă.

Diana îi zâmbi lui Adam, pe deplin convinsă că între ea şi Cassie se clarificaseră lucrurile. Lăsă jos brioşa şi o prinse pe Cassie de mână.

— Îmi pare aşa de bine că eşti aici! spuse ea. O să plecăm după vânătorii ăştia, pentru că situaţia e de neevitat pentru noi. Ochii ei ca smaraldele se umplură de lacrimi. Doar aşa pot fi sigură că sora mea e în siguranţă.

Adam li se alătură la masă, luându-şi o cafea, nedorind să rămână în afara conversaţiei lor.

— Şi aminteşte-ţi, Cassie, zise el. Scarlett este o vrăjitoare puternică, la fel de puternică precum eşti tu. Poate chiar mai puternică. Amestecă în cafea. Trebuie să ai încredere în faptul că îşi poate purta singură de grijă.

Curând, ceilalţi membri ai grupului începură să intre unul câte unul. Deborah sosi împreună cu Melanie şi cu Laurel, care era înfricoşată. Nick, atrăgător şi distant, mergea în spatele ei. Erau urmaţi de Chris şi Doug, precum şi de Sean, care era tăcut, pe jumătate adormit. În sfârşit, Faye sosi cu Suzan, care era cât pe ce să cadă când se năpusti spre farfuria cu brioşe.

Pentru câteva minute, toată lumea se agită în jurul mesei din bucătărie, bând şi mâncând. Zgomotul conversaţiei dintre cei din grup era diferit decât cel care se auzea de regulă. Cassie simţi un fel de răceală din partea lor, un nou tip de frică. Şi în ea însăşi simţea un soi de întuneric, de parcă, odată cu această ultimă ameninţare, ar fi fost şi mai marginalizată în cadrul grupului, pentru totdeauna.

Pentru Cassie era uşor să se strecoare neobservată. Îşi înhăţă geanta rapid şi-şi croi drum spre baie, fără să şovăie. După care îşi continuă drumul. Ştia că diadema era ascunsă în camera Dianei. Tot ce mai trebuia să facă era s-o găsească. Iar uşa de la camera Dianei era deschisă, practic ca o invitaţie înăuntru.

Se opri în prag. Nu mai exista cale de întoarcere odată ce-ar fi păşit înăuntru. Trebuia să fie sigură că avea să-şi asume suferinţa consecinţelor, mai târziu. Dar aducându-şi aminte de coşmarurile ei şi de ţipetele lui Scarlett a fost suficient ca să se convingă să facă pasul critic şi să treacă pragul camerei.

Cassie se familiarizase cu eleganţa camerei Dianei. Cândva, fusese uimită de cât de ciudat i se păruse dormitorul, semănând cu cel al unui adult, nu al unui adolescent, dar azi i se părea perfect pentru Diana.

Acum, dac-ar fi fost în locul Dianei, unde-ar fi ascuns diadema?

Cassie îşi plimbă ochii prin cameră, peste fiecare piesă de mobilier cu aspect de antichitate. Se uită către scaunul de la fereastră şi la numeroasele prisme care pluteau în faţa lui. Soarele dimineţii le lovea din plin, reflectând mici curcubeie în partea opusă a camerei. O explozie de lumini în multe culori se legăna înainte şi înapoi pe posterele cu zeiţe de deasupra patului Dianei.

Cassie zâmbi. Posterele cu zeiţe. O cunoştea pe Diana, pe sora ei de cruce, atât de bine! N-avea nevoie să recurgă la magie ca să-şi dea exact seama unde ascunsese diadema.

În total, erau şase postere. Cinci dintre ele erau similare, în alb şi negru şi uşor retro. Erau zeiţele greceşti Afrodita, zeiţa dragostei; Artemis, zeiţa vânătorii; Hera, regina zeilor; Athena, zeiţa înţelepciunii; şi Persephona, zeiţa a tot ce e viu şi creşte. Dar ultimul poster era diferit de celelalte. Era în culori, era mai mare şi mai modern. Reprezenta o femeie tânără sub un cer plin de stele, cu o semilună ce strălucea de-a lungul părului ei lung, curgător. Era zeiţa Diana. Avea aceeaşi ţinută pe care o purta Diana la întâlnirile Cercului, precum şi o

jartieră pe coapsă şi o brăţară de argint în partea superioară a braţului. Şi, mai important decât orice, pe cap avea un semicerc fin, ca o semilună, cu coarne. Diadema.

Sigur că da, se gândi Cassie. Era cât se poate de evident.

Cassie zăbovi cu mâinile pe poster, după care le ridică uşor pe perete. Exact aşa cum bănuia, peretele din spatele cadrului se înfunda, deci iată unde era! În acea scobitură secretă din ipsos şi gips-carton era o cutie din argint pentru documente.

Cassie se întinse iute s-o ia, ridicându-i capacul. Iar acolo, stând tăcută în ascunzătoarea cutiei de argint, scânteia diadema în toată gloria ei.

Repede, Cassie îndesă diadema în geantă şi puse la loc cutia în mica scobitură din perete. Agăţă la loc posterul peste scobitură şi-l îndreptă exact aşa cum îl găsise.

Întreaga teribilă acţiune dură mai puţin de cinci minute. Mobilierul antic se afla tot la locul lui, iar prismele continuau să arunce curcubeie colorate în jurul camerei. Totul arăta exact aşa cum era când venise ea. Dar diadema din geanta ei părea grea – părea vie. Îi simţea puterea scuturând-o, cum o ţinea în partea ei laterală.

Cassie se întoarse nevinovată printre cei din grup, strecurând geanta sub unul dintre scaunele din bucătărie, pe care-l împinse apoi sub masă. Grupul se mutase în living, unde se răspândise pe canapea, podea sau înconjurase masa.

Acum, toată lumea se uita la Cassie, fiind cu toţii ciudat de tăcuţi.

Cassie îşi ţinu răsuflarea. Poate că-i luase mai mult timp decât crezuse ea.

— Ce-aţi păţit, aţi căzut în ligheanul cu melancolie? strigă Doug Henderson şi toată lumea izbucni în râs.

— Îmi pare rău, răsuflă Cassie uşurată. Am fost să-mi refac machiajul.

Adam se încruntă către Doug, după care o invită pe Cassie să se aşeze lângă el pe canapea. Şedinţa lor urma să înceapă.

Cassie zâmbi inocentă şi se duse spre Adam. Îi luă mâna puternică şi caldă într-ale ei şi aşteptă ca Diana să se ridice şi să înceapă să vorbească. Nu simţea niciun dram de vinovăţie din pricina a ceea ce tocmai făcuse. Asta n-o caracteriza deloc, dar ştia că, dacă ea ar fi fost în pericol, şi Scarlett ar fi făcut la fel. Când toate astea se vor termina, cei din grup o vor înţelege, odată ce Scarlett, lăsată singură să

se descurce, va fi salvată, iar vânătorii vor fi învinşi cu ajutorul puterii Instrumentelor Supreme, conduse de ea. Atunci vor vedea cu toţii că ea avusese dreptate în tot acest timp şi că faptul că furase Instrumentele Supreme de la prietenii ei fusese un rău necesar. Un rău necesar – acesta era un concept la care Cassie nu se gândise niciodată cu adevărat până atunci şi că acesta era ceea ce se dovedise acum a fi.

Se uită spre geanta ei din bucătărie şi ar fi putut să jure că era înconjurată de un fel de energie, de o forţă pură şi de vigoare. Spera ca nimeni altcineva să nu observe. Tot ce mai trebuia să facă acum era să ia jartiera de la Faye.

S-ar zice că să te strecori în toiul nopţii pe lângă casa lui Faye era o dorinţă letală şi poate că aşa era. Dar Cassie ajunsese prea departe ca să mai dea acum înapoi, plus că venise pregătită. Îşi petrecuse întreaga zi studiind Cartea Umbrelor, memorând fiecare vrajă care-ar fi putut s-o ajute să treacă nedetectată prin această misiune sub acoperire.

Faye se distra prea bine făcând vrăji, aşa că sub nicio formă nu lăsase nepăzită jartiera. Detectabilă sau nu, magia era singura cale prin care Cassie putea să reuşească să pună mâna pe jartieră. Dar mai întâi trebuia s-o găsească.

Cassie ştia foarte bine cum să pătrundă în casa lui Faye, pe la subsol. Tot ce trebuia să facă era să descuie uşa de lemn de la cămară, din curtea din spate, şi să se strecoare în jos, pe podeaua de ciment – În acelaşi fel în care ştia că Faye se furişa în timpul nopţii, la orice oră.

Odată intrată, Cassie privi împrejur. În subsol era beznă şi un iz de mucegai, plus că era plin de coşuri acoperite de praf şi de cutii de carton umede. Îi trecu prin minte că Faye se strecurase afară în acea seară şi se întorcea intrând pe uşa de la cămară, în spatele ei, şi că o s-o prindă. Iar să fii prins de Faye era totuna eu să fii distrus de Faye. Cassie aruncă o privire în urma ei, către uşa închisă, după care se uită la fel şi de jur-împrejurul încăperii igrasioase. Trebuia să continue; acum nu mai exista cale de întoarcere, fără riscuri. Înainte de a-i permite furiei să pună stăpânire pe ea, se hotărî să invoce vraja pentru jartieră.

Ţinând în palmă pandantivul roz din cuarţ pe care-l purta la gât, Cassie şopti incantaţia pe care o memorase din Cartea Umbrelor, modificând-o pentru scopul ei actual.

Pierdută acum.

Găsită în curând.

Vechea jartieră va fi eliberată.

La început, nu se întâmplă nimic, dar ea aşteptă cu răbdare, dădu roată încăperii şi repetă cuvintele.

Ghinion! Şi nu simţi nimic. Aşa că hotărî să încerce ceva mai puternic. Mai ştia o vrajă de chemare, dar

Cartea Umbrelor spunea că această vrajă ar putea mai degrabă să ia urma energiei obiectului respectiv decât să găsească obiectul în sine.

Pentru vraja asta, Cassie trebuia să se concentreze şi mai mult. Închise ochii şi inspiră adânc până când se simţi în centrul unei stări meditative. Îi trebuiră câteva minute, dar curând respiraţia ei intră în ritmul bătăilor inimii. Se lăsă să plonjeze în acest ritm până când se simţi copleşită de sentimente pe care le controla, de parcă însuşi pulsul vieţii se afla sub comanda ei. Când rosti cuvintele, parcă acestea porneau din străfundurile trupului ei.

Spirite Călăuzitoare, vă cer îndurare.

Daţi-mi concentrarea şi clarviziunea voastră, Străvechea jartierăfie invocată.

Negru în alb, întuneric în lumină.

Arătaţi-mi energia voastră preţioasă.

Cassie deschise ochii şi descoperi în faţa ei o lumină acvamarin scânteietoare. Tremurătoare, lumina aştepta s-o observe, după care se avântă înainte prin aer, lăsând o dâră în urma ei, precum coada unei comete.

Acum se petrecea ceea ce îşi imaginase dintotdeauna ca arătând magic şi simţindu-se aşa. Urmă dâra acvamarin de jur-împrejurul subsolului până când aceasta o conduse în spaţiul de depozitare aflat sub scară.

Cassie se înveseli. Acesta trebuie că era locul!

După care auzi ceva – paşi deasupra capului ei. I se tăie răsuflarea şi-şi simţi întreg corpul înţepenit, în timp ce ascultă paşii care se auzeau din nou. Rămase perfect nemişcată, scrutând colţurile subsolului în căutarea unui loc în care să se ascundă. Apoi auzi din nou paşii şi îşi dădu seama că nu era decât vântul de-afară, care bătea în podeaua de lemn. Era doar o alarmă falsă, slavă Domnului! dar suficient cât să nu mai fie concentrată. Lumina acvamarin scânteia.

Spaţiul de sub scară era scund şi îngust şi plin de cutii. Cassie le

şterse cu mâna pe câteva dintre ele, umede, ca să vadă dacă simţea vreo vibraţie venind dinspre vreuna sau alta. Atentă să nu facă prea mult zgomot, le alese până dădu de una care avea pe o parte un model vag – un vârtej similar unui nod celtic. În grabă, Cassie înălţă capacul şi se uită în interior. Acolo găsi o altă cutie. O cutie din oţel, pentru documente. În entuziasmul ei, întinse mâna fără să se gândească. Când o atinse, scoase scântei, iar pielea de pe degete îi scăpără.

Desigur, Faye o păzea. Cassie se căută în buzunar şi scoase de-acolo un cristal de obsidian pe care-l luase cu ea de-acasă. Neagră precum lava, cu margini ascuţite, piatra avea mărimea palmei sale şi putea fi uşor folosită ca armă. Dar Cassie o adusese pentru calitatea ei de a purifica materia întunecată. Purtă cristalul pe deasupra şi în jurul cutiei de oţel ca să dezactiveze vraja lui Faye, iar în acest timp şopti cuvintele pe care le învăţase pe de rost: Să dispară întunericul, nu mai e nevoie de scuturi, puritatea să intre şi să iasă de-aici nestingherită!

Şi funcţionă! Când Cassie ciocăni în cutie cu vârful degetelor pentru a doua oară ca să vadă dacă mai scotea scântei, aceasta era rece şi liniştită. Încrezătoare acum, îndepărtă capacul de pe cutia de metal.

Dar nu găsi jartiera în interior. În schimb, dădu de un bileţel scris cu cerneală roşie, care zicea: Drăguţă încercare!

Cassie trânti furioasă capacul. Tipic pentru Faye. Cassie trebuia să apeleze la viclenie dacă voia să câştige în acest caz. Trebuia să gândească precum Faye.

Faye era… cum? Faye era posesivă, cel puţin. N-ar fi avut încredere decât în ea însăşi în ceea ce priveşte sistemul de securitate al jartierei. Probabil că o ţinea undeva aproape de ea. De fapt, probabil că nu o pierdea niciodată din ochi.

Deodată, Cassie îşi dădu seama, dincolo de orice îndoială, ce avea de făcut mai departe. Trebuia să meargă în camera lui Faye, unde dormea ea, şi acolo avea să găsească jartiera. Era singurul loc în care putea să fie, unde Faye putea s-o protejeze chiar şi atunci când dormea.

Acum, Cassie îşi dorea ca Faye să şefi strecurat afară în acea noapte, iar camera ei să fie pustie. Dar ştia că era timpul să acţioneze, nu să stea pe gânduri. O vrajă de linişte o putea ajuta să urce scările.

De la bărbie şi până la călcâie, să se facă o linişte perfectă! Cassie îşi strecură degetele dinspre gură în jos, pe torace, pe braţe şi pe picioare, de-a lungul tălpilor, simţindu-şi fiecare milimetru al trupului

devenind mut sub atingerea ei. Când păşi înainte, i se părea că felul în care tălpile ei atingeau podeaua rămăsese acelaşi, însă niciun pic de zgomot nu o însoţea. Chiar şi atunci când sări în sus şi-n jos, mişcarea ei nu produse niciun zgomot. Era ciudat, dar uimitor!

Ca un hoţ care se furişează în noapte, se îndreptă spre scara principală, trecu prin livingul încărcat, până la uşa dormitorului lui Faye. Întoarse ivărul şi împinse uşa cu încredere.

Camera părea la fel cum şi-o amintea Cassie, dar mai întunecată. Lumina lunii strălucea prin fereastra largă, dar încă-i era greu să vadă, iar Cassie nu putea risca s-o trezească pe Faye cu lumina lanternei ei. Erau numeroase lumânări roşii răspândite primprejur, dar, desigur, toate erau neaprinse. Cassie aşteptă câteva secunde pentru ca ochii să i se adapteze, după care cuvinte pe care nu le ştiuse mai înainte îi veniră pe buze.

Cu puterea soarelui, fă ca întunericul să devină lumină

Şi dă-mi ochii cu care să văd prin noapte.

Deodată, Cassie reuşi să vadă prin întuneric de parcă ar fi trecut la vederea de noapte. Iar Faye era acolo, dormea, sforăind atât de încet! Preţ de o miime de secundă, Cassie simţi înduioşare faţă de ea – era de departe imaginea cea mai liniştită a lui Faye pe care Cassie o văzuse vreodată. Părea aproape un copil, ghemuită senin în patul ei uriaş, înconjurată de perne moi, brodate. Părul ei încurcat, negru, cădea în cascadă în bucle, încadrându-i faţa într-un fel care o făcea pe Cassie să-şi amintească greu ce anume o făcea pe Faye să arate aşa de înspăimântător în orele în care era trează.

Dar Cassie se scutură de acest gând. Ştia că se afla într-un loc periculos, iar Faye era ca un dragon care, în timp ce dormea, proteja o comoară. O singură mişcare greşită, şi Cassie ar fi…

Dar nici nu-şi termină gândul, că se şi mişcară cearşafurile din pat, şi din ele ţâşni capul unei pisici portocalii, urmat de cel al uneia cenuşii.

Cassie uitase de sângeroasele pisicuţe ale lui Faye.

Acum erau pisici mature. Fără-ndoială că aveau dinţi şi gheare mai ascuţite decât ultima dată când le văzuse Cassie. Rămase nemişcată şi se uită la creaturile care se strecurau afară din pat. Chiar dacă ar fi stat aşa, mută, pisicile tot ar fi putut s-o vadă şi s-o miroasă. O adulmecară, torcând. Cea portocalie îşi puse o lăbuţă pe genunchiul ei şi o scuipă. După care cea cenuşie o înţepă cu gheara în laba

piciorului şi o lovi cu răutate, zgâriindu-i pielea de pe gleznă.

Aruncă o privire spre Faye, lovi mâţa cenuşie cu piciorul drept, trimiţând-o pe covor, unde se rostogoli. Dar asta nu păru să facă altceva decât s-o înfurie şi mai tare pe cea portocalie. De-acolo de unde era, stătea agăţată cu amândouă labele de genunchiul stâng al lui Cassie, sărind spre faţa ei, zgâriind-o cu ghearele ascuţite pe obraz.

Nu! Cassie ţipă, dar vocea ei nu se auzi deloc. Cu o mişcare rapidă de apărare, înhăţă pisica de ceafă. O zgârie cu ghearele pe încheietură şi o muşcă de mână. Sângele începu să-i picure din degete pe podea.

Arunca pisica portocalie afară din cameră şi-i închise uşa în faţă înainte ca aceasta să sară din nou la ea. Între timp, mâţa cenuşie sărise în pat, înţepând-o uşor cu ghearele pe gât pe Faye, încercând s-o trezească.

— Au! ţipă Faye.

Şi având ea însăşi viteza unei pisici, Cassie ţâşni în debaraua lui Faye, închizându-se încet înăuntru înainte ca Faye să o poată depista.

— Oh… ce ţi-a venit?

Faye, trezită de-a binelea, se încruntă la mâţa cenuşie.

Ca de obicei, Cassie îşi ţinu respiraţia şi închise ochii.

Faye tăcu din nou, dar Cassie putea auzi fâşâitul cearşafurilor din pat. Era sigură că Faye simţea că ceva nu era în ordine. Prin minte-i alergau tot felul de explicaţii şi scuze. De-ar fi ştiut o vrajă care s-o facă invizibilă! Era singurul lucru care ar mai fi salvat-o acum, dacă Faye ar fi deschis uşa debaralei.

Dar atunci Faye chicoti neatentă.

— Aşa e mai bine, spuse ea. Acum las-o pe mama să-şi facă somnul de frumuseţe. Poţi să dormi aici cu mine în noaptea asta, dacă-mi promiţi că eşti cuminte.

Cassie răsuflă uşurată. Fusese cât pe ce. Dar când deschise ochii din nou, debaraua i se păru diferită. O lumină acvamarin neobişnuită radia dintr-o haină atârnată acolo.

Vraja de localizare funcţionase şi încă mai acţiona în favoarea ei. Lumina scânteietoare plutea chiar în interiorul jachetei de piele favorite a lui Faye, cea pe care o purta în fiecare zi, indiferent de vreme. Cassie îşi trecu degetele peste pielea moale şi peste satinul roşu şi mătăsos din interiorul ei.

Sigur că da. Faye cususe jartiera în căptuşeala jachetei. Era

perfect logic.

Cassie înţepă satinul roşu până când reuşi să-l rupă şi să deschidă larg căptuşeala. Şi iat-o, odihnindu-se pe patul de satin roşu, fin – jartiera de piele verde. Cassie era gata-gata să întindă mâna spre material ca să o ia, dar îşi aduse aminte de scânteile care-i arseseră degetele mai devreme. Scoase iar din buzunar cristalul de obsidian şi-l purtă pe deasupra şi în jurul jartierei, ca să anuleze o eventuală vrajă de-a lui Faye. Apoi era liberă să întindă mâna s-o ia. În sfârşit!

Jartiera era grea şi victorioasă la ea în mână. O strânse, admirându-i catarama strălucitoare, venindu-i cu greu să creadă că reuşise. Chiar reuşise! Dar nu avea timp să sărbătorească. Cassie o auzea pe pisica portocalie zgâriind pe-afară uşa de la dormitorul lui Faye, aşa că trebuia să fugă înainte ca Faye să se trezească din nou.

Fără niciun zgomot, încercă să pună la loc căptuşeala, dar fără ac şi aţă sau fără o vrajă adecvată era imposibil. Dimineaţă, Faye avea să descopere că lipsea jartiera – acest fapt era inevitabil. Dar nu avea importanţă.

Cassie avea să fie atunci în Cape Cod, având cu ea puterea tuturor Instrumentelor Supreme.

Lăsă jacheta să atârne ca un mormânt devalizat, se furişă afară din debara şi traversă podeaua dormitorului. În clipa în care deschise uşa, pisica portocalie sări înăuntru, dar Cassie cobora deja scările şi, în câteva secunde, ieşi tot pe unde venise.

De-abia atunci, în sfârşit, lăsă realitatea s-o copleşească. Avea acum în posesie toate Instrumentele Supreme şi puterea de care avea nevoie ca s-o salveze pe Scarlett, chiar şi fără ajutorul Cercului.

În dimineaţa următoare, Cassie se trezi la cinci, înainte să sune ceasul. Trupul ei părea aşa de adaptat la misiunea pe care o avea în acea zi, încât tehnologiile care sporeau confortul realizate de mâna omului – cum ar fi ceasurile – erau considerate ca nefiind necesare. Azi se simţea una cu elementele, nu mai era la mila lor.

Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă ceremonial, ca un războinic spartan pregătindu-se de bătălie. Îşi puse haina albă pe care i-o dăduse Diana şi, cu mândrie, îşi prinse brăţara sus pe braţ, jartiera de piele pe coapsă şi-şi aşeză diadema scânteietoare pe cap. Era gata să meargă s-o salveze pe sora ei.

Cassie coborî pe scară, spre bucătărie. Trebuia să ia cu împrumut maşina mamei ei, dar nu putea să-i spună mamei că avea

nevoie de ea ca să se poată lupta cu vânătorii de vrăjitoare ca să-şi salveze sora, despre care nu-i vorbise niciodată. Aşa că trebuia să ia maşina fără să-i mai ceară voie. Acesta părea să fie laitmotivul întregii ei misiuni: să ia tot ce-i trebuie ca să-şi facă treaba, iar explicaţiile să le dea mai târziu. Şi aşa o să facă. Totul avea să fie dezvăluit mai târziu – mamei sale, Dianei, lui Faye, lui Adam, tuturor. Pentru moment, Cassie nu-şi putea permite să aibă niciun sentiment de vinovăţie care s-o distragă; trebuia să se concentreze numai la cum să ajungă la Cape Cod.

Dar în timp ce conducea mai departe pe Crowhaven Road şi apoi tot mai departe, ieşind din New Salem, în interiorul ei simţi cum începe să i se facă rău. Emoţiile, se gândi ea, spunându-şi că avea toate motivele să se simtă aşa; era în timpul unei acţiuni periculoase. Vânătorii aveau de partea lor magia neagră.

Instrumentele Supreme nu mă vor lăsa baltă la greu, se gândi Cassie. Iar asta îi aduse aminte de trandafirul de calcedonie pe care-l ascunsese în buzunar.

Era piatra norocoasă pe care i-o dăduse Adam cu mult timp în urmă, ca s-o aibă pentru cazul în care intra în vreun necaz – tocmai de-aia o luase cu ea. După toate prin câte trecuseră şi după toate neînţelegerile pe care le avuseseră în ultimele săptămâni, Cassie continua să creadă în Adam şi avea încredere în relaţia lor. Oare în acest punct al legăturii dintre ei aveau nevoie de un cristal rar care să-i ţină laolaltă? Nu, bineînţeles că nu.

Poate că ea, Cassie, luase cu ea bucata de calcedonie din superstiţie, dar chiar şi aşa, o calma să-i atingă suprafaţa aspră. Piatra părea vie în palma ei, la fel cum o percepuse şi atunci când i-o dăduse Adam. Ţine-o strâns, îi spusese el, şi gândeşte-te la mine. Făcu acum acest lucru şi simţi cum curajul ei sporeşte.

Dar intrând în oraşul Sandwich, frica lui Cassie trecu la un nou nivel. Indicatorul vechi pe care citi ÎNFIINŢAT 1639 îi aminti lui Cassie de istoria cu rădăcini vechi a acestui loc, care era cel mai vechi oraş din Cape Cod. Înseşi Instrumentele păreau să reacţioneze la aceste împrejurimi. Cassie ar fi putut să jure că erau calde pe corpul ei şi că deveneau tot mai fierbinţi cu fiecare secundă în care ea înainta pe Hawthorne Street, după cum îi arăta harta.

Ar fi trebuit să aibă un plan de atac, îşi dădu ea seama, pentru momentul când avea să-i întâlnească pe vânători. Ştia pe de rost

blestemul vânătorilor de vrăjitoare, iar Instrumentele îi vor veni cu siguranţă în ajutor, dar acum, când situaţia chiar avea loc în realitate, în mintea ei începură să apară tot felul de întrebări. Nu ştia câţi vânători vor fi. Oare exista vreo limită a numărului de vânători cărora le putea veni de hac cu ajutorul blestemului? Şi dacă Scarlett va fi într-o formă mai proastă decât îi apăruse ei în vis? Undeva, din minte, pe Cassie o pândea spaima că era posibil ca Scarlett să fi fost deja ucisă.

Din nou, Cassie atinse trandafirul de calcedonie. Dar chiar simţindu-se mai bine că avea cristalul, când casa de pe Hawthorne Street, numărul 48, apăru în raza ei vizuală, toată fiinţa ei era invadată de spaimă. Era exact cum o văzuse în coşmarurile ei, identică imaginii care-i apăruse în timpul vrăjii de localizare. Era o căsuţă veche, pe plajă, cu pereţi laterali cenuşii, din lemn, şi era situată la capătul unei dune nisipoase lungi şi pustii, având pe o parte o apă mare, iar pe cealaltă o mlaştină de maree. Nu se mai zărea nicio altă casă.

Cassie simţi în stomac cum frica sa creştea. Acidul i se urcă în gât, umplându-i gura de un gust bolnăvicios. Fiecare milimetru din corpul ei striga la ea să întoarcă maşina şi să se înapoieze acasă. Dar ştia că nu putea permite fricii să pună acum stăpânire pe ea. Nu când ajunsese atât de departe.

Cu fermitate, se dădu jos din maşină şi se-ndreptă prin iarba înaltă către casă, dar după numai câţiva paşi îngheţă. Încercă să-şi continue drumul, dar nu reuşi. O barieră magică proteja împrejurimile casei, la fel precum cea pe care o folosise Faye ca să protejeze ascunzătoarea în care pusese jartiera. Dar pentru Cassie era uşor să treacă mai departe, din moment ce avea asupra ei Instrumentele. Atinse fiecare obiect în parte, aşezându-le pe toate mai bine la locul lor, după care, în liniște, invocă puterea lor colectivă. Nu era imaginaţia ei – Instrumentele erau fierbinţi la atingere, era sigură de acest lucru.

— Scuturi de putere, dizolvaţi-vă acum!

Vocea-i ieşi din gât profundă şi gravă, trimiţându-şi înspre casă toată energia ei. Se concentră din răsputeri şi rosti din nou aceleaşi cuvinte, de data asta forţându-şi mintea până când simţi puterea Instrumentelor ieşind din ea ca un val de căldură.

În sfârşit, vraja părea să funcţioneze. Norul întunecat care atârna deasupra casei se lumină, iar forţele defensive din perimetrul casei dispărură. Instrumentele chiar funcţionează, îşi zise Cassie în

sinea ei. Scarlett era ca şi salvată.

Fără să mai amâne, continuă să înainteze fără piedici. Repetând în gând blestemul vânătorilor de vrăjitoare, înaintă încet şi cu precauţie către casă, într-o stare de profundă meditaţie.

Când se afla foarte aproape de uşa din faţă, îşi dădu seama cât era de bătută de vânt şi deteriorată de apă, lemnul fiind putrezit până la moliciune, cum nu mai văzuse niciodată. Iar fundaţia casei scârţâia şi huruia legănată de vânt, de parcă s-ar fi putut dărâma în orice moment. Lui Cassie îi veni în minte să încerce o vrajă de protecţie pentru ea însăşi înainte de a intra, sau poate o altă vrajă de linişte, care s-o ajute să se strecoare în casă. Dar în clipa următoare se gândi mai bine la asta. Va intra exact aşa cum era, fără şmecherii de om laş, fără scamatorii. Instrumentele constituiau singura putere de care avea nevoie.

Cassie ascultă, încercând să audă voci, dar nu distinse niciuna. În tăcerea ciudată, mintea ei era bântuită de spaima că Scarlett fusese deja ucisă. Imaginea cadavrului ei atârnând de tavan, legănându-se într-o parte şi într-alta, precum pendula unui orologiu – tic, tac, tic, tac –, o obseda. Dar nu putea face niciun pas peste pragul acestei uşi dacă nu era pe deplin concentrată. Avea doar câteva secunde la dispoziţie ca să arunce blestemul, poate chiar mai puţin, de fapt. Să arunce blestemul, s-o salveze pe Scarlett, iar apoi să plece naibii de-aici! Ăsta era planul!

Cu grijă, Cassie atinse cu mâna lemnul putrezit şi moale al uşii. Spre surprinderea ei, nu era încuiată. De fapt, nu era nici măcar bine închisă. Împinse uşor cu palma în lemnul umed, iar uşa se deschise fără oprelişte. Deja şoptea blestemul împotriva vânătorilor, pregătită pentru orice i s-ar fi întâmplat, dar, când păşi înăuntru, scena nu avea nimic de-a face cu ce văzuse în visele ei.

Camera principală era mare şi ordonată. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru ca marea şi finisaţi cu ornamente din ghips de un alb strălucitor. Podeaua de lemn tare era proaspăt dată cu ceară, iar în interior era cald şi mirosea a parfum de cedru, în timp ce focul de lemne ardea.

Scarlett era acolo, singură, lungită pe o canapea de o nuanţă pală, aflată în faţa şemineului. Cascada ei de păr vopsit roşu cădea în valuri pe umerii ei, încadrându-i chipul zâmbitor, cu obraji rozalii.

— În sfârşit, zise ea. Începeam să mă plictisesc aici, tot

aşteptându-te.

Instantaneu, Cassie îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Nu fusese altceva decât o capcană.

Vino şi aşază-te lângă foc, spuse Scarlett. Zâmbea, dar zâmbetul ei părea strâmb. Cassie dădu să alerge înapoi la uşă, dar descoperi că picioarele-i erau din nou încremenite, la fel cum fuseseră şi afară, în preajma casei.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Poţi să vii mai aproape, doar nu pleci! îi zâmbi strălucitor Scarlett.

— Unde sunt vânătorii? întrebă Cassie.

Scarlett ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Măcar există cu adevărat?

— Oh, vânătorii sunt cât se poate de reali, răspunse Scarlett. Au omorât-o pe mama mea şi au venit după mine aici. Dar nu mă vor prinde niciodată.

Bătu cu palma pe locul liber de lângă ea, de pe canapea, arătându-i lui Cassie unde să se aşeze.

— Cercul tău habar nu are în ce se bagă privind vânătorii. Dar mi-au oferit cadrul perfect ca să pot să-mi exersez vrăjile de invadare a minţii.

Deci, în tot acest timp, Cassie crezuse că avea viziuni, că reuşea să comunice prin timp şi spaţiu cu sora ei, dar toate astea nu fuseseră decât nişte şmecherii. Cercul avusese dreptate. Cassie nu gândise limpede.

Cassie nu se putea întoarce şi apoi să fugă de-aici, dar încă avea Instrumentele, pe care le simţea vibrând de energie. Se putea proteja pe ea însăşi.

Atinse fiecare Instrument şi-i invocă puterea. De îndată, Instrumentele deveniră fierbinţi – de data asta, prea fierbinţi. Îi însemnară pielea, de parcă se întorseseră împotriva ei.

— Simţi arsura? o întrebă Scarlett.

Făcuse cumva astfel încât Instrumentele să o ardă pe Cassie. Acestea deveniseră furioase şi neliniştite, sfârâind chinuite.

— O să ţi le iau, spuse Scarlett.

Fără niciun efort, pocnind din degete, făcu în aşa fel încât Instrumentele Supreme să răspundă la chemarea ei. Ca metalul atras

de magnet, se desprinseră de pe trupul lui Cassie şi zburară către mâinile lui Scarlett.

Dar cum? Cum de avea Scarlett o influenţă atât de mare asupra Instrumentelor, încât să asculte de semnul făcut de ea? Probabil că era o vrăjitoare mai puternică decât îşi imaginase Cassie vreodată.

— Chiar e o ruşine că nu te-ai ocupat niciodată, printre altele, de artele întunecate, spuse Scarlett, simţind uluirea lui Cassie legată de abilităţile ei.

Deodată, lui Cassie i se făcu frig şi se simţi goală, nemaipurtând altceva pe ea decât costumaţia albă. Lipsită de putere şi tulburată, tremura.

— Cine eşti tu? întrebă ea.

— Sunt fiica lui John cel Negru. Nu e evident? zise Scarlett, arătând spre Instrumentele Supreme.

— Deci chiar suntem surori.

— Oh, da, spuse Scarlett. Partea asta e adevărată.

Scarlett – care acum purta Instrumentele Supreme peste tricoul ei negru şi peste jeanşi – se întinse către vătraiul de lângă şemineu. Cassie se încordă, dar se relaxă când văzu că Scarlett se aplecă peste marginea canapelei ca să desfacă o pungă de bezele. Înfipse una în vârful vătraiului şi o ţinu în foc.

— Aceste Instrumente mi-au fost hărăzite mie, spuse Scarlett. Toată viaţa ta mi-a fost hărăzită mie.

— Nu te cred, spuse Cassie, străduindu-se cât putea de mult ca să pară că este stăpână pe sine şi că este puternică. N-am niciun motiv să cred ceva din ce-mi spui tu.

Scarlett râse.

— Ai toate motivele să crezi asta.

Se uită la bucata de bezea uşor maronie din foc. Părea să se bucure de felul în care se lupta să-şi păstreze crusta înainte de a sucomba din pricina căldurii.

— Am intenţionat să fac parte din Cerc împreună cu ceilalţi, zise ea. Şi eu m-am născut în noiembrie, ca ei. Nu ca tine. Toate lucrurile de care te bucuri de când ai venit în New Salem îmi aparţin de fapt mie.

— Nu, spuse Cassie.

Nu era posibil să fie adevărat.

— Ba da! Tu nu ai fost altceva decât o idee care a venit prea târziu. Un plan de rezervă.

Lui Cassie i se făcu rău. Iar mireasma de dulciuri topite care venea dinspre bezea n-o ajuta deloc.

Scarlett roti vătraiul în mâini ca pe un rotisor.

— Iar acum mă aflu aici ca să-mi revendic locul de drept în cadrul Cercului. Dar ca să-l obţin, va trebui să te omor.

Întoarse spre Cassie ochii ei negri strălucitori.

— Nu e frustrantă chestia asta, surioara mea?

Scarlett ţinea vătraiul de metal cu ambele mâini, iar

Cassie îşi dădu seama în ce pericol se afla. Scarlett părea destul de nebună ca s-o omoare. Trebuia să-ncerce să-i vorbească într-un fel care s-o ajute să scape.

— De ce să mă omori? o întrebă Cassie, când am putea conduce Cercul împreună?

Scarlett făcu ochii mari.

— Serios? Vocea ei era precum cea a unui copil. Ai fi tu dispusă să faci asta?

Cassie încuviinţă energic din cap.

— Desigur, spuse ea, încercând să pară sinceră. O să dăm pe altcineva afară ca să facem loc pentru tine, ca să fii al doisprezecelea membru. Crede-mă, există o mulţime de legături slabe.

Buzele de un roşu întunecat ale lui Scarlett se strâmbară într-un zâmbet răutăcios, după care ea începu să râdă scuturându-şi întreg trupul.

— Chiar că eşti penibilă, zise ea. Nu ştii tu prea multe, dar cu siguranţă ştii că aşa n-o să-ţi meargă.

Scoase vătraiul din foc. Acum, bucata de bezea din vârful lui luase foc, arzând cu flacără roşie, precum un tăciune fierbinte.

— Cineva trebuie să moară, ca să strice componenţa Cercului, zise Scarlett. Căci, indiferent care membru moare, ceilalţi îl înlocuiesc imediat cu altcineva care să aibă aceeaşi moştenire sangvină.

Împinse vârful arzând al vătraiului drept sub nasul lui Cassie.

— N-ai ştiut chestia asta? Sau tu şi prietenii tăi aţi lipsit de la ora asta, la şcoala de vrăjitoare? Ai făcut ca tu însăţi să fii, de cele mai multe ori, o ţintă uşoară, continuă Scarlett. Până când vraja de protecţie m-a împiedicat total să te ucid în New Salem.

— Tu eşti cea care mi-a stricat frânele, zise Cassie.

În sfârşit, totul avea sens.

Scarlett ignoră acuzaţia.

— Dar acum eşti vulnerabilă, zise ea. Nu ai nicio vrajă de protecţie. Şi nici măcar nu ai alături de tine preţiosul Cerc, ca să te poată salva.

Cassie încercă să se gândească la o vrajă, oricare-ar fi fost ea, ca s-o ajute să iasă din situaţia asta, dar nu-i veni niciuna în minte. Creierul ei parcă ar fi fost resetat, iar acum arăta ca o coală albă de hârtie. Scarlett făcuse cumva şi o lăsase fără nicio putere.

— Şi cum ai adus Instrumentele Supreme direct la mine, este uşor să te omor.

Scarlett împinse vătraiul al cărui vârf ardea cu un centimetru mai aproape de faţa lui Cassie.

O să mă ardă, se gândi Cassie. O să mă pună pefoc.

— Nu-ţi irosi energia încercând să faci o vrajă, spuse Scarlett. Doar magia neagră funcţionează în casa asta.

Magia neagră. Asta explica totul.

Poate că nu avea cum să invoce incantaţia care chema elementul Apei, dar Cassie trebuia să facă ceva. Neavând de ales, apucă de vătrai – ştiind foarte bine că avea să-şi ardă mâna făcând acest lucru –, dar reuşi. Smulse arma din mâna lui Scarlett şi-o aruncă în cameră. Ateriză cu un bufnet pe covorul gros.

Cassie se simţea destul de mândră de ea însăşi, dar Scarlett nu părea absolut deloc mişcată de faptul că îi fusese smuls din mână vătraiul arzând.

— Bună mişcare, spuse Scarlett. Nici eu n-aş fi putut s-o fac mai bine.

Îi arătă lui Cassie în direcţia fumului care se înălţa din covor, acolo unde aterizase vătraiul. Apoi, fumul dădu naştere unei noi mici flăcărui.

Ochii întunecaţi ai lui Scarlett scăpărară, reflectând argintul diademei şi al brăţării, precum şi al cataramei jartierei. Cu o singură fluturare de mână, aţâţă micul foc, care cuprinse toată podeaua şi se ridică apoi pe toţi cei patru pereţi ai căsuţei, înconjurând-o pe Cassie într-o învăluire de arşiţă şi flăcări.

Am fost o fraieră, se gândi Cassie, o fraieră că am fost atât de încrezătoare.

La vederea focului, Cassie se ghemui. Nu avea cum să scape din asemenea flăcări mari.

— Ai mers prea departe, strigă Cassie. O să arzi aici, împreună

cu mine.

Scarlett se ridică în picioare şi, cu calm, începu să se plimbe printre flăcări, să-şi adune lucrurile.

— Altceva ce nu ştii, zise ea, scoţându-şi hainele din debara şi îndesându-le într-un rucsac mare de marinar. Vraja de protecţie împotriva focului. Era una dintre favoritele lui tati.

Fumul umplu camera. Pe Cassie o sufoca şi ochii o usturau, dându-i lacrimile; dar pe Scarlett nu o deranja.

— Nu! ţipă Cassie, târându-se pe podea spre Scarlett, dar nu reuşi să înainteze decât câţiva centimetri, indiferent de direcţie. Flăcările blocau orice ieşire. În câteva minute, Cassie ar fi ars. Te rog, Scarlett, suntem surori. Te rog, nu face asta!

Dar Scarlett rămase nemişcată, cu rucsacul în mână. Flăcările furioase dansau şi trosneau pretutindeni împrejurul ei, iar fumul negru îi înconjura trupul precum o tornadă sinistră.

Măcar mori având un pic de demnitate, Cassie.

Îşi aruncă jos rucsacul şi mai făcu doi paşi spre Cassie. Se aplecă încet, ca un şarpe, ca s-o privească pe Cassie în ochi.

— Tatăl nostru a implorat milă când l-ai omorât, Cassie? Pun pariu că n-a făcut-o!

Scarlett avea ochii lui, îşi dădu Cassie seama. Acele bucăţi de marmură neagră erau reci ca moartea, exact că ai lui John cel Negru. Ea era mai mult fiica lui decât era Cassie. Cum de se lăsase Cassie aşa de păcălită de ea până atunci?

Apoi, Cassie îşi aduse aminte de cuvintele mamei ei în legătură cu John cel Negru… Nu era cu totul rău, zisese ea.

— Nu trebuie să faci asta, ţipă Cassie, încercând să-mblânzească privirea atât de rece a lui Scarlett. În interiorul tău eşti bună, chiar şi acum. Poţi alege să nu fii ca el.

— Ştiu. Scarlett o lovi pe Cassie cu tocul cizmei sale negre, dând-o la o parte. Dar care-ar mai fi distracţia?

Flăcările sfarâiau şi trosneau cu o intenţie rea, de parcă focul avea propriile sale dorinţe. Căldura lui dogoritoare o făcu pe Cassie să cadă, arsă, în genunchi. Tuşea şi nu putea respira, curând avea să-şi piardă toată puterea. Scarlett se uită la ea pentru ultima oară.

— Adio, Cassie, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Pe Cassie o ardea faţa din cauza arşiţei. Aşa trebuie că era în iad, se gândi ea, o tortură fără sfârşit cu ajutorul focului. Despărţită de

mama ei și de prieteni, de Adam, Cassie avea să moară singură. Și iat-o pe Scarlett fiind fiica mai puternică, sora cea crudă, ultimul chip viu pe care Cassie îl vedea înainte de a muri.

Dar nu putea să se lase bătută. Se forță să se ridice în picioare și se apropie de Scarlett atât de mult pe cât îi permiteau flăcările. Instrumentele se întunecaseră, având o lucire sinistră pe trupul lui Scarlett.

John cel Negru e în ea, se gândi Cassie.

Dar el este și în mine.

Scarlett părea să observe o schimbare în ochii lui Cassie. A fost suficient ca s-o facă să dea înapoi.

— El e în mine, zise Cassie, tare de data asta, făcând-o să recapete puteri adunate dintr-un codon secret al ei, la fel cum un generator de urgență intră-n funcțiune când are loc o pană de curent.

Scarlett continua să dea înapoi, printre flăcări, către ieșire. Vraja de protecție împotriva focului încă funcționa în ceea ce o privea, dar în sfârșit i se făcuse și ei frică.

Puterea focului, cugetă Cassie. Puterea focului e în mine.

Iar apoi ceva se deschise trosnind undeva adânc în pieptul lui Cassie – un spațiu întunecat pe care ea nu-l accesase niciodată până atunci. O înspăimânta explozia de energie pe care o simți în timp ce cuvântul ieși de pe buzele sale:

— Arzi! ordonă ea.

Și Scarlett arse. În flăcări, la jumătatea drumului spre ușă, țipă la fel de tare cum o auzise Cassie în coșmarul ei. Cum nu mai era protejată de vraja împotriva focului, nu mai putuse merge în siguranță prin casa arzând, ca să iasă afară în aerul rece.

Scarlett sări înapoi din ușă, bătând furioasă în flăcările de pe hainele ei. Apoi se-ntoarse către Cassie:

— Am crezut că ești o ființă bună, spuse ea.

Cassie rămase dreaptă, cu energii proaspete.

— Și eu la fel.

Cassie simți o agitație adânc în stomacul ei. I se ridică în gât ca o bilă neagră și evadă prin gura ei sub forma unui strigăt care făcu robinetul din bucătărie să explodeze ca un gheizer. Apoi pereții se scuturară și fiecare țeavă țâșni, aruncând apă rece în cameră, ca niște torente în diagonală. În câteva secunde, focul era stins.

Scarlett se trase-ntr-o parte, șocată de turnura pe care o luaseră

evenimentele, dar ea avea la îndemână propriile sale ordine, precum şi Instrumentele Supreme, ca să-şi sporească puterea.

— Fragilis! strigă ea, îndreptându-şi spre Cassie palmele deschise.

Era o vrajă latină pe care Cassie nu o înţelegea, dar o făcu să cadă pe podea ca şi cum toată energia se scursese din ea. Îşi simţi trupul greu, iar camera începu să se învârtească. Nu putea să ridice nici măcar capul.

— Sentis infirma!

Scarlett îşi îndreptă degetele încărcate către capul lui Cassie, iar apoi către inima ei.

Cassie se simţi atât de slăbită şi de obosită, atât de ameţită şi de lipsită de vlagă, încât era sigură că o să moară.

Asta a fost, se gândi ea. Pur şi simplu, Scarlett e mai puternică. Iar ea pierduse.

Ar fi vrut ca în acel moment să-l poată vedea pe Adam, iar chipul lui să fie ultimul pe care-l zărea înainte de a muri. Îşi aduse aminte de trandafirul de calcedonie din buzunar şi, bâjbâind, îl atinse. Avu nevoie de toată energia care îi mai rămăsese ca să-l ia în palmă. Îl strânse cât putea de tare între degete şi îşi imagină chipul drag, puternic al lui Adam, concentrându-se atât de tare, încât putea să jure că îl vedea cu adevărat. Fumul se împrăştie, iar părul roşu întunecat al lui Adam i se părea lui Cassie aşa de aproape, că îi vedea fiecare detaliu. Aşa trebuie că era când mureai. Cassie era prea slăbită ca să zâmbească, dar era recunoscătoare că ultima dorinţă i se împlinise.

Lui Cassie îi luă o secundă ca să priceapă că Adam chiar era în casă, lângă ea. El îi luă obrajii în palme şi o strigă pe nume. Ea simţi că leşină şi îşi pierde cunoştinţa. La fel ca în coşmarurile sale şi în viziuni, vederea-i era estompată şi vie în acelaşi timp, o tulburare care o făcea să se simtă confuză. Dar legătura dintre ea şi Adam în acest moment culminant era intensă. Panglica de argint care vibra între ei se materializa, mai strălucitoare şi mai bine conturată decât o văzuse Cassie până atunci. Îi părea atât de plină de viaţă, încât Cassie putea să jure că dacă întindea mâna, o atingea cu degetele. Îşi simţi sufletul inundat de dragoste în timp ce urmărea cum panglica mergea de la inima lui Adam către a ei însăşi. Dar pe urmă ea privi mai îndeaproape, dându-şi seama de un lucru ciudat. Erau două panglici de argint. Una era între Adam şi ea, iar cealaltă dinspre Adam către Scarlett.

Fulgerător, ambele panglici dispărură. Pur şi simplu. Cassie nici măcar nu era sigură că le văzuse şi Adam.

Trebuia să fie o greşeală, o halucinaţie. Era imposibil de descifrat ce era într-adevăr real şi ce anume era imaginaţia ei.

— Cassie. Adam încă îi ţinea obrajii în palme. Rămâi cu mine. Stai trează!

Ea clipi ca să alunge lacrimile care-i umpleau ochii şi, când se întoarse, îi văzu pe toţi acolo – Diana şi restul Cercului. O înconjuraseră cu toţii pe Scarlett.

— Dă-ne Instrumentele Supreme! spuse Diana. Şi nu-ţi vom face nimic rău.

— Aş vrea să vă văd încercând, râse Scarlett.

Diana rămase nemişcată. Avu nevoie de un moment ca să înţeleagă faptul că nu putea face nicio magie, iar în clipa în care ea pricepu acest lucru, Scarlett îşi aruncă braţele spre ea:

— Praestrangulo, zise ea.

Deodată, Diana îşi duse ambele mâini la gât şi căzu în genunchi, chinuindu-se să tragă aer în piept.

— Se sufocă! Adam sări în picioare, iar Cassie ţipă, dar era prea slăbită ca să-l poată opri. El se întoarse spre Scarlett încântând:

Pământule, trupul meu; apă, sângele meu!

Faye şi ceilalţi se adunară în spatele lui:

— Pământiile, trupul meu; apă, sângele meu; aer, respiraţia mea; şi focule, spiritul meu!

Cassie ţipă:

— N-o să meargă!

Dar nimeni nu o asculta, ori poate că strigătul ei nu fusese mai tare decât o şoaptă. Ea n-ar fi putut spune.

— Caecitas! îşi roti Scarlett mâinile spre grup.

Adam ţipă primul.

— Nu mai pot să văd! striga el.

Iar apoi, unul câte unul, fiecare strigă acelaşi lucru, acoperindu-şi ochii. Scarlett îi orbise.

Diana se zvârcolea pe podea, învineţindu-se, tuşind. Cassie nu avea putere, dar trebuia să facă ceva! întunericul era în ea, nu trebuia să-i fie frică să-l caute. Chiar dacă ar fi ucis-o, era singura cale să-şi salveze prietenii.

Avu nevoie de toată forţa ca să se ridice în picioare.

Scarlett, văzând-o ridicată, îşi înhăţă rucsacul şi alergă spre uşă.

Cassie îşi încordă mintea şi slobozi un ţipăt energic:

— Scarlett!

Căută cuvintele în sufletul ei – cea mai întunecată vrajă de energie la care se putea gândi, dar Scarlett ieşise deja pe uşă şi dispăru într-o secundă.

— Magicae negrae conversam, spuse slab Cassie.

Acestea erau cuvintele care-i veniră după ce Scarlett evadase.

Diana suspină şi trase aer în piept. Adam clipi ca să-şi recapete vederea. Încet, fiecare dintre ei îşi recăpătă simţurile. Lui Cassie îi reveni puterea – se duse la Adam şi-l susţinu. Avea zgârieturi pe pleoape acolo unde fusese atins.

— Pur şi simplu ai anulat vraja lui Scarlett? întrebă el.

Cassie încuviinţă din cap, după care se uită la feţele murdare de funingine şi asudate ale prietenilor ei, care-şi riscaseră vieţile ca s-o salveze pe ea. Cum va putea să-şi ceară vreodată iertare pentru că-i făcuse să treacă prin asta?

— M-am înşelat în privinţa lui Scarlett, zise ea. Dar presupun că deja aţi aflat asta.

Coloritul de la sufocare încă nu dispăruse de pe faţa Dianei.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă ea. Scarlett era intangibilă.

— Ai avut dreptate că e rea, zise Cassie, de-abia privind-o pe Diana în ochi. Făcea magie neagră. A spus că e singura magie care funcţionează aici. De-asta niciunul dintre voi nu putea să arunce vrăji.

— Dar atunci tu cum ai…?

Diana se opri la jumătatea întrebării, căci îşi dădu seama care era răspunsul.

Cassie privi în jos. O putea auzi pe Faye cum se plimba în cerc prin camera arsă, cizmele ei scârţâind pe podeaua distrusă, la fiecare pas.

— Am ştiut asta în tot acest timp, zise Faye. Cassie are magia neagră în ea.

Era adevărat. Nu avea niciun rost să nege, deşi Cassie ar fi vrut s-o poată face.

Cassie îi cercetă chipul lui Adam, să-i vadă reacţia, oricât de înfricoşat ar fi fost.

Dar ochii lui erau plini de lacrimi; o trase pe Cassie la pieptul lui.

— Mă bucur atât de mult că eşti OK! spuse el.

Cassie nu simţea nevoia ca el s-o consoleze şi încercă să se elibereze din braţele lui.

Adam o strânse şi mai tare.

— Tocmai ne-ai salvat viaţa, spuse el.

— Era cât pe ce să muriţi din cauza mea, zise Cassie, nemaifiind în stare să se abţină să nu plângă. Toate astea s-au întâmplat din vina mea. Totul, şi îmi pare atât de rău!

Diana îşi puse o mână pe spatele lui Cassie.

— Suntem cu toţii implicaţi în asta, zise ea. Şi suntem cu toţii OK. Asta contează!

Cassie începu să suspine la pieptul lui Adam.

— Dar vreau să fiu bună.

— Eşti bună! Diana o îmbrăţişă pe Cassie din spate, strângând-o între ea şi Adam. N-o să-ncepi să te îndoieşti de asta.

— Scarlett este cea rea, spuse Adam. Nu tu!

Cassie aprecia sprijinul lor. Ei aveau intenţii bune, iar ea ştia acest lucru, însă adevărul era că niciunul dintre ei nu putea să ştie sigur ce însemna pentru Cassie abilitatea de a putea face magie neagră.

— Acum aş vrea să merg acasă, spuse Cassie.

După lupta din acea dimineaţă, se refăcură cu toţii în mod miraculos. Un pic de săpun şi apă, îşi schimbară hainele, şi fiecare dintre ei îşi re

Diana pregăti un ceai de plante în bucătărie şi se întoarse în living aducând o tavă.

— Faye nu a venit încă? întrebă ea.

Cercul de-abia aştepta să afle ce se întâmplase la Cape Cod înainte de sosirea lor, ca să umple golurile pe care încă nu le puteau înţelege.

— Ar trebui să începem fără ea, spuse Suzan, smulgându-şi cuticulele.

Diana îi aruncă lui Adam o privire plină de îngrijorare şi o întrebă pe Suzan:

— Dar unde e?

— Ştim exact unde este, zise Laurel. E cu Max.

— Nu asta am vrut să spun, adăugă Suzan.

— Poate că ar trebui să începem fără ea, zise şi Cassie. Ştia cât de incredibil de norocoşi fuseseră că nu era nimeni rănit grav, iar acum

era nerăbdătoare să-şi ceară din nou iertare pentru greşelile pe care le făcuse. Vreau să mă asigur că niciodată n-o să vă mai pun în pericol pe vreunul dintre voi. Aşa că am multe să vă spun!

Chiar atunci, Faye se strecură pe uşă. Ochii-i erau plini de o energie palpabilă. Obrajii îi erau aprinşi, iar buzele ei roşii şi pline arătau aproape de parcă fuseseră umplute cu sânge.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

— Trebuie s-o termini imediat cu Max, zise Adam. De câte ori vrei să-ţi spun? Nu ştim dacă putem avea încredere în el.

Faye îşi duse mâna la pandantivul negru pe care-l purta la gât, iar Cassie prinse ceva neobişnuit în privirea ei.

— Am spus că-mi pare rău.

Faye continuă să se joace cu pandantivul. Purta mereu la gât un lănţişor cu rubin, dar pandantivul acesta era nou. Era din opal negru, scânteietor.

— Max ţi-a dat ăsta? o întrebă Cassie.

Faye dădu imediat drumul lănţişorului şi-i aruncă lui Cassie o privire ameninţătoare, dar Cassie observă că şi ea roşi. Deodată, Cassie înţelese adevărul: sentimentele lui Faye pentru Max erau autentice.

Melanie răsuflă zgomotos.

— Nu avem lucruri mai importante de discutat decât despre viaţa amoroasă a lui Faye?

— Ba da, aşa este, spuse Diana. Cassie, povesteşte-ne lucrurile pe care le-am pierdut!

Cassie înaintă în centrul încăperii.

— Mai întâi, vreau să-mi cer oficial scuze faţă de voi toţi, începu ea. N-ar fi trebuit să vă trădez niciodată în felul în care-am făcut-o. Mai ales pe colegele mele conducătoare, pe Diana şi Faye.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare, spuse Nick, de la locul lui, din colţ.

Încuviinţară cu toţii dând din cap.

Faye se maimuţări:

— Nu-mi vine să cred că sunteţi aşa de laşi şi c-o lăsaţi să scape atât de uşor! Dacă aş fi furat eu Instrumentele Supreme, iar apoi le-aş fi pierdut ca să câştig…

— Cercul te-a iertat, Cassie, spuse Diana, tăindu-i vorbele lui Faye. Dar aminteşte-ţi în viitor că şi noi suntem familia ta.

— Acum ştiu asta, zise Cassie. O ştiam şi înainte, dar cred că

mi-a scăpat. Lui Cassie inima îi bubuia în piept. Ai fost o soră pentru mine de când am venit aici, îi mărturisi ea Dianei. Şi eşti singura soră de care voi avea vreodată nevoie.

Ochii Dianei se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc, zise ea.

Melanie îşi drese glasul.

— Nu-mi place că întrerup un moment aşa de sentimental, dar poate Cassie o să ne spună ce a aflat despre Scarlett, ca să ştim împotriva cui ne-am ridicat.

— Desigur, spuse Cassie.

Continuă să explice cum o păcălise Scarlett, cum o ademenise dincolo de vraja de protecţie, cum Scarlett, fiica lui John cel Negru, voia să intre în Cerc.

Nick se îndreptă spre Cassie, cu un aer solemn.

— Deci Scarlett voia să te omoare.

— Da, îl aprobă Cassie. Ca să poată să-mi ia locul în Cerc, deoarece avem acelaşi sânge.

— Dar ce ştii despre vânătorii de vrăjitoare? întrebă Melanie. Cine le-a omorât pe stră-mătuşa Constance şi pe Porţia?

— Şi cine a lăsat acel simbol de foc pe pajiştea din faţa casei mele? întrebă Laurel, cu vocea piţigăiată de spaimă.

Cassie inspiră adânc.

— Vânătorii există cu adevărat şi sunt încă pe-aici. Dar Scarlett nu are nicio legătură cu ei. Ea n-a făcut altceva decât să profite de ocazia de a se folosi de frica noastră de vânători.

— Am dat-o-n bară! zise Faye, iar Cassie observă că îşi luase iar pandantivul în mână.

Era ceva cu el, un lucru care lui Cassie îi atrăgea atenţia – felul în care prindea lumina.

— Pot să mă uit mai bine la el? întrebă ea, apropiindu-se.

Înainte ca Faye să apuce să o refuze, Cassie luă piatra în palma ei şi-i studie suprafaţa. Era uşor translucidă, nu complet neagră, ci ca un joc de verde, albastru şi roşu. În timp ce Cassie o clătina într-o parte şi-ntr-alta, observă cum difracta lumina într-un continuu joc de culori.

Când constată asta, lui Cassie îi îngheţă sângele în vine. Camuflat de suprafaţa fascinantă a opalului era simbolul vânătorilor, scânteind iridescent.

— Dumnezeule! spuse ea. Faye, ai fost însemnată!

Celor din grup li se tăie răsuflarea.

— Nu se poate, zise Faye. Se uită în jos, la lănţişor. Nu! ţipă ea, recunoscând imediat simbolul. Nu se poate ca el s-o fi făcut!

Preţ de câteva minute, nimeni nu spuse nimic. Cassie privi de jur-împrejurul camerei, uitându-se la fiecare dintre prietenii ei. Cât de rapid se schimbase energia din încăpere! Măreaţa Faye căzuse.

Faye parcă era altă persoană. Umerii ei largi erau lăsaţi în faţă, iar culoarea îi dispăruse din obraji. Se aşează pe canapea, gata să plângă. Era o privelişte pe care niciunul dintre ei nu voia s-o vadă.

— Cum? întrebă ea. Ochii-i erau roşii, iar rimelul negru îi curgea pe faţă. Era prima dată când Cassie o vedea plângând. Pur şi simplu nu înţeleg cum s-a întâmplat asta.

— Max e vânător de vrăjitoare, spuse Melanie, pe un ton declamativ. El ţi l-a dat.

— Iar asta probabil că înseamnă că şi directorul e vânător. Adam se uită la Cassie cu subînţeles. Exact cum ai bănuit.

Melanie clătină din cap:

— Cum e tatăl, aşa e şi fiul.

Cassie nu se simţea bine că avusese dreptate în ceea ce-l privea pe director, mai ales într-un moment ca ăsta. Ar fi preferat să se dovedească a fi o paranoia stupidă.

Diana se aşează lângă Faye şi-i luă mâna cu blândeţe.

— Ştiu că încă eşti în stare de şoc, Faye, dar trebuie să aflăm tot ce ţi-a spus Max.

Faye ridică bărbia. Lacrimile-i stăteau atârnate de genele negre, iar expresia ei era mai mult decât îndurerată.

— Nici măcar nu-mi aduc aminte.

Îşi desfăcu lănţişorul de la gât şi-l aruncă pe masă.

— Am crezut că mă place cu adevărat, zise ea încet, aproape doar pentru sine. N-aş fi vrut să vă spun toate astea, dar am înlăturat cu ceva vreme în urmă vraja de dragoste. Ca să văd ce sentimente avea…

Nu le spusese asta!

Diana o îmbrăţişă şi, incredibil, Faye îi permise să facă asta. Cassie simţi nevoia să privească în altă parte. S-o vadă pe Faye cu inima frântă era aproape la fel de rău ca faptul că o vedea însemnată.

— Dar părea să fie total sub stăpânirea vrăjii, zise Laurel.

— Probabil că în tot acest timp a fost rezistent la magie, dar s-a

prefăcut, ca să fie aproape de noi, zise Adam.

Cassie îi aruncă lui Adam o privire prin care-l îndemna să tacă. Poate că el şi Laurel puneau laolaltă piesele, dar ar fi putut s-o facă în altă cameră, pentru ca Faye să nu-i audă. Nu erau conştienţi de efectul pe care vorbele lor îl avea asupra ei – iar ea începuse să plângă şi mai tare. Dar Cassie înţelegea. Când Faye înlăturase vraja de dragoste, iar Max încă se purtase de parcă n-ar fi putut să mai trăiască fără ea, ea luase asta, în mod greşit, drept dragoste adevărată.

Melanie clătină neîncrezătoare din cap.

— Deci vânătorii ştiu despre doi dintre noi, zise ea. Iar fără Instrumentele Supreme nu suntem suficient de puternici ca să ne luptăm cu ei.

— Iar Scarlett încă vrea s-o ucidă pe Cassie, spuse Nick.

Diana continua s-o ţină pe Faye în braţele ei.

— N-avem timp să intrăm în panică, spuse ea, dar vocea îi tremura. E momentul să ne unim ca să ne sprijinim şi să ne protejăm unii pe alţii.

O privi fix pe Cassie.

— Vom găsi noi o cale, îi asigură ea. Întotdeauna găsim.

De pe veranda din faţă, Cassie putea să vadă scânteierile albăstrii ale televizorului pâlpâind ca un fulger luminos într-o casă bântuită. Probabil că mama ei o aştepta.

— Ar trebui să intrăm direct, spuse ea, apucând ivărul uşii. E trează!

— Nu încă. Adam o prinse de mână şi i-o strânse. Cu toate prin câte trecem, zise el, şi cu toate câte se întâmplă… aş vrea să ştii că o să fie bine.

— Ştiu, zise Cassie.

— Eşti sigură? Se aplecă s-o sărute, dar se opri şovăind înainte de a-i atinge buzele.

Cassie îi simţi răsuflarea pe pielea ei şi căldura trupului atât de aproape de-al ei! Se uită fix la el, iar inima îi bubuia în piept.

— Sunt sigură!

Îl trase aproape de ea, lipindu-şi gura de buzele lui moi. Abandonându-se sălbatic, cum nu mai făcuseră de mult, ea şi Adam se topiră unul în celălalt, iar ea se lăsă absorbită de el.

Se sărutară până când erau amândoi înfierbântaţi şi roşii. Cassie aşteptă ca respiraţia să i se domolească, iar inima să-i bată mai rar.

Apoi ridică privirea spre el, fascinată un moment de cursul vieţii care pulsa între ei. Panglica de argint, se gândi ea, legătura mistică ce-i unise laolaltă încă de la începuturi şi care întotdeauna o va face. După amestecul sălbatic de emoţii pe care Cassie le experimentase în ultimele câteva săptămâni, un lucru ieşise la lumină – ferm, strălucitor. Îşi dădu seama pe deplin cât de norocoasă era că-l avea pe Adam alături de ea.

— Te iubesc, spuse ea.

El îi dărui un zâmbet strălucitor.

— Şi eu te iubesc.

Ea îl mai sărută o dată, tandru, inspirând adânc ca să se umple de el.

— Te iubesc cu adevărat, repetă ea.

Ochii lui albaştri scânteiară, după care el râse tare.

— Putem să facem jocul ăsta toată noaptea.

— Toată viaţa, zise Cassie, zâmbindu-i înapoi la fel de strălucitor.

Descoperi că nu-şi putea lua ochii de la el. Se apropiară din ce în ce mai mult unul de celălalt.

— Poate chiar mai mult de-atât.

Când Cassie intră în sfârşit în casă, închise uşa din faţă şi se opri. Mama ei arăta aproape ca o stafie şi aproape la fel de înspăimântată de parc-ar fi văzut una. Cassie se simţea groaznic pentru că o făcuse să fie aşa de îngrijorată. Mama ei avea tot dreptul să fie supărată pe ea.

— Mamă, zise ea. Îmi pare rău.

Când văzu că mama ei nu-i răspunde nimic, adăugă:

— Trebuia să merg la Cape Cod, era o urgenţă. După care…

— Lasă baltă chestia cu maşina! spuse mama ei. Eşti OK?

Cassie dădu din cap că da şi aruncă geanta lângă uşă. Când ajunse în braţele mamei ei, îşi ridică privirea spre ea, sperând să vadă în ochii ei un semn de reconciliere, în schimb, pe chipul ei trecu un val de tristeţe, ceva ca o durere uriaşă.

— Mamă! o strigă Cassie, neştiind ce să spună. Ochii mari şi negri ai mamei ei, umbriţi de cearcăne sumbre, erau plini de lacrimi.

— Am crezut că ai fugit de-acasă, spuse ea. Iar apoi m-am gândit că ai murit. Jur că pot să-ţi simt durerea.

Vorbea încet şi cu părere de rău, iar Cassie îşi dădu seama că mama ei putuse probabil să simtă când ea suferise. Erau legate, iar ea

era vrăjitoare, la urma urmei.

— Mi s-a părut că fugi de mine exact acum, când deveniserăm mai apropiate, spuse mama ei. Am făcut sau am zis ceva care să te supere? Spune-mi!

Când Cassie aflase că mama ei ţinea secret faptul că Scarlett exista, i se păruse o trădare, ca şi cum era cea mai gravă taină din lume, ascunsă pentru totdeauna. Dar acum, văzând faţa fragilă şi plină de remuşcare a mamei ei, Cassie înţelese că făcuse asta ca s-o protejeze. Trebuie că ştia cât de rea este Scarlett.

— Oh, mamă, spuse Cassie. Nu am fost supărată, doar confuză. Am fost atât de confuză!

După toate câte se întâmplaseră, Cassie îşi dădu seama că venise în sfârşit vremea să-i spună tot adevărul mamei ei.

— Am atâtea să-ţi povestesc! rosti ea.

Cassie nici măcar nu ştia de unde să înceapă, dar făcu ce crezu că era mai bine ca să vorbească limpede şi să nu omită nimic. Îşi înfipse unghiile în palme şi continuă, neîntrerupt, povestea care părea nesfârşită. Apoi mama ei inspiră uşor şi închise ochii. Cassie ştia că venise vremea ca ea să tacă şi s-o lase pe mama ei să-i vorbească.

— Nici mama lui Scarlett nu a evitat latura întunecată a lui John cel Negru, spuse ea. A fost eliminată din Cerc deoarece făcea magie neagră. Dar sper că zilele astea au rămas în urma noastră. De-asta nu am pomenit niciodată de Scarlett.

Cassie încuviinţă din cap, iar mama ei îi cuprinse obrajii în palme.

— N-aş fi ţinut niciodată un asemenea secret dacă aş fi ştiut că eşti în pericol.

— Nu e vina ta, o asigură Cassie. Ar fi trebuit să-ţi spun în clipa în care am aflat despre ea.

— Nu e vina nimănui, zise mama ei. Dar s-a ajuns totuşi la asta. Inspiră adânc şi se ridică în picioare. Mai e ceva ce aşteptam să-ţi spun atunci când venea momentul potrivit, adăugă ea criptic. Acum pare să fie momentul.

Tonul vocii ei o făcu pe Cassie să se simtă încurcată.

— Despre ce e vorba? întrebă tânăra.

— Mă-ntorc!

Mama ei ieşi din cameră şi lipsi mai mult timp decât se aşteptase Cassie. Dar chiar când Cassie voia s-o caute, se întoarse

ţinând în mâini o carte. Era un jurnal legat într-o piele tocită, cu marginile paginilor aurite. Lui Cassie i se părea că arăta ca o biblie veche.

— Asta e Cartea Umbrelor care i-a aparţinut tatălui tău, zise maică-sa, întinzându-i-o cu ambele mâini.

Cassie îngheţă, paralizată şi simţi că sângele i se scurge de pe chip. Cartea Umbrelor care fusese a lui John cel Negru – doar gândul la ea şi o făcea să se cutremure. Considera că magia neagră era ceva care era mai bine să rămână neexplorat.

Mama ei continua să ţină cartea întinsă spre ea.

— E-n regulă. Poţi s-o atingi.

Cassie o luă, dar ezitând. Cartea i se părea crudă şi rece în mâinile ei – aproape că i se părea vie.

— De unde-o ai? întrebă Cassie.

Mama ei se aşeză lângă ea.

— E o poveste lungă. Dar e ascunsă aici, în această casă, de ceva timp. Trebuie să înţelegi că, dacă ajunge pe mâini greşite, cartea asta poate fi extrem de primejdioasă.

La fel ca Instrumentele Supreme, se gândi Cassie.

— Şi vrei s-o păstrez eu?

Chipul mamei ei era încordat.

— Ai nevoie de ea, dacă tu crezi că există vreo şansă s-o învingi pe Scarlett.

Cartea era mai grea decât părea a fi, ca şi cum conţinutul ei era mai mare decât suma paginilor. Era imposibil să pricepi vrăjile sumbre şi secretele pe care le închidea în ea. Cassie observă coperta de piele neagră – nu era foarte netedă. Era uşor imprimată cu un simbol care-i amintea fetei de inscripţiile aflate pe brăţara şi diadema de argint. De asemenea, avea incizii şi adâncituri întunecate, de parcă suprafaţa ei ar fi fost zgâriată cu unghiile. Iar în colţul din dreapta sus era roasă până devenise complet cenuşie, deteriorată ca şi cum era o amprentă de formă ovală.

Era amprenta lui John cel Negru, înţelese Cassie.

Îşi luă ochii de la pata cenuşie, iar stomacul îi tresări. Era intrigată de ea, dar şi supărată.

Cassie se concentră din nou la simbolul imprimat, încercând să-şi aducă aminte unde mai văzuse acest model. Şi-şi dădu seama: era identic cu inscripţia de pe inelul cu magnetit al lui John cel Negru, cel

pe care-l folosea ca să se identifice ca fiind John cel Negru, iar mai târziu, John Brunswick.

Ţinând în mâinile ei această carte, înţelese că era cel mai apropiat lucru pe care-l avea acum de la John cel Negru, în acea cameră, cu ea. I se părea că, în orice moment, tot întunericul din lume ar fi putut curge dintre paginile ei.

Mama ei se uita la Cassie cum mânuia cartea cu teamă.

— Ştiu că ţi se pare vie, spuse ea. Dar nu e altceva decât o carte, jur! Iar tu eşti suficient de puternică s-o poţi avea.

În ochii ei era ceva candid, cum Cassie nu mai văzuse niciodată la ea.

Cartea tremura în mâinile lui Cassie în timp ce ea însăşi se străduia să se calmeze. Nu era decât hârtie şi cuvinte, asta era tot. Iar cuvintele acelea erau cheia cu ajutorul căreia o putea învinge pe Scarlett, ca să salveze Cercul şi să aducă înapoi Instrumentele Supreme. Nu-şi permitea luxul să pretindă că acea carte nu exista, rea şi înfricoşătoare cum i se părea. Nu putea s-o pună pur şi simplu la loc în ascunzătoare. Era responsabilitatea ei s-o citească, s-o studieze şi să digere secretele, până când ele deveneau o parte din ea. Doar atunci avea să fie destul de puternică pentru a lupta împotriva lui Scarlett.

Mama ei observa în linişte lupta care se dădea în mintea ei, părând să ştie exact la ce se gândea ea.

— Adu-ţi aminte, Cassie, spuse ea. Este atât de multă bunătate în tine! E mult mai multă lumină în sufletul tău decât întuneric. Îţi dai seama de asta?

Cassie dădu aprobator din cap.

— Cred că da.

— Însă în cartea asta sunt lucruri pe care nu-ţi va fi uşor să le citeşti. Înţelegi ce vreau să spun prin asta?

— Da, răspunse Cassie.

— Dacă o deschizi, continuă mama ei, nu va mai exista cale de întoarcere.